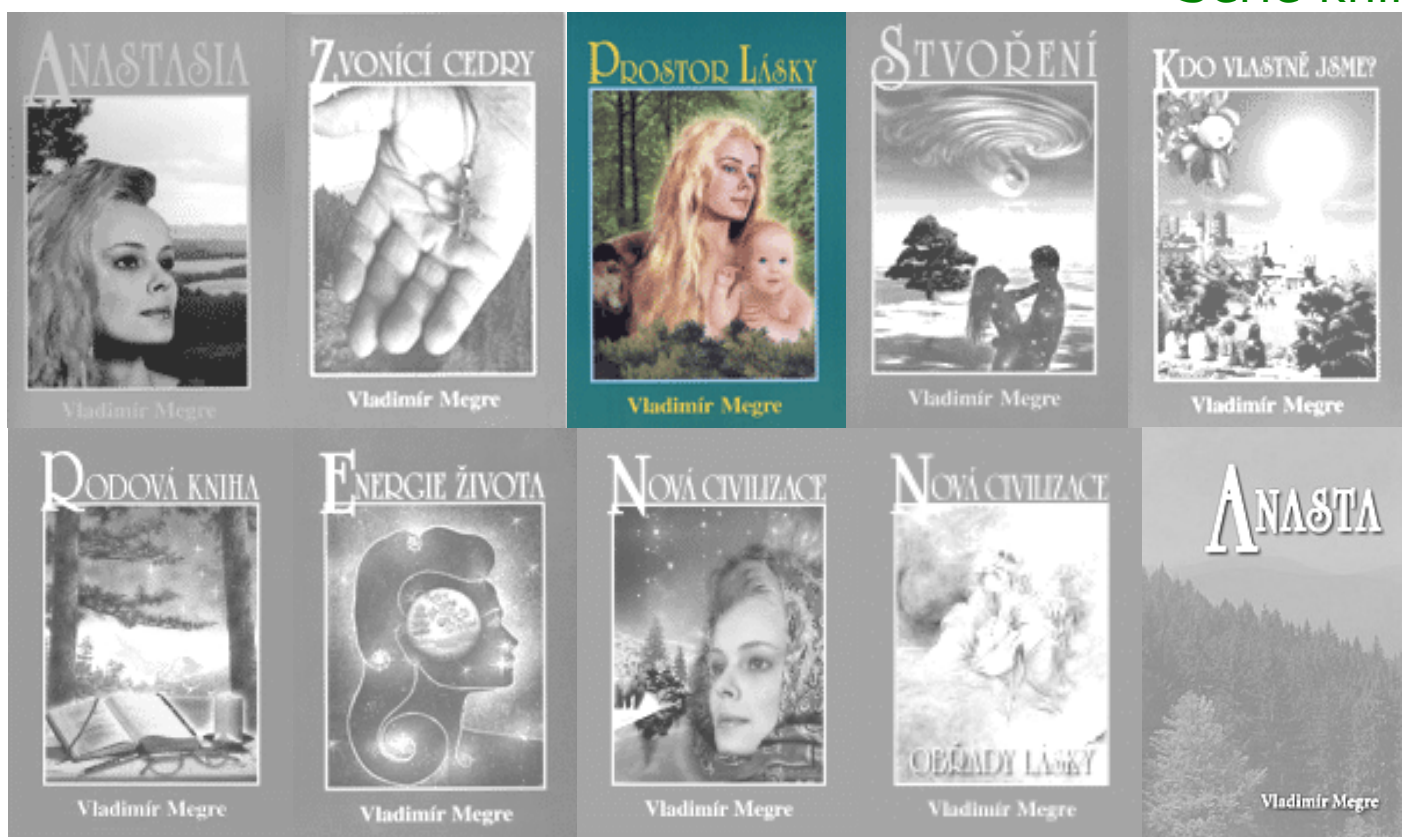

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl **PROSTOR LÁSKY** - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***„...Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní
myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. Mnohé
jsi donutil aby ti uvěřili, a tím jsi zapojil jejich
myšlenky do děje toho strašného. Vznáší se tvá
myšlenka, strašící lidi svým proroctvím
a bezvýchodností. Ale teď se nevyplní. Ať se tvá
myšlenka utká s mou.***

...Jsem člověk, Anastasia ! A jsem silnější !

OBSAH knihy **PROSTOR LÁSKY**

1.	(65.)	DALŠÍ POUTNÍK	4
2.	(66.)	PENÍZE NA HLOUPOST ?	8
3.	(67.)	NEZVANÁ NÁVŠTĚVA	10
4.	(68.)	ZVUKY VESMÍRU	16
5.	(69.)	DUCH PRAMAMINKY	18
6.	(70.)	SVĚTLÉ SÍLY	23
7.	(71.)	PŘEPADENÍ	26
8.	(72.)	CO JE TO PEKLO	28
9.	(73.)	KDY SLOVA MĚNÍ OSUD	33
10.	(74.)	VYTVOŘ SI SVÉ ŠTĚSTÍ	37
11.	(75.)	KDO JSME	42
12.	(76.)	MUTANTI VYTVOŘENÍ LIDMI	45
13.	(77.)	AHOJ, DOMOVE	51
14.	(78.)	NOVÉ JITRO JAKO NOVÝ ŽIVOT	52
15.	(79.)	SYN	53
16.	(80.)	V ČEM TKVÍ OTCOVA MISE ?	56
17.	(81.)	PTÁK PRO POZNÁNÍ DUŠE	62
18.	(82.)	SYSTÉM	66
19.	(83.)	UVEĎTE DO REALITY VIDĚNÍ ŠTĚSTÍ	68
20.	(84.)	AKADEMIK ŠČETININ	75
21.	(85.)	S ČÍM MÁM SOUHLASIT ? ČEMU MÁM VĚŘIT ?	78
22.	(86.)	O KONTAKTÉRECH	83
23.	(87.)	MÁME VŠICHNI JÍT DO LESA ?	85
24.	(88.)	O CENTRECH „ANASTASIA“	87
		<i>Díky tobě, Nastěnko !</i>	88
		<i>Poslouchejte rozkaz, bratříčci !</i>	89
25.	(89.)	OŽIVTE ŠAMBALU	91
26.	(90.)	O TVŮRČÍ ČINNOSTI	94
27.	(91.)	KDO JSI, ANASTASIE ?	96
		ČÁST ROZHOVORU S AUTOREM KNIHY V ČERVENCI ROKU 2001	104

PROSTOR LÁSKY

(1 .)

DALŠÍ POUTNÍK

Tady je ! Opět přede mnou sibiřská řeka Ob. Dostal jsem se do této severní osady, kde končilo pravidelné dopravní spojení a stojím na břehu. Bylo třeba najmout si lodku nebo člun, abych se dostal na místo, odkud lze dojít na Anastasiinu louku přes tajgu pouze pěšky. U jednoho z mnoha člunů stojících u břehu tři muži připravovali rybářské nářadí. Pozdravil jsem je a řekl, že dobře zaplatím tomu, kdo mě dopraví na určené místo.

„Tímto se u nás zabývá Jegoryč. Za dopravu bere půl miliónu,“ odpověděl jeden z mužů.

Ihned mě znepokojila informace o tom, že už se někdo cílevědomě zabývá dopravou lidí do malinké sibiřské vísky, která je pouze pětadvacet kilometrů od Anastasiiny louky, A k tomu ještě chce tak přemrštěnou cenu. Takže jsou zájemci. Poptávka určuje nabídku a cenu. Na severu není zvykem smlouvat. Zeptal jsem se:

„Jak mám najít toho Jegoryče ?“

„Někde v osadě. Nejspíš u obchodu. Tady u jeho člunu dovádí děti, s nimi je i Jegoryčův vnuk, Vasjatka. Řekni mu, on tam skočí.“

Jen co jsem ho pozdravil, Vasjatka, asi dvanáctiletý chytrý kluk, hned na mě rychle vypálil:

„Potřebujete jet ? K Anastasii ? Okamžitě zavolám dědu,“ a aniž by počkal na odpověď, skokem běžel do osady.

Pochopil jsem: odpověď nepotřebuje. Zřejmě všichni neznámí, podle Vasjatky, mají jeden cíl.

Posadil jsem se na břehu řeky a čekal. Z dlouhé chvíle jsem se díval na vodu a přemýšlel.

Od břehu k břehu je tu zřejmě kilometr. Uprostřed tajgy, jejíž okraj není vidět ani z vrtulníku, po staletí vážně teče voda. Co z minulosti odnesla beze stopy ? Co všechno dodnes pamatuje voda Obu ? Možná, že pamatuje, jak byl přitlačen Jermak, sibiřský dobyvatel, k břehu Obu nepřáteli, jak s mečem v ruce sám odrážel útok a do vody ze smrtelné rány tekla krev a pak voda někam unesla tělo. Čeho dosáhl Jermak ? Možná, že byly jeho skutky podobné činům dnešních vyděračů ? Dát odpověď na tohle může jenom řeka.

Jsou snad pro ni významnější nájezdy Čingischánova vojska ? V minulosti jeho horda byla považována za mocnou. V Novosibirské oblasti je okres s názvem Hordynskoje a v něm je vesnice Čingis. Možná, že si voda pamatuje, jak

ustupovaly hordy Čingischána s lupem, jak spoutali mladou Sibiřanku a mocný vezír zamilovaným pohledem a vášnivými řeči ji prosil, aby s ním odešla bez odporu a z vlastní vůle. Mlčela Sibiřanka. Odešlo celé jeho vojsko a on stále k ní cosi hovořil, o lásku prosil. Pak ji vysadil na koně spolu s mošnou zlata, skočil do sedla a na věrném klusákovi zamířil k břehu Obu, zachraňuje se před svými pronásledovateli. Doháněli jej. Vezír jim házel zlato, a když mošna byla prázdná, začal strhávat ozdoby, které dostal za pokoření různých zemí, a házel je na trávu pod nohy svých nepřátel, ale Sibiřanky se nevzdával.

Kůň pokrytý pěnou jej přinesl k břehu řeky. Dívku posadil do loďky, vskočil do ní, ale ve chvíli, kdy bidlem odstrkával loďku od břehu -jej zasáhla střela. Proud unášel loďku. Vezír zasažený střelou ležel na zádi a beze strachu v očích se díval, jak se přibližovaly tři veslice s vojíny. Laskavě hleděl na klidnou, mlčenlivou dívku, sám mlčel také, protože neměl sílu mluvit. Také se na něj dívala, pak se ohlédla na dohánějící je vojáky, lehce se na ně usmála, roztrhla pouta a vyhodila je do vody. Chopila se vesel mladá Sibiřanka... Nedokázaly vojenské čluny dohnat loďku se Sibiřankou a zraněným vezírem. Na jaké místo, v jakou dobu je odnesla řeka ? A co teď, v tento okamžik o nás unáší ve své paměti zkalená voda ?

Ted' na břehu Obu, poblíž prameniště, stojí Novosibirsk - obrovské město. Cítíš-li jeho rozměry a majestátnost, řeko ? Samozřejmě, je mi jasné, co můžeš říci - prý máš spousty hnusných stok, že dříve životadárnou vodu teď už nelze pít. A co máme dělat, kam s odpadem továren ? Vždyť se vyvíjíme, na rozdíl od našich praotců. Ted' máme hodně vědců, kolem Novosibirska vyrostla četná vědecká výzkumná centra. A jestliže to všechno nebudeme do tebe vlévat, tak se sami zadusíme. Stejně se nám už ve městě těžko dýchá a v některých částech to úplně páchne, není jasné čím. Pokus se pochopit to všechno, řeko. Vždyť víš, jakou teď máme techniku a ve tvé vodě teď už neplují nehlučné čluny, ale dieselové lodi. I moje také plula ve tvých vodách. Zajímalo by mě, zda si mě řeka pamatuje ? Jak jsem plul na lodi, na největší ze všech osobních lodí v naší paroplavbě. Nebyla nová, samozřejmě, ale když plula plnou parou, tak všechny její dieselové motory tak rachotily, že nebylo možné slyšet hudbu v baru.

Co je pro řeku významné a co si chrání ve své paměti ? Dříve jsem se díval na její břehy z vysoké paluby své lodi, z oken v baru, kde zněly písně a romance Malinina:

*„Chtěl jsem vjet na bílém koni do města
ale na mostě se na mě usmála krčmářka
zřejmě ji mlynář pohledem zchladil
a já jsem s ní zůstal na noc. ”*

Tehdy se mi zdáli drobnými a málo významnými lidé, kteří se hemžili u břehu. Ted' sám jsem mezi nimi.

Ještě jsem přemýšlel, jak mám přesvědčit Anastasii, aby mi nekladla překážky v kontaktech se synem. Situace se vůbec vyvíjela podivně. Celý život jsem snil o synovi. Představoval jsem si, jak si s ním, malinkým, budu hrát. Pak jej vychovávat. Až syn vyroste, tak bude mým dobrým pomocníkem. Budeme spolu podnikat. Syna teď mám. I když není vedle mě, stejně je příjemné si uvědomovat, že je na zemi nejbližší a nejmilejší bytost. S obrovským potěšením jsem pro něj nakupoval různé potřebné dětské věci. Ano, nakupoval, otázka je, zdali se mi podaří je odevzdat. Kdyby se můj syn narodil normální ženě, vesnické nebo městské, to je jedno, všechno by bylo jasné a jednoduché. Každé ženě

by bylo příjemné, kdyby se otec staral o dítě, snažil se jej zabezpečit vším nezbytným, zúčastnil se výchovy. Když to muži nedělají dobrovolně, mnohé ženy požadují alimenty. Ale Anastasia je poustevnice z tajgy, má své názory na život a své chápání hodnot. Ještě před narozením syna mi řekla: „Žádné hmotné statky, které ty si představuješ, nepotřebuje. Bude mít vše od věku. Napadne tě přinést dítěti nějakou nesmyslnou řehtačku, ale ono ji vůbec nepotřebuje. Ty ji potřebuješ pro sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý.“ Je to možné tak říci: „Žádné hmotné statky nepotřebuje.“ A copak v takovém případě může dát rodič novorozenému ? Obzvláště otec ? Vychovávat kojence otcovsky je ještě brzy. Jak v tom případě vyjádřit svůj vztah k němu ? Svou péčí ? Matka ho kojí, a co má dělat otec ?

V civilizovaných podmínkách může pomáhat v hospodářství, v domácnosti, starat se o materiální zabezpečení rodiny. Ale Anastasia toto všechno nepotřebuje. Kromě louky v tajze nic nemá. Její hospodářství se jakoby samo zabezpečuje a plně ji obsluhuje. Zajímalo by mě, za jaké peníze lze tohle získat. Koupit asi pět hektarů půdy nebo si ji dlouhodobě pronajmout teď už není tak složité, ale za jaké peníze lze koupit lásku a odevzdanost vlčice, medvědice, brouka nebo orla ? Sama Anastasia nic nepotřebuje, proč ale dítě má trpět takovým světonázorem matky ? Dokonce je připraveno o normální hračky. Ona i tady všechno vidí po svém: „Dítě nepotřebuje nesmyslné řehtačky, škodí mu, odvádí od Pravdy...“ říká. Vypadá to tak, že její výroky jsou pořádně přehnané, anebo úplná pověra. Vždyť ne nadarmo lidstvo vymyslelo tolik různých hraček pro děti. Ale abych se s ní nemusel hádat, nekoupil jsem řehtačky, ale dětskou stavebnici s nápisem na krabici „Hra pro rozvíjení intelektu dětí“. Také jsem koupil plenky které používá celý svět. I dětskou výživu, která mě prostě fascinovala jednoduchostí přípravy. Otevřeš krabici a v ní - hermeticky zapečetěný sáček z fólie nepropouštějící vodu. Nůžkami sáček nastříhneš, vysypeš obsah do teplé vody, zamícháš a vše je připraveno. Směsi jsou různé: pohankové, rýžové, z obilnin. A ještě je na krabici napsáno, že jsou tam různé vitamínové doplňky.

Pamatuji si, dříve, když ještě moje dcera Polinka byla úplně malinká, museli jsme za výživou chodit do tak zvané „domácí kuchyně“, kde se připravovalo jídlo pro kojence. A teď si nakoupíš krabičky a můžeš si bez problémů krmit dítě. Dokonce není třeba vařit. Zředit to vodou a hotovo. Věděl jsem, že Anastasia vodu nevaří, a proto dříve, než bych toho hodně nakoupil, koupil jsem jednu krabici a zkusil jsem tuto směs zředit vodou pokojové teploty. Povedlo se to. Ochutnal jsem to - chuť byla normální, ale nevýrazná, málo slaná, zřejmě pro děti je třeba bez soli. Domníval jsem se, že Anastasia žádné své argumenty proti této směsi nenajde. Je to absurdní, vzdát se takového pohodlí. Dokonce bude muset začít uctívat náš technokratický svět. Vyrábí nejen zbraně, ale také myslí na děti. Ale ze všeho, co mi Anastasia řekla, mě nejvíce trápilo v první řadě svou nepochopitelností následující. Říkala, že pro to, abych mohl komunikovat se synem, musím dosáhnout určité čistoty úmyslu, očistit se vnitřně. Jenom mi není jasné, co konkrétně mám čistit uvnitř sebe. Snadněji bych pochopil, kdyby mi řekla, že je třeba se oholit, nekouřit, když se přibližuješ k dítěti, vyčistit oblečení. A ona - o uvědomělosti, o vnitřním očistění. A kdepak se prodává tento kartáček, za pomoci kterého lze cosi vyčistit uvnitř ? A co až zas tak špinavého je ve mně ? Ať nejsem lepší než ostatní, ale také nejsem horší. Jestliže každá žena začne předkládat mužům podobné požadavky, tak budeme muset pořídit totální očištec pro lidstvo. Je to protizákonné. Proto jsem také vezl pro Anastasii

občanský zákoník, kde se píše, že jeden rodič nemá právo bezdůvodně odpírat druhému možnost vidat se se svým dítětem, dokonce jsou-li rozvedeni. Samozřejmě že pro Anastasii naše zákony skoro nic neznamenají, ale přece je to dosti důležitý argument. Vždyť zákony dodržuje většina lidí. S Anastasií by to také chtělo promluvit tvrději. Právo na dítě máme mít stejné. Dříve jsem měl v úmyslu si s ní pohovořit tvrději. Ale teď jsem zaváhal ve svém původním řešení a to proto, že ve svém batohu, kromě všeho ostatního, jsem měl dopisy čtenářů. Nevzal jsem je všechny, protože dopisů přichází velice mnoho. Všechny by se ani do batohu nevešly. V mnohých dopisech čtenáři projevují pochopení pro Anastasii. Pojmenovávají ji mesiášem, vílou z tajgy, bohyní, věnují jí básně a písně. A někteří se na ni obrací jako na nejbližšího přítele. Tento proud dopisů donutil i mě dát si práci, abych pochopil své činy a výroky.

A takhle jsem seděl na břehu u Jegoryčova člunu asi tři hodiny. Blížil se večer, když jsem uviděl dva muže přicházející ke mně a Jegoryčova vnuka s nimi. První, starší, vypadal na šedesát, byl v celtovém plášti a gumových holínkách, se zčervenatou tváří, zřetelně podnapilý, protože při chůzi se lehce pohupoval. Druhý, mladší, kolem třiceti, byl dobře urostlý. Když se přiblížili, uviděl jsem: tmavorusé vlasy mladého Sibiřana prokvétaly šedivými pruhy. Starší muž se přiblížil a hned řekl:

„Vítej poutníku ! Chystáš se za Anastasií ? Dovezeme tě. Za přepravu připrav pět set tisíc a dvě flašky k tomu.“

Hned jsem pochopil - nejsem jediný, kdo se snaží dostat k Anastasii, proto je tak vysoký poplatek. Pro ně jsem další poutník za Anastasií. Ale přece jsem se zeptal:

„Proč si myslíte, že potřebuji za nějakou Anastasií a ne pouze do vísky ?“

„Když do vísky, tak do vísky, stejně připrav pět set. Když je nemáš, tak tě nepřevezeme.“

Jegoryč se mnou nemluvil moc přátelsky. Proč najednou, přemýšlel jsem, berou tak velkou částku za přepravu a jsou tak nepřívětiví ? Neměl jsem ale na vybranou, a proto jsem souhlasil. Ale Jegoryč, místo toho, aby se zaradoval z peněz a hlavně ze dvou lahví vodky, pro které poslal svého mladšího parťáka, zachoval se ke mně s ještě větší nevlídností. Posadil se na kámen vedle mě a sám sobě bručí:

„Do vísky... Jaké vísky ? Šest domků sotva stojících - celá víska... Vždyť nikomu není tato víska potřebná.“

„Stává se vám často, že vozíte návštěvy k Anastasii ? Je to dobrý kšeft tato přeprava ?“ zeptal jsem se Jegoryče, abych navázal rozhovor a zmírnil jeho nevlídnost. Ale Jegoryč odpověděl podrážděně:

„A kdo je sem zval ? Cpou se jako hlupáci, nezvaní. Nic je nezastaví. Zvala je ? Zvala ? Ona je nezvala. Jen jednomu řekla o životě; napsal knížku. Dobře. Klidně si piš. Proč ale prozrazovat místo ? My jsme neprozrazovali. A on se s ní jednou setkal a napsal i o jejím životě, i místo prozradil. Dokonce ženské pochopily - nebude mít pokoj, když ji vyzradí.“

„Znamená to, že jste četli knížku o Anastasii ?“

„Knižky nečtu. Saska, můj parťák, rád čte. A tebe bez zastávky do vísky nedovezeme. Je to daleko. Motorek u člunu už zeslábl. Dostaneme se do rybářské

chatky - tam přenocujeme. Ráno tě Saska poveze dál, zatím co já budu rybařit."

„Budiž tak," souhlasil jsem a pomyslel si: „Dobře, že Jegoryč neví, že právě já jsem autorem knížky o Anastasii."

Saška, Jegoryčův parťák, přinesl vodku. Pak uložili do člunu rybářské nářadí a najednou nám Jegoryčův vnuk málem zkazil cestu. Začal Jegoryče prosit o peníze na nové rádio.

„Už jsem přitáhl tyč pro anténu, vymyslel jsem, jak ji postavím," říkal Vasjatka, „i přívod k anténě už mám. Když spojíš anténu s přijímačem, tak se bude přijímat hodně různých stanic."

(2 .)

PENÍZE NA HLOUPOST ?

„Vidiš, jak chytrého vnuka mám," s laskavostí se pochlubil Jegoryč. „Zvědavý, řemeslník. Jsi pašák, Vasjatko. Měl bys dostat peníze."

Náznak byl jasný - začal jsem vytahovat peníze a Vasjatka, povzbuzený pochvalou, pokračoval:

„Potřebuji všeco-všecičko slyšet o kosmonautech. O našich a o amerických. Až vyrostu, také budu kosmonautem."

„Cože, co jsi to říkal ?" najednou zpozorněl Jegoryč.

„Až vyrostu, tak budu kosmonautem."

„Tak na takovouhle, do nebe volající pitomost, Vasjatko, ode mne peníze nedostaneš."

„Být kosmonautem - vůbec není pitomost. Všichni je mají rádi. Jsou hrdinové, ukazují je v televizi. Stále létají na velkých kosmických lodích kolem Země. S různými vědci mluví přímo z kosmu."

„A jaký užitek přináší jejich kecy. Oni tam létají a v Obu je stále méně ryb."

„Kosmonauti všem předpovídají počasí. Vědí dopředu, jaké počasí bude zítra na Zemi," zastával se vědy Vasjatka.

„To je toho. Vždyť si dojdi za babkou Mariou, zeptej se jí, ona ti o zítřejším, pozítřejším počasí i na příští rok všechno poví. Ani peníze nevezme. A tví kosmonauti ? Petrovy peníze rozhazují. Peníze tvého otce."

„Kosmonauti dostávají hodně peněz od státu."

„A ten stát, sakra, je bere kde ? Od Petra, právě od tvého otce stát bere peníze. Lovil jsem ryby, Petr je prodával ve městě, chtěl být podnikatelem, inteligentním. A stát mu říká: „Plať daně, odevzdej nám všechny peníze." Prý mají velké výdaje. I v Dumě stále vedou řeči, hůř než ty báby u studny. Navymýšleli spoustu věcí, navynalézali, chytráci, jsou v lepším, chodí na své čisté záchůdky, jsou inteligentní a voda v řece je stále špinavější. Nedostaneš, Vasjatko, peníze, dokud nepustíš ty hlouposti z hlavy. A víc už nebudu nikam jezdit, nebudu vydělávat peníze na hloupost."

Zřejmě se v opilosti Jegoryč tak rozehrál, že málem odřekl cestu. Pak upil vodky přímo z láhve přinesené Saskou, zapálil si, trochu se uklidnil a šli jsme

do člunu. Vasjatkovi, samozřejmě, peníze nedal a navíc ještě po celou cestu vrčel si pod nos něco o hlouposti.

Starý motor člunu silně rachotil. Bylo těžké hovořit. Mlčky jsme se dostali ke staré chaloupce s jediným malinkým oknem. Na noční obloze se začaly objevovat první hvězdičky. Jegoryč, který dopil láhev vodky načatou na břehu, zabrumlal svému Saškovi:

„Jdu s-spát. Vy se vyspěte tady u ohně nebo uvnitř. Za svítání ho odvez na naše místo.“

Jegoryč už se sklonil, aby mohl vejít do malinkých dveří chaloupky, ale opět se otočil a přísně zopakoval:

„Na naše ! P-pochopil jsi, Saško ?“

„Pochopil,“ klidně odpověděl Saska.

Když jsme seděli u ohně a jedli rybu upečenou na ohništi, zeptal jsem se Sašky na Jegoryčovu větu, která ve mně vzbudila ostražitost.

„Alexandře, můžeš mi říci, co je to za „vaše místo“, kam ti Jegoryč přikázal mě odvézt ?“

„Naše místo se nachází na opačném břehu té vesničky, od které se lze dostat na Anastasiinu louku,“ klidně odpověděl Alexandr.

„No, tedy ! Berete tak velké peníze a převážíte jinam, než člověk potřebuje ?“

„Ano, tak to děláme. To je jediné, co můžeme pro Anastasii udělat, abychom odčinili svou vinu vůči ní.“

„Jakou vinu ? Proč ses mi přiznal ? Jak mě teď vysadíš na „vašem místě“ ?“

„Vysadím tě tam, kde budeš chtít. Co se týká peněz, tak svůj podíl ti vrátím.“

„Pročpak najednou taková privilegia pro mě ?“

„Poznal jsem tě. Hned jsem tě poznal, Vladimíre Megre. Četl jsem tvou knížku a viděl jsem tvé foto na obálce. Dovezu tě tam, kam budeš chtít. Musím ale říci... Jenom vezmi s klidem to, co ti povím. Rozvážně. Neměl bys jít do tajgy. Nedojdeš tam. Anastasia odešla. Myslím, že hlouběji do tajgy. Nebo někam jinam, kde to neznáme. Teď se k ní nedostaneš. Půjdeš-li sám - zahyneš. Nebo tě odstřelí myslivci. Nesnáší cizince na svých pozemcích. S cizinci to vyřizují na dálku, aby se nevystavovali zbytečnému nebezpečí.“

Navenek Alexandr působil klidně, pouze se v jeho ruce šukbl klacek, kterým upravoval oheň a vzrušeně, jako ohňostroj, vzlétly jiskry do noci.

„Tady se něco stalo ? Co ? Poznal jsi mě, tak mluv, co se stalo ? Proč odešla Anastasia ?“

„Také to chci povědět,“ přidušeným hlasem odpověděl Alexandr, „říci to někomu, kdo to pochopí. Nevím, od čeho mám začít, aby to bylo srozumitelné, abych tomu sám rozuměl...“

„Mluv jednoduše, tak, jak to je.“

„Jednoduše ? Samozřejmě, všechno je jednoduché. Jenomže tato jednoduchost mnou otřásá. Jen si to v klidu poslechni, pokud můžeš, tak mě nepřerušuj.“

„Vždyť nepřerušuji. Dělej, mluv k věci. Nezdržuj.“

(3 .)

NEZVANÁ NÁVŠTĚVA

Alexandr začal mluvit po sibiřsku klidně, ale cítil jsem vzrušení v duši šedivějšího mladého Sibiřana.

„V době, kdy jsem četl tvou knížku „Anastasia“, dělal jsem aspiranturu na Moskevské univerzitě. Zabýval jsem se filozofií a psychologií. Studoval jsem východní náboženství. Se zájmem. A najednou Anastasia... Ne za devaterými horami, ale vedle mého domu, na Sibiři, tam, kde jsem se narodil. Pocítil jsem v jejích slovech takovou sílu, logiku a smysl, a hlavně pocítil jsem něco mně blízkého, významného. Cizí učení vybledla ve srovnání s tímto neobvyklým pocitem zrozeným ve mně. Zahodil jsem všechno a letěl jsem domů, jako bych letěl ze tmy do světla. Chtěl jsem uvidět Anastasii. Promluvit si s ní. Vrátil jsem se domů a začal s Jegoryčem jezdit člunem k místu na břehu, které jsi popsal v knize. Vypátrali jsme jej s Jegoryčem. Čas od času i další lidé se pokoušeli o setkání s Anastasií. Vyptávali se na toto místo. Ale my jsme tam nikoho nepřivázeli. Místním obyvatelům se dostávalo rozumu, aby pochopili o co jde a nepodporovali zvědavce. Ale jednou jsme, já, přesněji já sám, bez Jegoryče, přivezl na to místo celou skupinu lidí.“

„Proč jsi to udělal ?“

„Tehdy se mi zdálo, že jednám správně, pro dobro. Bylo jich šest. Dva významní vědci a podle všeho s velkými možnostmi. Nebo ti, co stáli za nimi a poslali je, měli velké možnosti. Zbývající čtyři - ochranka. Byli vyzbrojení pistolemi, ale měli v arzenálu i jiné zbraně. Měli také vysílačky. Požádali mě, abych je doprovázel. Souhlasil jsem. Ne kvůli penězům. Ze začátku jsme dlouho hovořili. Neskrývali, že cílem jejich expedice je setkání s Anastasií. Jejich vedoucí, šedivý důstojný člověk, Boris Mojsejevič chápal, že samotná Anastasia může udělat pro vědu víc, než mnoho vědeckých ústavů. Jejich záměrem bylo odvézt ji z tajgy, vytvořit pro ni podmínky na chráněném území. Zajistit ochranu. Boris Mojsejevič říkal:

„Pokud to neuděláme my, tak to udělá někdo jiný. A také se může leccos přihodit. Anastasia je neobvyklý jev, je naší povinností ji studovat a chránit.“

Pomocník Borise Mojsejeviče, Stanislav, inteligentní mladý muž, byl dokonce zamilovaný do Anastasie, i když na dálku. Souhlasil jsem s jejich důvody. Najali si od družstevníků nevelký parník. Autem na něj dovezli sudy s palivem pro vrtulníky. Když jsme dorazili na místo, na vyvýšeném břehu, postavili stany a vysílačkou přivolali vrtulník. Vrtulník byl vybavený technikou pro letecké snímkování videokamerou a ještě nějakým neobvyklým zařízením. Každý den létal nízko nad tajgou a snímal čtverec za čtvercem. Dva vědci každodenně prohlíželi získaný materiál. Občas i sami letěli k místu, které je zaujalo. Hledali Anastasiinu louku, kde se chystali přistát vrtulníkem. Představoval jsem si, s jakým hlukem bude přistávat na Anastasiinu louku a plašit vše živé. Vzpomněl jsem si na malé Anastasiino dítě a pomyslel, že to může polekat i je. Začal jsem navrhopvat vědcům, aby potom, co zjistí, kde se nachází louka, tam nepřistáli vrtulníkem, ale udělali si mapu a šli pěšky. Ale Stanislav mi vysvětlil, že pro Borise Mojsejeviče bude těžké

vykonat tak dlouhou cestu tajgou. Stanislav také sdílel mé obavy ohledně rušení klidu obyvatel tajgy, ale ubezpečoval mě, že Boris Mojsejevič dokáže postupně uklidnit i Anastasii i dítě. Všechno se stalo na čtvrtý den."

„Co se stalo ?"

„Vrtulník odletěl na další videonatáčení a my jsme se zabývali každý něčím. Jeden z ochranky uviděl samotnou ženskou postavu, blížící se k táboru ze strany tajgy. Sdělil to Borisovi Mojsejeviči. Za chvíli celý tábor pozoroval přibližující se ženu. Měla na sobě lehký svetřík, dlouhou sukni, šátek na hlavě byl uvázan tak, že skrýval čelo a krk. Stáli jsme jako skupina. Vpředu byl Boris Mojsejevič a Stanislav. Žena se k nám přiblížila. Na tváři neměla ani strach, ani rozpaky. Oči... Neobyčejné oči se s láskou dívaly na lidi. A tento pohled vzbuzoval teplo. Měl jsem pocit, že se nedívá na všechny najednou, ale na každého zvlášť. Zmocnilo se nás nějaké nepochopitelné vzrušení. Nikdo ji ani nenabídl, aby se posadila.

Začala mluvit jako první. Pronesla klidným a neobyčejně dobrým hlasem:

„Přeji vám dobrý den, lidé.'

Stáli jsme a mlčeli. První na ni promluvil Boris Mojsejevič.

„Budte zdráva,' odpověděl za všechny. „Představte se, prosím, kdo jste ?'

„Jmenuji se Anastasia. Přišla jsem k vám s prosbou. Odvolejte zpátky, prosím, svůj vrtulník. Nepříznivě působí na tato místa. Hledáte mě. Tady jsem. Odpovím vám na otázky, na které budu moci odpovědět.'

„Ano, samozřejmě, hledali jsme vás. Děkujeme, že jste přišla sama. Odpadlo tolik problémů,' začal mluvit Boris Mojsejevič. Ani on jí nenabídl místo, nehledě na to, že u stanu stála židle a rozkládací křesla, nevzal ji stranou. Nečekané objevení Anastasie jej zřejmě přivedlo do rozpaků. Hned začal mluvit o cíli našeho příjezdu: „Ano, velmi dobré... Sama jste přišla a my jsme vlastně přicestovali za vámi. Nedělejte si starosti, vrtulník hned odvoláme.'

Boris Mojsejevič nařídil vedoucímu ochranky, aby se spojil vysílačkou s kapitánem vrtulníku a vrátil ho do tábora. Jeho povel byl hned splněn. Pak se otočil k Anastasii a již klidněji a s jistotou k ní promluvil:

„Anastasie, teď přiletí vrtulník. Posadíte se do něj spolu s našimi kolegy. Ukažte jim svou louku, vrtulník přistane, vezmete si svého syna. Převzeme vás spolu se synem do chráněného území u Moskvy. Všechno tam zařídíme tak, jak si to budete přát. Na tomto území vás nikdo nevyruší. Je soustavně chráněné. Po vašem usídlení se ochrana rezervace zesílí. Jenom někdy, ve vhodnou dobu, s vámi budou komunikovat vědci. Jsou to dostatečně připravení lidé. Bude pro vás zajímavé s nimi komunikovat. Pro ně také bude zajímavý váš výklad některých přírodních a sociálních jevů, vaše filozofie. Budete-li chtít, přidělíme vám schopného pomocníka. Tento člověk, který se bude stále nacházet vedle vás, bude vám skvěle rozumět. Nehledě na své mládí, už je velký, talentovaný vědec. Navíc je ještě do vás zamilovaný na první pohled. Mohli byste, jak se mi zdá, vytvořit dobrý, šťastný pár. Je vás hoden nejen svou vzdělaností, ale i způsobem života. Je tady,'

Boris Mojsejevič se otočil ke Stanislavovi, ukázal na něj rukou a pozval ho:

„Pojď blíž, Stanislave, co je to s tebou ? Představ se.'

Stanislav se přiblížil, postavil se naproti Anastasii a s trochou rozpaků promluvil:

„Boris Mojsejevič mě vám rovnou namluvil. Možná, že vás to překvapilo, ale jsem skutečně připraven požádat vás o ruku, přijmout za vlastního vašeho syna, pomoci v řešení mnohých problémů, jsem vám k dispozici jako přítel,“ Stanislav elegantně sklonil hlavu před Anastasií a políbil jí ruku. Byl elegantní a sympatický. A kdyby Anastasii převlékl do jiných šatů... Stanislav je trochu vyšší než ona a spolu by skutečně mohli vypadat jako hezký a důstojný pár.

Anastasia mu laskavě odpověděla:

„Děkuji vám, že se chováte ke mně dobře... Děkuji vám za to, že se o mě staráte,“ a dodala: „Jestli se skutečně cítíte být dost silný na to, abyste směřoval svou lásku, učinil život druhého člověka naplněným a šťastnějším, tak si vzpomeňte, možná, že ve vašem okolí mezi známými ženami je někdo nespokojený se životem, v něčem nešťastná žena. Všimněte si jí, zamilujte se do ní, udělejte ji šťastnou.“

„Ale já chci milovat vás, Anastasie.“

„Jsem šťastná jiným. Neztrácejte se mnou své úsilí. Jsou ženy, které vás potřebují víc“

Boris Mojsejevič se rozhodl pomoci zmlklému Stanislavovi:

„Ten jiný, Anastasie, je ten, s kým jste se setkala? Samozřejmě máte na mysli Vladimíra? Není to zdaleka nejlepší exemplář naší společnosti.“

„Podobné hodnocení nezmění mé city. Nejsem schopna ovládat city.“

„Ale proč jste se přece setkala právě s Vladimírem? S člověkem vzdáleným od duchovnosti, vědy a vůbec od normálního života? Vždyť je obyčejný podnikatel. Proč jste se zamilovala právě do něj?“

„V určitou chvíli jsem najednou pochopil,“ pokračoval Alexandr, „Boris Mojsejevič, Stanislav a celá jejich skupina mají přesně určený cíl - odvézt, zajmout Anastasii jakýmkoliv způsobem a použít ji pouze v nějakém svém vlastním zájmu, použít ji proti její vůli. A není důležité, čím je to nápad, jejich vlastní nebo povel někoho, kdo stojí výš. Budou chtít uskutečnit zamýšlené. A žádné, byť sebedůležitější důvody je nezastaví. Možná, že to chápala i Anastasia. Bezpochyby nemohla neznat, necítit jejich záměry. Nicméně stále se k nim chovala jako k dobrým a jí blízkým lidem. Upřímně a otevřeně mluvila s námi o tom nejtajnějším, a její chování, upřímnost zdržovaly nebo spíše oddalovaly násilí. Tak pádně čelila pokusům Borise Mojsejeviče a Stanislava ochladit její vztah k tobě, že udělala nesmyslným jejich uvažování na toto téma. Říká se, že zamilovaná žena vidí ve svém milovaném pouze dobré, nehledě na to, co on dělá a čím ve skutečnosti je. Ale její důvody byly jiného druhu. Po zklidnění prvního vzrušení z jejího objevení, podařilo se mi nenápadně zapnout diktafon. Pak jsem často poslouchal a analyzoval to, co řekla. Pamatuji si všechno... A to „všechno“ převrací mé vědomí.“

„Co ti převrací vědomí?“ zajímalo mě Anastasiino mínění o mně.

A Alexandr pokračoval:

„Na otázku Borise Mojsejeviče: „Proč jste se zamilovala právě do něj?“ Anastasia ze začátku odpověděla jednoduše:

„Nemá smysl se na to ptát, neboť žádný zamilovaný nebude moci objasnit, proč miluje právě toho, koho miluje. Pro každou zamilovanou ženu nejlepším a nejdůležitějším bude pouze její vyvolený. I můj milovaný pro mě je nejlepší.“

„Ale přece, Anastasie, nemůžete popírat, že váš výběr je absurdní. I když se to stalo náhodou, stejně je to absurdní. Vaše vůle, schopnosti, analytický rozum musí ochladit prvotní zápal, objasnit vám nepřesvědčivost tohoto člověka ve srovnání s jinými. Popřemýšlejte nad tím.“

„Myšlenky hovoří právě o opaku. V tomto případě je zbytečné s tím ztrácet čas. Jen zvětší záhadnost toho, co se odehrálo. Je třeba všechno přijmout tak, jak to je.“

„Přijmout absurditu ? Paradox ?“

„Vypadá to tak jen na první pohled. Podnikli jste tak náročnou cestu z Moskvy. S potížemi jste se dostali na toto místo na břehu. Dáváte mi otázky o mé lásce. Ale netušíte, že co se týče této lásky, lepší odpovědi na to jsou události, které se odehrály v Moskvě. A bylo by pro vás lepší popřemýšlet nad nimi tam. Je zbytečné cestovat tak daleko.“

„O jakých událostech mluvíte ?“

„Na první pohled nejsou významné. Ale jen navenek. Hned po našem setkání se Vladimír, jak říkáte obyčejný, ničím ne-významný, nemravný člověk, vzdal všeho a přijel ze Sibiře do Moskvy. Přijel, aby dodržel své slovo, které mi dal, a to založit společenství podnikatelů s čistými úmysly. Neměl již peníze, ale jednal. V Moskvě v Tokmakově ulici číslo čtrnáct stojí dvoupodlažní dům. Dříve tam pracovali lidé stojící v čele prvního sdružení podnikatelů. Ale tito lidé odešli. Sdružení zanikalo. Vladimír vstoupil do této budovy a do jejích prázdných malých i velkých místností opět vstoupil život. Psal tam různé dopisy, prohlášení pro podnikatele. Pracoval od časného rána do pozdního večera a ve své kanceláři zůstával i přes noc. Našli se lidé, kteří přišli za ním a začali mu pomáhat, uvěřili v něj a také v to, co dělal. Žádala jsem ho o to tady v lese. Říkala jsem mu, jak je to důležité. Vybudovala jsem a vyložila jsem mu postupný plán. Dosáhnout cíle bylo možné v případě, že se dodrží posloupnost vybudovaná touhou.“

Nejdřív bylo třeba napsat knihu. S její pomocí vysvětlit a rozšířit informaci. Kniha měla najít a sdružit podnikatele s čistými úmysly, přinést mu prostředky na realizaci tohoto plánu. Ale Vladimír dělal všechno podle svého, postupoval tak, jak to sám cítil a považoval za správné. Téměř si na mě nevzpomenul. Pochopil důležitost toho, co jsem vymyslela, a tím žil. Šel svou cestou, čímž porušil posloupnost. A dosáhnout cíle takovým způsobem bylo nemožné. Ale on to nevěděl a jednal s neuvěřitelnou houževnatostí, vynalézavostí. Začali mu pomáhat jiní lidé, kteří uvěřili v tuto ideu. Pomalu vyrůstaly výhonky nového sdružení podnikatelů. Bylo to neuvěřitelné, ale začalo se mu dařit. Sešli se. A byli to podnikatelé s čistšími úmysly. Seznam jejich adres existuje, můžete se přesvědčit.“

„Četli jsme ten seznam. Je v prvním vydání knihy. Ale musím vás zklamat, Anastasie. V seznamu jsou i takové podniky, jako je závod „Křišťál“, moskevský závod vyrábějící alkoholické nápoje. Jeho produkce nekoresponduje s pojmem duchovnosti.“

„Ve světě je všechno relativní. Možná že právě „Křišťál“ ve srovnání s jinými není nejhorší. Ostatně mluvíme o úmyslech, které jsou schopné všechno měnit. Materiálno dnešního dne je ovocem včerejšího úmyslu.“

„S tímto výrokem bych souhlasil. Avšak váš Vladimír nedokázal založit společenství podnikatelů s čistými úmysly. Ujišťuji vás, Anastasie, vsadila jste na špatného člověka.“

„Porušil předem stanovený sled událostí, a proto ani nemohl dojít k cíli. Neměl elementární možnost a prostředky rozšířit informaci za hranice Moskvy. Vyvinuly se nepříznivé okolnosti, zůstal bez kanceláře, bez spojení a bez noclehu. Odešel z této budovy s malou skupinkou Moskvanů, kteří mu pomáhali. Odešel bez životních prostředků. Neměl možnost zaplatit lidem, co mu pomáhali, za jejich práci, neměl žádné ubytování, ani zimní oblečení. Opustil rodinu a byl opuštěný rodinou. A víte, o čem mluvil s nevelkou skupinkou Moskvanů, když směřovali mrazivou ulicí k metru? Projednával, jak všechno znova začít. I v takovém stavu plánoval, co podniknout. Je podnikatel. Moskvané šli za ním, poslouchali ho a věřili mu. Měli ho rádi.“

„Za co? Dovolte se zeptat.“

„Zeptejte se jich, těchto Moskvanů, za co, co v něm našli. Zajděte do budovy v Tokmakově ulici a zeptejte se ochranky, proč tito lidé, předávající jeden druhému službu, přinášeli ve sklenicích a v různých balíčcích jídlo a pokaždé se mu snažili poskytnout večeři. A snažili se to udělat tak, aby jej neurazili svým darem. Tito muži, kteří mu nebyli podřízeni, vařili doma různé polévky, boršč a přinášeli je, aby si trochu pojedl domácího jídla. Milovali ho. Proč? Ještě si promluvte, až přijdete do této budovy, se sekretářkou, bývalou herečkou, která hrála hlavní roli ve filmu „Trnitou cestou ke hvězdám“, hrála dívku mimozemšťanku. Velmi dobře hrála. Ve velmi dobrém filmu, vyzývajícím chránit a milovat Zem. Zeptejte se jí, proč ona, i když byla zaměstnankyní jiné firmy, která se nenacházela v této budově, se mu snažila nenápadně pomáhat a pomáhala? Nebyla jeho sekretářkou, ale pomáhala mu. Proč se snažila v poledne přinést mému milovanému kávu nebo čaj? Dělala to všechno tak, jako by ji firma zásobovala cukrem, sušenkami a čajem. Ve skutečnosti to všechno přinášela ze svého domu. Nebyla bohatá. Milovala ho. Proč? Ale Vladimír stejně ztrácel síly a umíral. Fyzické síly jej opouštěly. Nicméně i v předsmrtném stavu snažil se dosáhnout cíle. Ano, je podnikatel. A jeho Duch je silný.“

„Anastasie, mluvíte alegoricky. Co znamenají slova „v předsmrtném stavu“? Je to v přeneseném smyslu?“

„Je to v přímém smyslu. Několik dnů, když byl v Moskvě, jeho tělo bylo skoro mrtvé. Obvykle v takovém stavu lidé leží bez pohnutí. On ale chodil a konal.“

„Možná, že díky Vám, Anastasie?“

„Po celých těchto dvačtyřicet hodin jsem ani na vteřinku, ani na okamžik nepřestávala jej ohřívat svým paprskem. Ale to nestačilo. Můj paprsek by nedokázal udržet život v těle, v kterém slábne Duch. Ale Vladimírův Duch bojoval. Ve své snaze si Duch nevšímal příchodu smrti. Pomohl mému paprsku. Pak ještě mi přišly na pomoc další paprsky. Byly úplně slaboučké a neuvědomělé. Byly to paprsky těch, kdo ho obklopovali v Moskvě, kdo ho milovali. Skoro mrtvé tělo se začalo naplňovat životem. Před upřímnou Láskou, pokud je jí dostatečně, smrt ustupuje. Nesmrtelnost člověka je v lásce, ve schopnosti vyvolávat lásku k sobě.“

„Mrtvé tělo nemůže chodit. Mluvíte přece v jinotajích, nevědecky.“

„Kritérium lidských věd vždy má časový charakter. Existují pravdy nejen pro dnešní den.“

„No a jak tedy se mají současní vědci o tomto přesvědčit ? Potřebujeme údaje měřících přístrojů.“

„Dobře. Kurské nádraží. V metru je umístěn fotoautomat. V jednom z těch dnů se Vladimír vyfotografoval na propustku. Tato fotografie může být ještě v budovách na adrese: Leninský prospekt čtyřicet dva. Může ji mít i Vladimír. Podívejte se pozorně, uvidíte všechny příznaky mrtvého těla, dokonce automat zachytil mrtvolné skvrny, fleky. Ale uvidíte i život v očích. Snahu bojovat.“

„Ale přece pouze Vy jste jej mohla zachránit, Anastasie. Řekněte, proč jste ztrácela tolik svého úsilí právě na něj ? Proč ?“

„Zachránění jsem se zúčastnila nejen já. Zeptejte se třech moskevských studentů, proč pro něj za své peníze najali byt ? Proč, když konečně pochopil a začal psát knihu, oni, dělající zkoušky a přivydělávající kde se dá, v noci dávali jeho text do počítače ? Proč ? Můžete se na toto zeptat mnohých Moskvami, kteří byli vedle něj v těžkou chvíli. Rozluštění tajemství je v nich, a ne ve mně. Proč jej Moskva, její lidé ochraňovali, pomáhali a věřili mu ? Moskva také psala tuto knihu. Jsem nadšená tímto městem ! Zamilovala jsem se do něj ! Žádné řvoucí železné stroje, šílená kataklyzmata technokratického světa nikdy nedokážou vymazat vnímání dobra a lásky v duších lidí žijících v tomto městě. Mnozí lidé tohoto města usilují o dobré a světlé - o Lásku. Přes řvoucí mechanismy a pomíjivost cítí její velkou sílu a blaho.“

„Ale, Anastasie, to, co říkáte, je skutečně neuvěřitelné a ohromující. Tohle se nemohlo stát samo od sebe. Tohle ještě jednou dokazuje neuvěřitelnost vašich schopností, nebývalé možnosti paprsku, který máte. Nesporně jste jím ozařovala Moskvany, kteří byli v kontaktu s Vladimírem. Nebudete to snad popírat, že jste je ozařovala ? I všechny zázraky jste tvořila Vy.“

„Zázraky tvořila Lásky. A svým paprskem jsem se skutečně opatrně dotýkala všech, kdo s ním komunikovali. Jenom trošinku jsem v nich zesílila city dobra, Lásky, usilování o světlé. Zesílila jsem pouze to, co již bylo v nich. I kniha byla vydána Moskvou. První náklad byl malinký i knížka byla tenoučká. Ale lidé ji kupovali. Šla na odbyt. Vladimír nezkreslil události, které se staly v tajze, poctivě vyložil prožité pocity. Mnohým čtenářům jsem se jevila rozumná a dobrá, Vladimír - hloupý a omezený. Lidé, nacházející se ve svých domech, četli vyložené a nebrali v úvahu to, že Vladimír se nacházel se mnou v hluboké sibiřské tajze sám. Tehdy pro něj všechno bylo velmi neobvyklé. A není známo, kdo jiný by mohl jít tak daleko do tajgy bez vybavení. A jak by se zachoval, kdyby uviděl to, co uviděl on. Vladimír poctivě popsal události. A pro mnohé se jevil hloupý. Také mi dáváte otázku, proč právě on a proč jej tolik miluji. Když se psala kniha, již si toho hodně uvědomoval jinak. Velmi rychle všechno chápe. Ti, kteří měli tu možnost s ním mluvit, nemohli si toho nevšimnout. Ale on se nesnažil přikrášlit sebe, dřívějšího.“

ZVUKY VESMÍRU

„Anastasia o tobě mluvila s láskou," pokračoval Alexandr. Věděla všechno o lidech a o událostech. Říkala:

„První nevelký náklad knihy, kterou napsal Vladimír, byl vydán v Moskvě a hned se objevily nadšené ohlasy, básně, obrazy, písně. Díky upřímnosti výkladu se v knize zachovaly mnou vyhledaná spojení a symboly. To ony vyvolaly v lidech neobyčejné, blahodárné, všeuzdravující city.'

Při těchto Anastasiiných slovech Boris Mojsejevič zneklidněl, najednou se posadil za stolek u stanu. Viděl jsem, jak se pokusil nenápadně zapnout diktafon. Zřejmě v té honičce za nějakou důležitou informací si vůbec přestal všimnout svého okolí. Nenabídl Anastasii, aby si sedla, přemýšlel pouze o tom, jak co nejrychleji a co nejvíce informací od ní dostat. Vzrušený šedivý vědec dával otázky:

„V různých zemích světa se vědci snaží drahými speciálními přístroji zachytit neobvyklé zvuky vesmíru. Existují. Věda je zná. Možná, že zatím ne všechny, pouze některé. Třeba jednu miliardtinu. Jakýmpak způsobem je zachycujete Vy, Anastasie ? Jakým přístrojem lze provést výběr zvuků, které by účelně působily na psychiku člověka ?'

„Takový přístroj existuje dávno. Jmenuje se - lidská Duše. Naladění a čistota Duše přijímá nebo odmítá zvuky...'

„Ano, dobře. Pripusťme, že jste to dokázala. Dokázala jste mezi miliardou existujících vesmírných zvuků udělat výběr těch nejlepších a pak i jejich spojení. Ale zvuk lze vyprodukovat pomocí přístroje, pomocí určitého hudebního nástroje. Co s tím má společného kniha ? Vždyť ona znít nemůže.'

„Ano, kniha nezní. Slouží jako notový list. Čtené zvuky člověk mimovolně vyslovuje uvnitř sebe. Takovým způsobem spojení schovaná v textu zní v jeho duši v nezkreslené, původní podobě. Nesou i pravdu i vyléčení. To, co zní v duši, není schopen vytvořit žádný umělý nástroj.'

„Jakýmpak způsobem Vladimír zachránil všechny Vaše znaky, aniž by sám o nich něco věděl ?'

„Poznala jsem všechny jeho slovní obraty. A věděla jsem předem: Vladimír nebude zkreslovat události, podstatu toho, co uslyší, dokonce sebe představí tak, jak to je. Ale nesdělil všechna spojení znaků. Měl pokračovat v psaní. Vždyť vyložil jen malou část z toho, co věděl a chápal v té době. Bylo třeba pokračovat v psaní. Už se jej dotýkala nebyla sláva, ještě trochu úsilí a bylo by organizováno společenství podnikatelů. A najednou Vladimír opět udělal nepředvídaný krok. Nechal lidem ze svého okolí zaplacený moskevský byt, nechal jim možnost přijímat komplimenty čtenářů, sedl do vlaku a odjel z Moskvy.'

„Proč to udělal ?'

„Stále chtěl najít důkazy toho, co jsem řekla, vědecké důkazy. Chtěl se přesvědčit o existenci těch věcí, o kterých jsem mluvila. A odjel na Kavkaz, aby uviděl na vlastní oči dolmeny - starodávné stavby, do kterých odcházeli umírat živí lidé

před deseti tisíci lety. Vyprávěla jsem mu o tom. Řekla jsem i to, jak tyto dolmeny jsou důležité pro lidi žijící dnes.

Vladimír přijel do města, které se jmenuje Gelendžik. V muzeích Krasnodara, Novorossijska, Gelendžika shromáždil materiál o dolmenech. Pak se setkával s různými vědci, archeology, regionalisty, kteří se zabývali dolmeny. Shromáždil o dolmenech více informací, než je v kterémkoliv muzeu. Samozřejmě, že jsem se snažila mu pomoci, nenápadně. Ale i sám pracoval rychle a odhodlaně. Když porovnal všechny sebrané informace s tím, co jsem mu říkala, když mu archeologové ukázali nejbližší cestu k dolmenům a on se dozvěděl o tom, že jich bylo víc, ale jsou zničené, protože místní obyvatelstvo jim nepřikládalo náležitý význam a vůbec se o to málo zajímalo, tak udělal neuvěřitelné. Za tři měsíce změnil vztah místních obyvatel k dolmenům. Začali k nim chodit s květinami. Z iniciativy žen - regionalistek Gelendžiku bylo vytvořeno společenské sdružení. Pojmenovali jej na mou počest - „Anastasia“. Toto sdružení otevřelo školu průvodců, aby mohli vyprávět návštěvám o dolmenech, chránit je a neničit. A ještě začali připravovat výlety do přírody a pojmenovali tento cyklus exkurzí „Exkurze za poznáním“.

„Anastasio, myslíte, že je to všechno díky němu? Vaše role tady není?“

„Kdybych alespoň něco mohla udělat bez něj, tak bych to udělala dřív. Moc jsem to chtěla udělat. V těchto horách v jednom vzdáleném dolmenu umírala má pramaminka.“

„Ale jak? Jak je to možné, aby jeden člověk, ještě nikomu neznámý, za krátkou dobu změnil chování lidí? Organizoval čínorodé sdružení? Říkáte, že místní obyvatelé věděli o vědeckých materiálech, o různých publikacích, když to všechno bylo v muzeu. Jenže to je nevzrušovalo.“

„Ano, znali, ale nevzrušovalo je to.“

„Ale proč právě jeho poslouchali? Jak se mu to povedlo? Není možné tak rychle změnit mínění lidí.“

„Nevěděl o tom. Nevěděl, že není možno rychle, právě proto konal a měnil. Jedte do tohoto města, zeptejte se lidí, kteří vstoupili do tohoto sdružení, jak a proč se to povedlo.“

Radovala jsem se z toho, co se děje v tomto městě. Sdružení „Anastasia“... Když se ho zeptali, tak s tím názvem souhlasil. Myslela jsem, že kvůli mně. Myslela jsem, že mě začíná chápat a milovat. Skutečně hodně toho pochopil, ale nezačal mě mít rád. Udělala jsem chybu. Zanedlouho jsem musela pochopit, že jeho láska se pro mě může stát nesplnitelným snem po celý život. Musela jsem pochopit, že bude dosaženo všeho, co jsem vymyslela, že budou lidé přeneseni přes úsek času temných sil. A budou šťastní! Uskuteční se všechno, po čem jsem toužila, kromě lásky mně opěťované. A je to odplata za mé chyby, mou nedokonalost a nedostatečnou čistotu úmyslů.

„Co se stalo? Proč jste se tak rozhodla? Ostatně, všem je dávno jasné, že je hrubý a neotesaný. Věřte mi, Anastasio, jako starší než Vy a jako otec rodiny Vám řeknu, že i Vaši rodiče by nesouhlasili s podobným vztahem.“

„Prosím, není třeba takhle mluvit o tom, kdo je mi drahý. Někomu se zdá být Vladimír hrubým, ale já vím něco jiného.“

DUCH PRAMAMINKY

Jednou ráno jsem pochopila...' tiše řekla Anastasia a její pohled jako by se ponořil do minulosti. 'V to ráno Vladimír nebyl doma, v bytě, který si dočasně najal. Nemohla jsem ho najít svým paprskem. Začínal se den, kdy před mnoha léty v dolmenu umírala má pramaminka. V tento den vždy na ni vzpomínám. Snažím se s ní promluvit. I ona se mnou mluví. Také chodíte v památný den na hřbitov za svými příbuznými, abyste o nich popřemýšleli, promluvili si s nimi. Já toto dělám neodcházejíc z louky. Můj paprsek mi pomáhá mluvit a vidět na dálku a oni jej cítí. V ten den jsem vzpomínala na svou pramaminku, jako obvykle pokoušela jsem se s ní mluvit, ale necítila jsem její odpovědi. Vůbec jsem necítila. Nereagovala na mě. Nikdy dříve se mi tohle nastávalo. Pak jsem začala paprskem hledat její dolmen. Našla jsem ho. Svítila jsem na něj vši silou. Pramaminka nereagovala. Stalo se něco mně neznámého. Duch mé pramaminky nebyl v dolmenu.'

„Anastasie, vysvětlete, prosím, co je to Duch člověka ? Z čeho se skládá ?“

„Ze všeho neviditelného, co je v člověku, včetně některých vášní a pocitů, získaných za dobu existence v těle.“

„Má v sobě Duch nějakou energii, analogickou těm, které známe ?“

„Ano, je to energetický komplex, skládající se z množství energií. Po přerušení fyzické existence jednotlivého lidského individua, některé z těchto komplexů podléhají rozpadu na jednotlivé energie, které se pak používají v rostlinných, živočišných sloučeninách, v důležitých přírodních jevech.“

„Jakou sílu, jaký energetický potenciál má komplex nerozdělených energií ?“

„Každý ji má jinou. Nejslabší nemůže překonat ani gravitační energii. Stejně se pak rozpadává.“

„Gravitační ? Nejslabší... Lze vidět jeho projevy alespoň v něčem ? Nahmatat ? Pociťit ?“

„Samozřejmě. Například smršť.“

„Smršť, která vytrhává stromy s kořeny, převrací... V tom případě jakou energii má nejsilnější komplex ?“

„Nejsilnější ? Vždyť je to On. Sílu Jeho energie nemohu úplně pochopit.“

„A co tak nějaký střední ?“

„V energetických komplexech mnohých středních Duchů už je přítomná energie uvolněné mysli.“

„Jakou sílu má takový střední komplex ?“

„Vždyť jsem vám odpověděla, má v sobě uvolněnou energii mysli.“

„Co to znamená ? S čím to lze porovnat ? Jak jej lze definovat ?“

„S čím ? Definovat ? Jakou nejsilnější energii si může představit Váš rozum, Vaše mysl, vědomí ?“

„Energii jaderného výbuchu. Ne, energii procesů odehrávajících se na Slunci.“

„Všechno, co jste jmenovali, se rovná jen malinké částě energie uvolněné mysli. Co se týče definice, tak vy je vymyslíte sami a používáte při slovní komunikaci mezi sebou. Tady se ale žádná z vámi vymyšlených nehodí. Můžete používat tu, kterou znáte, násobenou mocninou nekonečna.“

„Jaká je síla energie Ducha vaší pramaminky?“

„Má v sobě uvolněnou energii mysli.“

„Jak jste se dozvěděla o své pramamince, kde a jak zemřela, když se toto stalo před deseti tisíci léty?!”

„Generace mých prarodičů o ní předávala jeden druhému informaci. O mé pramamince, která odešla umírat do dolmenu.“

„Pověděla Vám o tom Vaše matka?“

„Když moje maminka zahynula, byla jsem ještě malinká. Neschopná pochopit takovou informaci. Dědeček a pradědeček mně všechno pověřili o mých maminkách.“

„Lze uvidět Ducha obyčejným lidským zrakem?“

„Částečně ano. Pokud změníte vnímání spektra, vnímání barev zrakem, vnitřní rytmus.“

„Copak je to možné?“

„Vám známý jev barvosleposti právě napovídá, že tohle je možné. Myslíte si, že se to stává mimo vůli člověka, že je to pouze nemoc, ale není tomu tak.“

„Řekla jste, že vaše pramaminka je hodna toho, aby se o ní předávala informace z generace na generaci v průběhu tisíciletí. V čem je hodnota a význam této informace?“

„Má pramaminka byla mezi lidmi Původních Pramenů poslední, kdo měl schopnost a věděl, jak a na co má myslet žena při kojení dítěte. Znalosti, které se začaly ztrácet v lidské civilizaci ještě před deseti tisíci lety. A dnes jsou skoro úplně ztracené. Má pramaminka ještě nebyla úplně stará, ale odešla do dolmenu umírat, aby zachránila všechny tyto znalosti Původních Pramenů. A když se k lidem začne vracet uvědomění... Když pocítí potřebu... Tak, aby mohla předat tyto znalosti kojícím matkám. A ony pak pomohou jedna druhé všechno poznat. Prostřednictvím umírání v dolmenu poznala pramaminka ještě větší pravdy, potřebné pro ženy.“

„Proč šla právě do dolmenu? Čím se dolmen liší od obyčejné kamenné hrobky? A proč se rozhodla zemřít v dolmenu, aniž by počkala, než zestárne?“

„Již tehdy lidé přikládali stále menší význam kojení dětí, a ženám se dolmeny neposkytovaly. Starý náčelník uctíval mou pramaminku a chápal, že když nesplní její prosbu, tak nový náčelník ji ani nebude poslouchat a všechny její záměry bude považovat za vrtochy. Ale starému náčelníkovi se nepodařilo donutit muže, aby postavili dolmen pro mou pramaminku. A tehdy jí dal starý náčelník svůj dolmen. Muži nechtěli zvednout střechu dolmenu, aby tam mohla vejít má pramaminka. Po celou noc se ženy snažily toto udělat, ale mnohotunová deska nepovolila. Za úsvitu přišel starý náčelník, který už nechodil, ale přece přišel, opíraje se o hůl. Usmál se na ženy, podpořil je slovy a ženy zvedly těžkou desku. Pramaminka vešla do dolmenu.“

„Čím se liší dolmen od kamenné hrobky ?...“

„Navenek skoro ničím, ale do dolmenu, do kamenné hrobky, jak říkáte, odcházeli umírat živí lidé. Dolmen není pouze kamenná kultovní budova. Je to pomník moudrosti a velkému sebeobětování Ducha pro budoucí generace. I dnes je důležitý svým předurčením. Smrt v dolmenu nebyla úplně obyčejná. A vůbec slovo „smrt“ se tady moc nehodí.“

„Mohu si to představit. Živý člověk, zazděný do kamenné cely... Je to skutečně neobvykle trýznivá smrt.“

„Lidé odcházející do dolmenů vůbec netrpěli. Neobvyklost jejich smrti byla v tom, že meditovali. Meditovali ve věčnost, Duchem navždy zůstávající na zemi, zachránivši některé zemské pocity. Ale byli navždy připraveni o materiální vtělení na Zemi.“

„Jak meditovali ?“

„Vy teď víte, co je to meditace. Obzvláště ze starovýchodních náboženství. I teď jsou nauky, pomáhající jen částečně poznat jev meditace, ale bohužel ne její předurčení. I teď jsou lidé, kteří dokážou meditovat: na nějakou dobu oddělit část Ducha od svého těla a pak jej vrátit. Pomocí meditace v dolmenu, ještě při živém těle, Duch se mnohokrát úplně odděloval a vracel, dokud tělo bylo živé, pak navěky zůstal v dolmenu. Samotný věčně bude čekat, až za ním přijdou lidé, aby jim předal moudrost Původních Pramenů. Tělo, i když nějakou dobu žilo, tak stejně bylo uvězněné. Duch měl možnost pobývat v různých rovinách a vracet se zpátky. Tohle dávalo možnost analyzovat s neuvěřitelnou rychlostí, podle našich měřítek. Jako by zpřesňovat již existující Pravdu. Člověk, který zemřel nebo odešel do věčné meditace v dolmenu, věděl, že jeho Duše, Duch se již nikdy nebudou moci materializovat.“

Nikdy se nebude moci vtělit do žádného pozemského těla, do žádné materie. Nikdy se nebude moci vzdálit od dolmenu nadlouho, ale bude mít schopnost komunikovat s částí duše člověka, který se přiblíží k dolmenu. A pokud bychom mluvili o utrpení smrti a mukách vůbec, tak v tomto případě ony spočívají v tom, že po dobu tisíc let se k nim nikdo nepřibližuje, aby si vzal tyto znalosti. Jejich velká tragičnost spočívá v jejich nevyužití. Nevyužití, kvůli kterému...“

„Anastasie, domníváte se, že pro kojící ženy-matky je velmi důležité mít tyto znalosti, schopnosti ?“

„Velmi důležité.“

„Ale proč ? Vždyť mléko matky vyživuje pouze tělo dítěte.“

„Nejen tělo. Může v sobě nést obrovskou informaci a citlivost. Vždyť určitě víte, že každá látka má také svou informaci, záření, vibraci...“

„Ano, má. Ale jak mateřské mléko může předávat citlivost ?“

„Může - je velmi citlivé. Je nerozlučně spjato s city matky. Podle nich se dokonce mění chuť mléka. A v důsledku stresu, který postihne matku, může mateřské mléko dokonce zmizet, srazit se.“

„Ano, skutečně, může... Může... Takže k Vaší pramamince nikdo nechodí ? Nechodí po dobu mnoha tisíc let ?“

,Ze začátku chodili. Většinou generace příbuzných a lidé, kteří tam žili. Pak se na Zemi začala odehrávat různá kataklyzmata. Stěhování. Dolmen zůstal. Ale poslední tisíce let se k dolmenu mé pramaminky nikdo nepřibližuje, aby se dozvěděl... Teď se vůbec dolmeny ničí... Protože lidé nevědí...

Když jsem v tajze vyprávěla Vladimírovi o dolmenech, o pramamince, řekl mi, že se možná přiblíží k jejímu dolmenu. Tehdy jsem mu objasnila, že nebude moci pochopit, pocítit Ducha pramaminky a přijmout její informaci. Pro muže jsou neznámé city, pocity kojící matky. Po tisíciletí čeká pramaminka na ženy, ne na muže, ale ženy nejdou k dolmenu. Pouze já s ní jednou ročně komunikuji, s mou pramaminkou.

V ten den jsem si s ní také chtěla popovídat, říci jí něco hezkého. Ale nešlo to. Duch mé pramaminky u dolmenu nebyl. A já, nechápajíc proč, jsem začala rychle pohybovat paprskem kolem dolmenu, stále jsem zvětšovala průměr kruhu. A najednou... Uviděla jsem ! Uviděla ! V nevelké soutěsce, na kamenech... Na kamenech ležel Vladimír. A moje pramaminka, její Duch se nad ním sklonil v podobě žmolku neviditelných energií. Pochopila jsem. Věděla jsem ještě dříve, jak Vladimír hledal průvodce, aby se dostal do hor k dolmenům vzdáleným od cesty. Ale nenašel. Zadarmo s ním nikdo nechtěl jít. A tak šel Vladimír do hor sám. Zřítel se ze stezky do soutěsky. Měl obyčejné boty, nepřizpůsobené k chození po horách. Vůbec neměl žádné vybavení pro cestu do hor. Chtěl se přesvědčit o existenci dolmenu, sáhnout na ně. A šel do hor. V památný den šel k dolmenům vzdáleným od cest. Pramaminka nevěděla, proč jde v horách tento člověk, vůbec nezvyklý chození po horských cestách. A dívala se na něj. A když uklouzl, zřítel se a začal se kutálet dolů, ona najednou... Její Duch se pružným žmolkem vrhl dolů. Pramaminka zachránila Vladimíra. Když se kutálet, tak se neuhodil hlavou o kameny, neztratil vědomí od množství úderů. Pramaminka držela jeho hlavu pružným žmolkem vzduchu, jakoby ve svých dlaních a čekala, až přijde k sobě. Proto také nemluvila se mnou. Nepřemístila se ke svému dolmenu ani tehdy, když se mu vrátilo vědomí. Zůstala dole, v soutěsce. Zůstala a dívala se, jak se Vladimír drápe nahoru k stezce. Pak jsem pochopila, že je na stezce, protože se z ní začaly kutálet kamínky. To ona se schoulila do pružného větríku a odhazovala kamínky z horské stezky. Chtěla mu pomoci sejít s hory stezkou dolů. Také jsem to moc chtěla. A začala jsem rychle-rychle hýbat po stezce svým paprskem, aby nebyla tak mokrá, kluzká, aby Vladimír mohl dojít do svého bytu a ošetřit si rány. Jenže Vladimír vyšel ze soutěsky nahoru, sedl si na stezce a prohlížel malinký výkres, který mu narýsoval archeolog Novorossijského muzea. Pak se postavil a kulhaje vykročil. Ale ne dolů, suchou stezkou už bez kamínků, ale opačným směrem - nahoru. Znehybněla jsem překvapením, i pramaminka, myslím, nepochopila jeho záměr. Najednou úplně odbočil ze stezky a lezl přes trnité keře... Pochopila jsem: leze k dolmenu mé pramaminky. Dostal se k němu. Posadil se na kraj kamenné desky na portál dolmenu. Začal rozepínat bundu. Bolela jej ruka. Dlouho rozepínal svou bundu. Když to zvládl, tak jsem uviděla... Pod bundou měl květiny. Tři růžičky. Dva stonky se ulomily. Růžičky se zničily, když se kutálet dolů do soutěsky a narážel na kameny. Některé trny byly od krve. Položil ulomené růžičky na portál dolmenu. Zapálil si. A řekl:

„Škoda, že se zlomily květiny. Tohle je pro tebe, krásko. Zřejmě jsi byla kráska, jako Anastasia. Byla jsi rozumná a dobrá. Chtěla jsi povědět našim ženám o kojení

dětí. Jenomže o tobě nevědí. I tvůj dolmen je daleko od cesty, pro ženy je složité se k němu dostat."

Pak vyndal placatku koňaku, dvě malé skleničky, vytáhl z kapsy hrst zmačkaných bonbónů. Naplnil skleničky koňakem. Jednu vypil a druhou dal na portál dolmenu, položil na ni bonbónek a řekl:

„Tohle je pro tebe, krásko."

Vladimír dělal všechno tak, jak to dělají dnešní lidé na hřbitově, když jdou za svými blízkými, příbuznými nebo za přáteli. A pramaminka... Její Duch se žmolkem neviditelných energií zmítal kolem něj. Přišla do rozpaků, nevěděla jak se má chovat. Stále se snažila nějak odpovědět na Vladimírova slova, zhušťovala se ve vzduchu do podoby svého těla, ale její obrysy byly průhledné a sotva viditelné. A ona se mu, nevidícímu a neslyšícímu, stále snažila něco vysvětlit, vzrušovala se, a proto se zmítala. A žmolek vzduchu se lehce dotkl skleničky. Ta se převrhla. Vladimír pomyslel, že to větřík náhodně převrhl skleničku s koňakem a zažertoval: „Co je to s tebou, nešiko, rozlila jsi tak drahý koňak."

A Duch pramaminky najednou znehybněl v koutku dolmenu. Vladimír znovu nalil koňak do její skleničky, na ni položil kamínek, pak opět bonbónek. A opět, jako by pro sebe promluvil: „Je třeba udělat normální cestičku k tvému dolmenu. Počkej ještě trochu. Bude cestička k tvému dolmenu. A po ní k tobě půjdou ženy. Povíš jim, na co je třeba myslet při kojení malého dítěte. A ty jsi, zřejmě, měla hezká prsa."

Pak začal sestupovat z hory. Vrátil se domů pozdě v noci. Seděl sám ve studeném bytě na pohovce, převazoval rány a prohlížel videokazetu. Půjčili mu prohlídnout si videokazetu, kterou nahrávali a předávali jeden druhému lidé z různých měst. Na obrazovce velké auditorium, převážně ženy, poslouchalo řečníka. Mluvil o Bohu, o síle Ducha zbožného člověka. Pak začal mluvit o mně. O tom, že jsem ideál ženy, o který je třeba usilovat, že síla mého Ducha a rozumu je velká, že mi pomáhají Světlé síly a že teď, když více poznám život lidí obyčejného světa, tak jim budu moci pomoci. Mnoho hezkého bylo o mně řečeno. A najednou... Bylo řečeno, že mě ještě nepotkal pravý muž. Že ten, s kterým jsem se stýkala... A ještě se říkalo, že v Austrálii je mladý člověk, mě důstojný, že se s ním setkám, s pravým mužem... A Vladimír... On... Rozumíte... Seděl sám. Slyšel tato slova... Snažil se jednou rukou převázat rány na nohách. Druhá ruka ho velmi bolela od pohmožděnin. Vrhla jsem se paprskem k Vladimírovi. Chtěla jsem ohrát jeho poranění, odehnat bolest. A říci... Nějak mu říci... Nikdy neslyší, když s ním hovořím na dálku, ale tentokrát by se to podařilo... Zřejmě by se podařilo, protože jsem velmi silně chtěla, aby mě uslyšel. Uslyšel, jak ho miluji ! Jenom jeho. A pouze on, můj milovaný, on je pravý muž.

Ale něco mě jako by popálilo a odhodilo na trávu. Něco nepouštělo můj paprsek k Vladimírovi. Opět jsem rychle nasměrovala svůj paprsek do pokoje, kde seděl u televize a uviděla: před Vladimírem v podobě žmolku neviditelné energie klečel Duch mé pramaminky. Vladimír ji nemohl vidět a slyšet. Sledoval videokazetu. A pramaminka mu foukala na rány, když na ně lil tu příšerně pálicí kolínskou vodu. Stále mu něco říkala a říkala, ji neslyšícímu.

Pramaminka je tak silná svým duchem, že se nic neviditelného nemůže dostat skrz ni. Roztříští se i zařízení psychotronní zbraně, pokud budou na ni

nasměrována. Ani se toho nevšímne. Stejně všechno bude odhozeno. Už jsem nijak nemohla zasáhnout. Jenom se dívat... Dívala jsem se a rychle-rychle přemýšlela. Co se stalo ? Proč vznikla taková situace ? Proč tohle říkal řečník ? Chtěl mi pomoci ? Něco objasnit ? Co ? Proč jsem se tak vrhla ke svému milovanému ? Samozřejmě, lekla jsem se, že se urazí pro tato slova - „nepravý muž“ a že bude na mě žárlit kvůli tomu druhému, v Austrálii. A najednou... Ó, jak to bolelo... Ta urážka... Vladimír si všechno vyslechl, povzdechl si a řekl: „Je to možné ? Pravý muž v Austrálii. Setkají se. Možná, že mi pak dají syna.“

Můj paprsek se zachvěl. Nějak se všechno jako by zatemnilo. Rozumíte... Vladimír nežárlil. Samozřejmě, není to dobrý pocit - žárlit. Ale chtěla jsem, aby alespoň trošinku, alespoň nějakou chvilku žárlil. Ale Vladimír jako by mě lhostejně dával druhému. Už jsem to nemohla vydržet a zakřičela. Začala jsem prosit, uprošovat pramaminku, aby mně objasnila, co jsem udělala špatně ? Kde jsem udělala chybu ? Kde jsem se prohřešila ? Neodpovídala, až dokud Vladimír neovázal poslední ránu. Pak smutně řekla: „Bylo třeba pouze milovat, dceruško. Přát dobré milovanému, a ne i sobě.“

Snažila jsem se vysvětlit, že jsem chtěla pouze to dobré. Ale opět mi tiše řekla: „Tobě patří obrazy, hudba, verše a písně. Stáváš se hvězdou, dceruško. Na hvězdu se lze dívat se zalíbením a milovat ji jako hvězdu, ale ne jako ženu.“

Pramaminka už nic víc neřekla. Přestávala jsem se kontrolovat, zakřičela jsem, snažila jsem se vysvětlit nebo dokázat, že nechci být hvězdou, že chci být jednoduše ženou a milovanou. Ale nikdo mě neslyšel.

Pomozte mi, prosím ! Teď jsem toho hodně pochopila. Ať se zastaví šíření této kazety. Vštěpuje lidem a Vladimírovi, že jsem ideál, hvězda, že se mnou má být někdo jiný, ale ne on. Nejsem hvězda. Jsem žena. Chci milovat toho, koho chci milovat já sama.

Zmýlila jsem se. Zatoužila jsem, aby se stalo, že o mně budou mluvit, věnovat mi básně a písně, malíři mě budou malovat... Všechno se přesně tak stalo. Vždycky se všechno uskuteční, když zatoužím. Tohle se splnilo také. Děkuji za básně a písně. Děkuji básníkům. Ale zmýlila jsem se. Zatoužila jsem po tom. Chtěla jsem to všechno proto, aby se na tohle Vladimír díval a poslouchal. Aby vzpomínal. Vzpomínal na mě. Ale když jsem toužila, tak jsem nevěděla... Teď to chápu. Stává se ze mě hvězda. Na hvězdu se dívají se zalíbením. A milují prostě ženu.'

„Kdepak, Anastasie ! Není možné zastavit rozšiřování kazety, a to takové, kterou si lidé nahrávají sami. Tento proces je neovladatelný. Nikdo to nedokáže.'

„Tak vidíte. Vy to nedokážete. Ale Vladimír... Je podnikatel. I když je proces neovladatelný. Stejně by alespoň něco podnikl. Jenže nechce nic dělat, smířil se s tím, že se k němu nehodím.'

(6 .)

SVĚTLÉ SÍLY

„Šedivý vědec jako by na všechno zapomněl a dál zasypával Anastasii otázkami: „Co je to Světlé síly, Anastasie ?'

„Jsou to světlé myšlenky, kdykoliv vyprodukované lidmi. Zaplňují celý prostor.“
„Můžete s nimi volně komunikovat, vidět je?“
„Ano, mohu.“
„Dokázala byste odpovědět na jakoukoliv vědeckou otázku?“
„Možná, na mnohé. Ale každý vědec, každý člověk může dostávat odpověď sám. Všechno záleží na čistotě úmyslů, na cíli tazajícího se.“
„Mohla byste pro vědu objasnit některé jevy?“
„Pokud ve vás nevzniká odpověď, znamená to, že nemáte dost čisté úmysly. Takový je zákon Stvořitele. Nebudu jej porušovat, když pocítím odpor.“
„Existuje něco vyššího než světlé myšlenky, vyprodukované člověkem?“
„Ano, existuje. Ale jsou stejné co do významu.“
„Co je to? Jak to můžete pojmenovat?“
„Tak, jak jste to schopný vnímat.“
„Můžete s Ním mluvit?“
„Ano. Občas. Myslím si, že mluvím právě s Ním.“
„Existuje ve vesmíru nějaká energie neznámá na Zemi?“
„Nejsilnější energie vesmíru je na Zemi. Je třeba to pouze pochopit.“
„Můžete alespoň nějak, přibližně popsat tuto energii? Podobá se jaderné reakci? Vakuovým jevům?“
„Nejsilnější energie ve vesmíru -je energie čisté Lásky.“
„Myslel jsem viditelnou, hmatatelnou energii, která má vliv na technický pokrok. Která je schopná ohřívat, svítit. A, chcete-li, i způsobit explozi.“
„Také mluvím o tomtéž. Všechna existující zařízení dohromady, vytvořená lidskýma rukama, nemohou dlouho osvětlovat Zem. Energie Lásky - může.“
„Přece ale mluvíte nějak alegoricky. V nějakém jiném, nepřímém smyslu.“
„Mluvím v přímém, „vašem“ smyslu.“
„Ale láska-je cit. Neviditelný, nelze jej použít, uvidět.“
„Je to energie. Odráží se, lze ji vidět.“
„Kde se odráží? Kdy je možno ji vidět?“
„Slunce, hvězdy, viditelné planety pouze odráží tuto energii-“
„Copak na Slunci neprobíhají samostatné reakce hoření, chemické reakce?“
„Stačí pouze trošinku popřemýšlet, aby byla pochopena nesprávnost takového úsudku. Vždyť to je, jak se u vás říká, „jedna a jedna jsou dvě“
„Může člověk řídit tuto energii?“
„Ve větší míře zatím ne.“
„Víte, jak se to dělá?“
„Nevím. Kdybych to věděla, tak můj milovaný už by mě měl rád.“

„Můžete komunikovat s tím, kdo je vyšší než Světlé síly ? Vždy Vám odpovídá ? Ochotně ?“

„Vždy. Velmi laskavě vždy odpovídá. Protože jinak nemůže.“

„Mohla byste se u Něj zeptat jak řídit energii Lásky ?“

„Ptala jsem se.“

„A co ?“

„Pro pochopení některých Jeho odpovědí je třeba mít určitou úroveň uvědomění, čistoty. Ve mně je toho všeho nedostatečně. Ne všechny odpovědi chápu.“

„Ale budete ještě nějak usilovat o vzájemnou lásku ?“

„Samozřejmě. Budu.“

„Jak ?“

„Budu přemýšlet. Pomozte mi. Je třeba se zeptat všech žen, které milovaly, byly nebo nebyly milovány. Popřemýšlí, proanalyzuje a vytvoří myšlenky, které se objeví v rovině Světlych sil. Uvidím je. Pochopím a pak pomohu všem. Myšlenky Světlé roviny jsou vždy srozumitelné.“

„Anastasie, není možné dát otázku všem ženám najednou. Nikdo to nedokáže.“

„Tak se zeptejte Vladimíra, vymyslí, jak to udělat, něco podnikne. Kvůli mně samotné přemýšlet nebude. Dokážete mu objasnit, že je to velmi důležité pro všechny lidi, pro něj. Když pocítí závažnost, tak určitě něco podnikne. Najde způsob, jak se zeptat všech.“

„Tolik mu věříte. V tom případě proč Vás nemiluje ?“

„Nemůže za to. Já jsem vinna. Udělala jsem hodně chyb. Možná, že jsem se ukvapila a svými schopnostmi jsem se mu zdála nereálná. Možná, ještě nemůže pochopit proč se jeho syn má vychovávat, jak se mu zdá, v podmínkách pro člověka nezvyklých - v lese. Možná, že jsem neměla tak radikálně měnit jeho zvyky, míchat se do jeho uvědomění. Teď už vím: muži to velmi nemají rádi. Dokonce za toto bijí ženy. Bylo třeba, zřejmě, počkat, všechno by pochopil sám. Měl se alespoň v něčem cítit silnější než já. Ale nepochopila jsem to včas. Řekla jsem, že nesmí vidět syna, pokud se neočistí. V ten okamžik jsem myslela pouze na syna, na to, co bude pro něj lepší a neúmyslně jsem řekla: „Není to dobře, když syn uvidí svého otce jako nedouka.“ A proto vyšlo, že já jsem ta chytrá a můj milovaný - hloupý. Na jakou vzájemnou lásku lze pomýšlet po tom všem ?“

„Pročpak se máte ptát jiných žen, když jste sama schopna takto analyzovat ?“

„Musím mít jasno, zdali je možnost vše napravit. Sama to nedokážu, když na něj myslím, tak jsem moc vzrušená. Analyzovat je třeba v klidu, vzpomínajíc, porovnávajíc. Ale já nemám na co vzpomínat, kromě něj.“

„A promluvit si s ním můžete ?“

„Myslím si, že obvyklá slova jsou marná. Opravdová Láska nevzniká ze slov. Jsou zapotřebí nějaké činy. Ale jaké ? Možná, že někdo z žen má zkušenosti a zná odpověď ?“

„A svým paprskem také nemůžete nějak zapůsobit ?“

„Teď se ho svým paprskem ani nemohu dotknout. Duch mé pramaminky se často nachází vedle něj. A nedovoluje mi to. Pochopila jsem, proč...“

(7 .)

PŘEPADENÍ

„K táboru se přibližoval vrtulník. Všichni jsme se mlčky dívali, jak se snášel. Lidé, kteří vyšli z vrtulníku, se přiblížili k naší skupině. Piloti se také podívali na Anastasii. Skupina zdravých, ozbrojených mužů se mlčky dívala na osamělou ženu v starém svetříku stojící před nimi a všem bylo jasné - tato žena má být zajata. Otázka tkvěla pouze v tom, jak tento únos provést pokud možno slušně. Po dlouhé pauze začal mluvit Boris Mojsejevič a všechno vyložil na rovinu:

„Anastasie, představujete určitý význam pro vědu. Už je rozhodnuto o vašem stěhování. Je to nutné i pro vaše dobro. Jestliže to kvůli nepochopení situace odmítnete udělat dobrovolně, budeme nuceni vás dopravit silou. Samozřejmě budete chtít, aby vaše dítě bylo s vámi i na novém místě. Ukažte na mapě svou louku a vrtulník přiveze vaše dítě. Později můžeme odchytit i některá zvířata a přestěhovat je k vám do nového bydliště. Opakuji, tohle všechno je nutné pro dobro vaše, vašeho syna a ostatních lidí. Vždyť chcete být prospěšná lidem ?“

„Ano,“ klidně odpověděla Anastasia a hned přidala, „o vše, co vím, jsem připravena se rozdělit s lidmi, když je to bude zajímat, ale se všemi lidmi.“

Věda není vlastnictvím všech najednou. Její úspěchy ze začátku využívají lokální skupiny a často v zištném osobním zájmu. Většina dostává pouze to, co lokální skupiny považují za vhodné zveřejnit. Třeba vy, koho představujete ? Copak ne zvláštní lokální skupinu ? Nemohu s vámi odjet. Musím vychovat člověka, svého syna. V plné míře je to možné udělat tam, kde je vytvořený Prostor Lásky. Tento prostor byl utvářen a zdokonalován mými vzdálenými a blízkými rodiči, je zatím malý, ale právě přes něj jsem spojena se vším jsoucím ve vesmíru. Každý člověk má vytvořit kolem sebe svůj Prostor Lásky, darovat jej svému dítěti. Nelze trestuhodně rodit děti, aniž bychom pro ně připravili Prostor Lásky. Každý člověk má vytvořit kolem sebe malinký Prostor Lásky. A když to pochopí a udělá každý, pak celá Země bude zářícím bodem Lásky ve vesmíru. Tak to chtěl On a v tomto je předurčení člověka. Neboť pouze člověk může toto vytvořit.“

Dva silní muži z ochranky obešli Anastasii zezadu. Není známo, na čí povel jednali, zda na povel šéfa ochranky, nebo to všechno bylo naplánováno dřív. Podívali se na sebe a současně chytili Anastasii za ruce. Udělali to profesionálně, ale také s nějakou bázlíostí. Pevně ji drželi za ruce, jako chyceného ptáka za roztažená křídla. Rozložitý, nakrátko ostříhaný šéf ochranky vyšel dopředu a stoupl si vedle Borise Mojsejeviče. Na Anastasiině tváři nebyl strach. Ale už se na nás nedívala. Lehce sklonila hlavu k zemi, její oči byly sklopené, skrývaly pohled. A začala mluvit, aniž by zvedla pohled, ale stále klidně a laskavým hlasem.

„Nepoužívejte, prosím, násilí, je to nebezpečné.“

„Pro koho ?“ chraptivě se zeptal šéf ochranky.

„Pro vás. I já se budu cítit nepříjemně.“

Boris Mojsejevič, ve snaze zakrýt strach nebo nervozitu, se zeptal:

„Můžete využít schopností, které nejsou vlastní člověku, a způsobit nám fyzickou bolest ?“

„Jsem člověk. Člověk, jako všichni lidé. Ale vzrušuji se. Vzrušení může způsobit nechtěné.“

„Co, například ?“

„Hmota... buňka... atomy... atomové jádro... chaoticky se pohybující částice jádra. Víte o nich. Když si je jasně a přesně představíte, uvidíte, prostudujete, ve své představě vyvedete z jádra alespoň jednu chaoticky pohybující se částici, s hmotou se začne dít, dít...“

Anastasia otočila hlavu stranou, trochu nadzvedla řasy a začala se dívat na kámen, ležící na zemi. Kámen se začal rozpadávat na jednotlivé částice a proměnil se v hromádku písku. Pak se podívala na šéfa ochranky, přimhouřeně zkoncentrovala pohled. Z okraje levého ucha šéfa ochranky začala vycházet pára. Ušní chrupavka pomalu, milimetr za milimetrem mizela a najednou mladý ochránce, stojící vedle něj, s tváří zbledlou strachem vytáhl pistoli. Udělal to automaticky, profesionálně, bez přemýšlení. Rychle namířil pistoli na Anastasii a vystřelil do ní celý zásobník. Zřejmě v tento okamžik myšlenky každého z nás letěly velmi rychle a stalo se něco, co již známe z případů, které se přihodily vojákům v době války. Když v extrémních podmínkách viděli mířící střelu nebo kulku. I když letí svou obvyklou rychlostí, díky zrychlení mysli a vnímání se zdá, že letí pomalu. Viděl jsem jak směrem k Anastasii jedna za druhou letěly kulky, vystřelené z pistole bledého člena ochranky. První, letící do hlavy, zasáhla spánek. Následující k ní nedolétly, ještě při letu se rozpadly na prach, jako ten kámen, na který se dívala Anastasia. Všichni jsme stáli jakoby v nějakém strnutí a dívali jsme se, jak zpod šátku na Anastasiině tváři pomalu stékal krvavý pramínek. Ochránci, kteří drželi Anastasii za ruce, se od ní při střelbě odklonili, ale její ruce nepustili. Křečovitě se jí chytli a táhli ji za ruce do různých stran. A najednou se po zemi kolem nás začalo šířit modravé světélkování. Vycházelo odněkud seshora, zesilovalo se. Blahodárně nás okouzlo, nedávajíc možnost se hýbat a mluvit. V naprostém tichu zazněla Anastasiina slova: „Pusťte, prosím, mé ruce. Mohu to nestihnout. Prosím, pusťte.“

Ale, ochránci, jako by strnule, ji křečovitě drželi dál. Teď chápu, proč zvedala nahoru ruku v typickém gestu, když komunikovala s tebou. Tímto ukazovala někomu nahoře, že je v pořádku a nepotřebuje pomoc. Ale tentokrát jí nedali možnost zvednout ruku... Modravé světélkování se stále zesilovalo, pak něco jako by zajiskřilo a uviděli jsme ji. Uviděli jsme nad námi visící ohnivou kouli, pulzující modrým světlem. Podobala se kulovému blesku. A uvnitř ní jiskřilo, proplétalo se mezi sebou množství blesků-výbojů. Občas, prorážejíce modrý obal, dotýkaly se vršků stromů, stojících daleko od nás, květin u našich nohou, ale žádné škody jim neudělaly. Jeden z tenoučkových paprsků-blesků se na okamžik dotkl závalu z kamenů a spadlého stromu v potoce. Zával se hned proměnil v mráček a zmizel. Zřejmě paprsky, které prorážely modrý povrch ohnivé koule, měly obrovskou sílu neznámé energie. Byla řízená nějakým rozumem. Cítili jsme vedle sebe přítomnost rozumné bytosti, disponující nepředstavitelnou silou. Ale nejvíce neuvěřitelnými a nepřírozenými v dané situaci byly naše pocity, způsobené její přítomností. Nebyl to ani strach, ani napětí, naopak... Jen si to představ, v takové situaci jsme pocítili klid a slast, jako by se vedle nás objevilo něco nám blízkého a milého. Modrá pulzující koule se vznášela nad námi a jako by zkoumala a hodnotila situaci.

Najednou opsala ve vzduchu kruh a spustila se k Anastasiiným nohám. Zesílilo se modré světélkování a jako blahodárná malátnost nás uvolňovalo. Nechtělo se nám hýbat, cokoliv poslouchat, ani mluvit. Hned několik ohnivých blesků prorazilo modrý povrch, vrhlo se k Anastasii a začalo se lehce dotýkat, jako by hladit, prsty jejích bosých nohou. Anastasia se vyprostila ze zajetí omámených ochránců a natáhla ruce ke kouli. Ta se hned přemístila k jejímu obličejí a ohnivé blesky, které před našima očima rozdrtily kameny závalu v potoce na prach, se začaly dotýkat jejích rukou, vůbec jim neubližující. Anastasia začala mluvit s koulí. Její slova jsme neslyšeli, ale podle gest jejích rukou a výrazu ve tváři jsme pochopili, že se jí pokoušela něco vysvětlit a dokázat, o něčem ji přesvědčit a že se to nedařilo. Koule neodpovídala, ale stejně bylo jasné, že s ní nesouhlasí. Pochopili jsme to podle toho, že Anastasia pokračovala v přesvědčování se stále větším rozechvěním. Zřejmě vzrušením její tváře zčervenaly, nepřestávajíc mluvit sundala šátek. Prameny zlatožlutých vlasů přikryly Anastasiina ramena, zaclonily již zaschlou krev na její tváři. Viděli jsme, jak jsou překrásné a dokonalé rysy jejího obličejí. Jako ohnivá kometa obletěla koule několikrát kolem Anastasie a opět znehybněla u jejího obličejí. Tisíce tenkých blesků se vrhly k nazlátlým vlasům, pečlivě se dotýkaly každého vlásku zvlášť, nadzvedávaly je a jako by hladily. Jeden z paprsků nadzvedl celý pramen vlasů a odhalil ránu na Anastasiině spánku, způsobenou výstřelem. Druhý začal pomalu klouzat po stopě zaschlé krve. Ne slovy, ale pohyby ohnivých paprsků koule jako by jí připomínala to, co se stalo a nesouhlasila s jejími důvody. Stáhla do sebe všechny své paprsky, Anastasia sklonila hlavu a zmlkla. Koule ještě jednou obletěla kolem Anastasie a vzlétla do výše. Modravé světélkování zesláblo, vracel se k nám původní stav. A když všechno bylo skoro jako před tím, modré světlo začalo ustupovat před nahnědlou lehkou mlhou zvedající se ze země. Zaplňovala všechno kolem, pouze Anastasia zůstávala v malém modrém kruhu. A když nás nahnědlá mlha úplně zahalila, poznali jsme, co je to peklo."

(8 .)

CO JE TO PEKLO

„Obrázky biblických publikací se zobrazením mučení hříšníků na pánvích, nejděsnější náměty s nestvůrami z videofilmů jsou naivní dětské pohádky ve srovnání s tím, co jsme zažili. Za celou svou existenci si lidstvo nedokázalo představit nebo vymyslet něco podobného. Ve všech biblických námětech, hororech lidská fantazie nejde dál než ukázat nejrozmanitějším způsobem mučení těla, ale to je nic ve srovnání se skutečným peklem."

„A co může být strašnější než vytríbená mučení těla ? Jaké se vám to peklo zdálo ?"

„Když modravé světélkování zesláblo tak, že dalo možnost nahnědlé mlze se zvednout a zahalit nás od hlavy až k patě, byli jsme rozděleni na dvě části."

„Na jaké části ?"

„Představ si... Najednou jsem se skládal ze dvou součástí. První - mé tělo, potažené průhlednou kůží, přes kterou bylo vidět všechny vnitřní orgány, srdce, žaludek, střeva, krev kolující v žilách, a další. Druhá část - neviditelná - se skládala

z citů, emocí, rozumu, přání, pocitů bolesti, zkratka ze všeho, co je neviditelného v člověku."

„A jaký je v tom rozdíl, jsou-li tyto části dohromady nebo zvlášť, když jsi to stejně ty ? Co tak strašného se vám přihodilo, když nepočítám průhlednost kůže ?"

„Rozdíl byl neuvěřitelně velký. Spočíval v tom, že naše těla začala konat samostatně, nezávisle na rozumu, vůli, dychtění, přání. Mohli jsme pozorovat činy našich těl zpovzdáli, přitom city, pocity bolesti zůstávaly uvnitř nás, neviditelných. Ale o možnost působit na činy svých těl jsme byli připraveni."

„Jako silně opilí ?"

„Opilí sebe zpovzdáli nevidí, alespoň v okamžik opilosti, ale my jsme všechno viděli a cítili. Měli jsme neuvěřitelně jasné vědomí. Viděl jsem, jak je překrásná tráva, kytky, řeka. Slyšel jsem, jak zpívají ptáci a zurčí potůček, cítil jsem čistotu vzduchu a teplo slunečních paprsků. Ale těla... Průhledná těla všech členů naší skupiny najednou houfem běžela do zátoky v potoce. Zátoka se podobala malinkému jezírku, voda byla čistá a průzračná. Na dně - písek, krásné kamínky, drobné rybičky, plovoucí v čisté vodě. Naše těla běžela k překrásnému malinkému jezírku a začala se v něm šplouchat. Pak do něj močila a kálela. Voda se udělala kalná a špinavá, a těla ji pila. Viděl jsem, jak střevy mého těla do žaludku teče špinavá, smradlavá tekutina. Zmocnili se mě pocity zvracení a nechuti.

A najednou se u vodojemu pod stromem objevila nahá těla dvou žen. Jejich kůže byla průhledná stejně jako naše. Ženská těla si lehla na trávu pod stromem, hověla si a protahovala se na sluníčku. Tělo šéfa ochranky a mé přiběhlo k ženským tělům. Mé tělo laskalo ženské, získávalo od něj vzájemnou lásku a vstoupilo do pohlavního styku se ženským. Tělo šéfa ochranky vzájemnost nedostalo a začalo znásilňovat ženu. Přiběhlo k nám tělo jednoho z ochránců, uhodilo mě kamenem do zad, pak do hlavy. Bilo mé tělo, jenže ne ono, ale já, neviditelný, jsem cítil nesnesitelnou bolest. Ochránce stáhl za nohy mé tělo z ženského a začal ji sám znásilňovat. Naše těla rychle stárla a chřadla. Teprve teď znásilněná žena otěhotněla, skrz průhlednou kůži bylo vidět, jak v jejím břiše vzniká a zvětšuje se plod. Tělo vědce, Borise Mojsejeviče, se přiblížilo k těhotné ženě, nějakou dobu přes průhlednou pokožku pozorně prohlíželo rostoucí plod, pak najednou strčilo svou ruku do pochvy ženy a začalo z ní vytrhávat zárodek. Mezi tím tělo Stanislava rychle snášelo kamínky na jednu hromádku, zběsile lámalo nevelké stromy a ze všeho, co popadlo, stavělo něco podobajícího se domku. Mé tělo mu začalo pomáhat. Když byl domek skoro hotový, mé tělo z něj začalo Stanislava vyhánět, kladl mi odpor a naše těla se začala prát. Když bil mé tělo do nohou a hlavy, tak bolest jsem prožíval já, neviditelný. Svou rvačkou jsme upoutali pozornost ostatních těl, a ta nás oba vyhodila z domku, pak se kvůli němu sama začala prát. Mé tělo velice zchřadlo a před mýma očima se začalo rozkládat, už se nemohlo hýbat, leželo pod keřem a vydávalo ze sebe smrad vyvolávající zvracení. Objevili se na něm červi, cítil jsem, jak se po mně plazí, pronikají, do vnitřních orgánů a požírají je. Jasně jsem cítil, jak hlodají mé vnitřní orgány a čekal jsem na úplný rozklad svého těla jako na vysvobození od nesnesitelného mučení. A najednou z druhé znásilněné ženy vypadl plod, začal růst před mýma očima, chlapeček se postavil na nohy, udělal svůj první nesmělý krůček, pak druhý, zavrával a plácl sebou na zadek... Bolestivé pocity z jeho pádu jsem pocítil na sobě a s hrůzou jsem pochopil, že je to mé nové tělo a bude muset žít... Žít mezi

odpornými tupohlavými těly, špinící sebe a všechno kolem. Pochopil jsem, že já, neviditelný, nikdy nezemřu a budu věčně pozorovat a jasně si uvědomovat ohavnost toho, co se děje, prožívat bolest fyzickou a ještě strašnější... S ostatními těly se dělo totéž. Chřadla, rozkládala se a opět se rodila, a při každém, novém zrození si pouze vyměňovala role. Kolem nás nezůstalo skoro žádné rostlinstvo. Na jeho místě se objevila zrudná stavení, dříve čistá zátoka se proměnila ve smradlavou louži..."

Alexandr zmlkl. To, co pověděl, i ve mně vyvolalo pocit znechucení, ale ne lítost, a řekl jsem:

„Samozřejmě, byli jste v děsné situaci, ale dobře, vám tak, zrudám. Proč jste obtěžovali Anastasii? Žije si jako poustevnice v tajze, vždyť nikoho nevyrušuje, byt nevyžaduje, důchod a různé přídatky také nepotřebuje, tak proč k ní lezete?"

Alexandr se kvůli mému výroku neurazil. Povzdechl si a odpověděl:

„Řekl jsi „byli“. Věc je v tom... Je to neuvěřitelné, ale věc je v tom, že jsem se z toho ještě úplně nedostal... Myslím, že se z toho úplně nedostali ani ostatní z naší skupiny."

„Co to znamená - nedostali? Vždyť teď klidně sedíš, prohrabuješ klackem oheň."

„Ano, jistě, sedím, prohrabuji, ale jasné uvědomění něčeho strašného zůstalo. Děsí mě to. Toto strašné není v minulosti, děje se to s námi dnes, teď, děje se to se všemi."

„Možná, že se s tebou něco děje, ale se mnou a ostatními je všechno v pořádku."

„A nezdá se ti, Vladimíre, že situace, v které jsme byli, je přesnou kopií toho, co lidstvo činí dnes? To, co nám bylo ukázáno v zrychleném tempu a v miniatuře, pouze odrazilo naše dnešní skutky."

„Nemyslím si, protože máme neprůhlednou pokožku a naše těla se nám podřizují."

„Možná, že nás někdo šetří, nedává nám možnost uvědomit si a uvidět v plné míře, co jsme už napáchali a co vyvádíme dál. Vždyť kdybychom si uvědomili... Uviděli svůj život s odstupem... Kdybychom jej uviděli nezakrytý různými lživými dogmaty, která nás zprošťují viny za to, co jsme napáchali včera a dnes, tak to nevydržíme, zblázníme se. Navenek se snažíme vypadat slušně a spáchané zlo se snažíme omlouvat vlastní, jakoby nepřekonatelnou, slabostí. Nevydrželi jsme pokušení, začali kouřit, pít, někoho zabili, začali válčit na obranu nějakých ideálů, shodili bombu. Jsme slabí. Za takové považujeme sami sebe teď. Jsou vyšší síly, mohou všechno, všechno řeší. A my... Právě my, schovávající se za podobná dogmata, můžeme páchat všechno, co je libo, jakoukoliv ohavnost. Právě my, každý z nás, jenom různým způsobem, se ospravedlňujeme sami před sebou. Ale teď je mi absolutně jasné, že dokud mé vědomí neztratilo schopnost řídit mé tělo, pouze já, pouze já osobně jsem zodpovědný za všechny jeho činy. A má pravdu Anastasia, když říká: „Dokud je člověk v těle..."

„Přestaň se odvolávat na Anastasii. To se našel ale chápací. „Má pravdu." A sami jste ji málem pohřbili. Škoda, že vám neukázala něco většího, abyste se vůbec všichni zbláznili."

Moje zlost na tuto partu se stále zvětšovala, ale jelikož přede mnou byl pouze Alexandr, tak jsem si všechno vyléval na něj.

„Podívej se na sebe," odpověděl Alexandr, „cožpak jsme kontakt na Anastasii nezískali tvou zásluhou ? A myslíš, že pouze my ? Copak myslíš, že se podobné pokusy nezopakují ? Proč jsi musel přesně uvádět jméno lodi, na které jsi plul, příjmení kapitána ? To se ale našel dokumentarista. Vždyť jsi mohl změnit název řeky, ale neudělal jsi to, nenapadlo tě to včas. Po ostatních ale chceš, aby chápali. Svě jsem si vytrpěl, teď po celý život se budu muset snažit pochopit smysl viděné hrůzy.

„A jakpak se zakončila vaše hrůza ? Jak jste z ní vyvázli ?"

„Sami bychom se jí nikdy nezabavili. Pro nás byla předurčena navěky. Alespoň každý jsme měli právě takový pocit. Anastasia se objevila mezi našimi rozkládajícími se a ještě fungujícími těly, její pokožka nebyla průhlednou, jako před tím byla oblečená do svého starého svetříku a dlouhé sukně, začala něco říkat našim tělům, ale ona ji neposlouchala. Jako by naprogramovaná stále umírala a opět se rodila, vyměňující mezi sebou pouze role, své činy. Tehdy Anastasia začala rychle uklízet odpadky kolem jednoho ze stavení, které postavila, naše těla. Rychle rukama shrabala rozházené kameny a chrastí ! na hromádku, klackem lehce zkypřila půdu, dotkla se rukama travičky a načechrala ji a zelená stébélka začala vstávat. Ne všechna, ale ta, která ještě mohla vstát. Anastasia pozorně narovnala nalomený kmen malinkého asi metr vysokého, stromku, rozemnula v rukou vlhkou zeminu, omazala jí nalomené místo, stiskla ho dlaněmi svých rukou, nějakou dobu jej držela, pak opatrně rozevřela dlaně a kmen stromku byl rovný. Anastasia obratně pokračovala ve své práci a na zemi téměř bez rostlinstva, vydupané našimi těly, vytvořila malinkou, zvětšující se oázu.

Tělo Borise Mojsejeviče přiběhlo k oáze, skočilo do trávy, chvíli se na ní válelo, pak vyskočilo a běželo pryč. Za nějakou dobu se vrátilo s tělem jednoho z ochránců. Společně vytrhli malinký stromek a začali tahat na zelenou travičku kameny a klacky, stavět z nich další škaredé stavení. Anastasia spráskla ruce, pokusila se jim něco říci, ale když uviděla, že její slova stále nikdo nevnímá, zmlkla. Spustila ruce a nějakou dobu rozpačitě stála, pak klesla na kolena, zakryla si obličej rukama. Na jejích ramenech se třásly vlasy. Anastasia plakala. Plakala jako dítě. A za okamžik opět vzniklo sotva viditelné modravé světélkování. Zahnilo do země nahnědlou mlhu našeho pekla, spojilo naše těla s naším neviditelným Já, jenomže jsme se stále nemohli hýbat. Tentokrát již ne z hrůzy, ale z blahodárné malátnosti modrého světélkování. Nad námi v nebi opět opisovala kruh a svítila ohnivá koule. Anastasia k ní vztáhla ruce a koule se okamžitě přemístila a objevila se před ní. Anastasia s ní začala mluvit a tentokrát jsem uslyšel slova. Říkala kouli: ‚Děkuji Ti. Jsi dobrý. Děkuji za milosrdenství a lásku. Lidé to pochopí, určitě všechno pochopí, pocítí to srdcem. Nikdy neber ze Země své modré světlo, světlo Lásky.‘

Anastasia se usmívala a na její tváři tekla slzička. Ohnivé blesky-paprsky prorazily modrou blánu a vrhly se k Anastasiině tváři. Obratně a opatrně sundaly slzičku třpytící se na sluníčku a odnesly ji jako poklad do vnitřku koule. Ta sebou škube, udělala kolem Anastasie kruh, spustila se na zem u jejích nohou, vzlétla do výše a zmizela v nebi. Na zemi bylo všechno jako dřív. I my, jako dřív, jsme stáli na svých místech. Svítilo slunce, jako dřív tekla řeka, v dálce byl vidět les, před námi jako dřív stála Anastasia. Mlčky jsme pozorovali všechno kolem. Radoval jsem se, dívaje se na to všechno a myslím si, že se radovali i ostatní. Ale mlčeli, možná pro to, co prožili nebo protože si najednou uvědomili krásu kolem.

Alexandr zmlkl, jako by se stáhl do svého vnitřku. Pokusil jsem se s ním navázat rozhovor:

„Poslyš, Alexandře, možná že se vám nic podobného tomu, co jsi mi vyprávěl, ve skutečnosti nestalo. Možná, že Anastasia jednoduše ovládá nějakou silnou hypnózu. Četl jsem, že mnozí poustevníci ovládají hypnózu. Možná, že vás zhypnotizovala a měli jste vidiny.“

„Hypnóza, říkáš... Vidiš šediny v mých vlasech ?“

„Vidím.“

„Tak tyto šediny se objevily právě po tom zážitku.“

„No, polekal ses v hypnotickém stavu, a proto se objevily šediny.“

„Pokud bychom předpokládali, že to byla hypnóza, pak bychom museli vysvětlit jinou záhadu.“

„Jakou ?“

„Zával z kamenů a stromů v potoce. Zával z potoka zmizel, nebyl tam, voda tekla volně. Ale byl tam před naší vidinou, všichni jsme ho viděli, byl tam.“

„Hm... To jsou věci...“

„A navíc, jaký má význam, co s námi bylo ? Důležitější je něco jiného. Už nemohu být jako dřív, nevím jak žít dál, čemu a kde se teď mám učit. Když jsem se vrátil domů, tak jsem spálil množství knih různých mudrců a učitelů z různých zemí. Měl jsem velkou knihovnu.“

„A tohle jsi udělal zbytečně. Raději kdybys je prodal, když je nepotřebuješ.“

„Nemohl jsem je prodat. Ani mě to nenapadlo. Ted' jsem si na mudrce a učitele udělal jiný názor.“

„Co myslíš, Alexandře, není nebezpečné komunikovat s Anastasií ? Možná, že je skutečně nějaká anomální. I v dopisech někteří lidé píší, že je představitelkou jiné civilizace. A jestli je tomu tak, pak komunikovat s ní je nebezpečné, protože nikdy nevíš, co tato jiná civilizace má za lubem.“

„Jsem přesvědčen o opaku. Tak cítí, miluje zem, všechno rostoucí a žijící na ní, že spíše my, v porovnání s ní, vypadáme jako zatoulaní přistěhovalci.“

„Kdopak v tom případě je ? Mohou to vědci konec konců srozumitelně říci ? Odkud má takové množství informací, jak se jí ukládají v hlavě, odkud jsou ty nepochopitelné schopnosti, její paprsek ?“

„Myslím si, že je třeba věřit jejím slovům: „Jsem člověk, žena.“ A co se týče informací, předpokládám, že žádnou informaci ve své hlavě nedrží. Nejspíš čistota jejích úmyslů jí dává možnost používat celou vesmírnou databanku. I její schopnosti pramení z dokonalého informačního zabezpečení. Vesmír ji má rád, nás se obává, proto také se nám úplně neotvírá. Naše mysl, mysl dnešního člověka, vychovaného naší společností, je zablokovaná stereotypy a podmíněčnostmi. Ona ji má úplně volnou. Proto je těžké předpokládat, že rozluštění tajemství se skrývá právě v tom, že je člověk... Ano, dokáže dělat neskutečné, podle našeho chápání, zázraky, o tom jsem se přesvědčil sám. Vždyť se tam, v době naší návštěvy, stala ještě jedna událost, kterou jinak než zázrak, nelze pojmenovat. Je grandióznější než to, co bylo s námi. Za pouhých dvacet minut Anastasia před našima

očima změnila fyzický stav vesnické holčičky, změnila osud její a její matky, dokonce zapůsobila na vnější tvářnost opuštěné sibiřské vísky. A tohle všechno za pouhých dvacet minut. Pak můžeš věřit horoskopům. Proto jsem také spálil knihy s moudrými nesmysly a různými duchovními nářky."

„Tak vidíš, sám říkáš, že tvoří nelidské zázraky. Mystické, když dokonce i horoskopy přetváří. Sama ty zázraky dělá a chce být považována za normálního člověka. Kdyby se alespoň nějak pokusila vypadat jako normální člověk, ale nechce. Také jsem jí říkal, chovej se jako ostatní lidé, pak bude všechno v pořádku, ale vypadá to tak, že nedokáže být jako všichni. Jinak je hezká, dobrá a rozumná žena, umí léčit lidi, syna mi porodila... Ale žít s ní jako s jakoukoliv jinou ženou není možné. Ani si nemohu představit, jak někdo po tom všem, co uslyšel, dokáže se s ní vyspat. Nikdo to nedokáže. Každý potřebuje jednodušší ženu, ne takovou přemoudřelou. Ale za tu svou mystiku může sama."

„Počkej, Vladimíre, něco ti povím. Jen se pozorně vmysli do toho, co ti řeknu. Je to neuvěřitelné, ale zkus to. Možná, že společně to pochopíme. Možná, že... Rozumíš, Anastasia udělala neuvěřitelný zázrak s holčičkou, ale přitom žádnou mystiku, žádný lektvar nepoužívala. Žádné čáry, žádné šamanské triky. Udělala tento zázrak, jen se do toho vmysli, pouze za pomoci jednoduchých lidských slov. Jednoduchá, obyčejná slova, ale řečená v pravou chvíli a na pravém místě. Pokud by psychologové proanalyzovali tento její dialog s vesnickou holčičkou, tak by pochopili, do jaké míry je funkční psychologicky. Každý, kdo by pronesl tato slova, dosáhl by podobného úspěchu. Ale aby nás napadla právě taková slova ve správný okamžik, potřebujeme tu upřímnost a čistotu úmyslů, o kterých mluví Anastasia."

„No a nešlo by to jednoduše se naučit tato slova ?" „Známe je dávno, otázka je v něčem jiném. Otázka je, co se skrývá za každým naším slovem."

„Mluvíš nějak nesrozumitelně. Raději mi pověz, co se tam u vás stalo. Jakými slovy lze změnit fyzický stav nebo osud člověka ?"

(9 .)

KDY SLOVA MĚNÍ OSUD

„Naše skupina se vzpamatovávala z prožitého. Nikdo s nikým nemluvil. Stáli jsme každý na svém místě a teprve za nějakou dobu jsme se začali rozhlížet na všechny strany, vnímající okolní svět nějak jinak, jako bychom jej viděli poprvé. Najednou jsme uviděli, jak se k nám ze strany vesnických domků blíží skupina jejich obyvatel. Bylo jich málo, asi dvanáct lidí z šesti domů. To byla celá víska - opuštěná sibiřská víska. Samí staří lidé. Byli mezi nimi i úplně neduživí. Jedna stařenka, napůl ohnutá, pokulhávala, opírala se o hůl, ale šla. Ti, kteří dokázali jít bez hole, nesli v rukou různá náradí, váhu, veslo. Bylo jasné, že jdou bránit Anastasii. Staří a neduživí šli proti mladým, zdravým a ozbrojeným mužům. Šli bez strachu a pevně odhodláni vystoupit na záchranu Anastasie, ať před nimi stál kdokoli. Jejich odhodlanost nám naháněla strach. Když se přiblížili, stařík v gumových holínkách a s veslem v rukou, jdoucí kousek vpředu, se zastavil a skupinka za ním také. Ignorovali nás jako prázdné místo. Stařík důstojně pohlídal plnovous a, dívající se na Anastasii, uctivě pronesl: „Přejeme ti dobré zdraví, Anastasiječko."

„Dobrý den vám, dobří lidé,“ odpověděla Anastasia, přitiskla ruku k hrudi a poklonila se staříkům.

„Voda v řece dnes rychle klesá,“ pokračoval stařík, „léto je dnes suché.“

„Suché,“ odpověděla Anastasia, „ale ono začne pršet, naplní se řeka, opět získá svou sílu.“

Zatímco takhle mluvili, ze skupiny starých lidí vyšla hubeňoučka, pobledlá holčička asi šest let stará. Měla na sobě starou bundičku, ušitou z nějakého většího oblečení, zašíváné punčocháče na hubených nožkách a staré botičky. Pak jsem se dozvěděl, že se jmenuje Anička. Když jí bylo půl roku, přivezla ji matka z města, nemocnou, s vrozenou srdeční vadou, nechala ji starým rodičům a ani jednou se neukázala, říkají, že prý dělá malířku někde na stavbě. Anička se přiblížila k Anastasii, začala Škubat za podolek její sukně a řekla: „Nakloň se, teto Anastasie. Nakloň se dolů.“

Anastasia se podívala na holčičku a sedla si na bobek před ní. Holčička rychle sundala z hlavy svůj bílý šátek. Naslinila jeho kraj a začala opatrně utírat již zaschlou krev na Anastasiině spánku. Snažila se to utřít velice pečlivě a říkala: „Stále sem nepřicházíš, teto Anastasie, posedět na své kládě na břehu. Dědeček říkal, že dříve jsi sem chodila častěji. Seděla jsi na kládě, dívala ses na řeku. Teď sem nechodíš. Moc jsem tě chtěla vidět. Chci ti povědět jedno své tajemství. A ty stále nejdeš. Možná proto, že je kláda úplně stará. Prosila jsem dědečka, prosila a přitáhl novou. Tamhle je, leží vedle staré.“ Holčička vzala Anastasii za ruku a začala ji táhnout k ležící kládě. „Pojďme, pojďme, teto Anastasie, sedneme si na nové kládě. Dědeček na ní vytesal sekyrkou dvě místečka. Přemluvila jsem ho, abych si mohla, až přijdeš, posedět vedle tebe.“

Anastasia splnila prosbu holčičky a posadily se vedle sebe na kládě. Nějakou dobu seděly mlčky a nikoho se nevšímalý. Jako by nikdo kolem nebyl. Ostatní také mlčeli a nehybně stáli. Pak holčička začala mluvit: „Babička mi o tobě vyprávěla. A když zemřela, tak jsem o to žádala dědečka. Když mi o tobě vypráví, tak přemýšlím o mém tajemství. Dědeček říká, že když jsem byla malinká, tak jsem měla nemocné srdíčko. Nepravidelně mi tikalo. Jednou začalo úplně nepravidelně tikat. Pak člunem přivezli tetu doktorku. Teta doktorka řekla: „Nic nejde udělat s tak špatným srdíčkem, nikoho neposlechne. A brzy zemře.“ Dědeček říkal, že jsi tenkrát seděla na své staré kládě a dívala ses na řeku. Pak jsi vstala a vešla do naší chaloupky. Vzala jsi mě do náruče, položila na trávu u dvoru, lehla sis vedle mě a položila svou ruku na můj hrudníček, kde je slyšet, jak tiká srdíčko. Tadyhle,“ a holčička přitiskla svou ručku k levé části hubeňoučké hrudi. „Dědeček říká, že jsi, teto Anastasie, také ležela jako bezduchá, protože tvé srdce začalo tikat jako mé, tiše-tiše. Pak rychleji a vyzvalo moje za sebou. Mé srdíčko poslechlo tvé a začaly společně tikat, jak se patří. Dědeček mi to vyprávěl. Řekl všechno správně? Správně, teto Anastasie?“

„Ano, Aničko. Dědeček ti to říkal správně. Tvé srdíčko teď bude zdravé napořád.“

„Takže tvé srdíčko vyzvalo a mé jej poslechlo? Poslechlo, ano?“

„Ano, Aničko, tvé srdíčko poslechlo.“

„Teď ti povím své tajemství, tetičko Anastasie. Velmi! Velmi důležité tajemství.“

„Pověz mi své tajemství, Aničko.“

Anička se zvedla z klády, stála proti Anastasii, přitiskla hubeňoučké ruce k hrudi. Pak najednou padla na kolena před Anastasií a přidušený, chvějící se dětský hlas pronesl: „Teto Anastasie, moje milá tetičko Anastasie. Popros své srdíčko! Popros! Ať tvé srdíčko pozve srdíčko mé maminky. Ať ke mně přijede moje maminka. Alespoň na jeden den. Ke mně. Tohle je mé tajemství. Ať tvé srdíčko Od přílišného chvění se Anička zarazila v půli slova, zmlkla a upřeně se dívala na Anastasií. Přimhouřený Anastasiin pohled zamířil do dále mimo malou, na kolenu klečící holčičku. Pak se podívala na ni, a konstatujíc faktum strašné pro dítě, klidně odpověděla: „Mé srdíčko, Aničko, nebude moci pozvat tvou maminku. Tvá maminka je daleko ve městě. Snažila se najít štěstí, ale nenašla ho. Nemá svůj byt, nemá ani peníze na dárky pro tebe. A bez dárek jet nechce. Je to pro ni těžké ve městě. Ale až někdy k vám přijede, tak jí bude ještě hůř. Setkání s tebou pro ni bude hořké a mučivé. Když uvidí, jak jsi nemocná a špatně oblečená, tak život pro ni bude strašnější a těžší. Když uvidí, jak se ve vaší více rozpadávají domky, jaký je nepořádek v domě, kde žiješ. A bude to pro ni ještě těžší, protože už nevěří v možnost udělat pro tebe alespoň něco dobrého. Nevěří, protože si myslí, že už všechno prožila a že to je její osud. Odevzdala se beznadějnosti, kterou si sama vymyslela.“

Malá Anička poslouchala strašnou pravdu, její tělíčko se klepalo. Zdálo se, že je to neuvěřitelná krutost - říci tohle dítěti. Zdálo se, že tady byla více vhodná a potřebná lež. Pohlazit nešťastnou holčičku, slíbit brzký příjezd matky. Šťastné setkání. Ale Anastasia konala jinak. Vyložila bezbrannému, bezmocnému dítěti celou hořkou pravdu, nějakou dobu se dívala, jak se chvěje její tělíčko a řekla:

„Vím, Aničko, že máš ráda svou mámu.“

„Mám... Mám ji ráda. Mám ráda svou maminku i nešťastnou,“ odpověděl skoro plačící hlas holčičky.

„Tak svou maminku udělej šťastnou. Pouze ty. Jediná na celém světě ji můžeš udělat šťastnou. Je to velmi jednoduché. Staň se zdravou a silnou, uč se zpívat. Budeš zpěvačkou. Tvůj nádherný a čistý hlas bude zpívat společně s tvou duší. Tvá maminka se může s tebou setkat za dvacet let a když tě uvidí, tak bude šťastná. Ale tvá maminka může k tobě přijít i příští léto. Do té doby musíš být zdravá a silná. K jejímu příjezdu jí připrav dárky. Ukaž jí svou sílu a krásu, a uděláš svou matku šťastnou, vaše setkání bude šťastné.“

„Ale já nikdy nebudu zdravá. Silná.“

„Proč?“

„Teta doktorka v bílém plášti to řekla babičce. Slyšela jsem, jak to řekla: „Holčička vždy bude slabá, protože nebyla kojená.“ Jsem uměle vyživovaná. Maminka mě nemohla kojit. V jejích prsech nebylo mléko. A děti, když jsou malé, tak vždy pijí mléko z prsů svých maminek. Viděla jsem to, když do vísky přijížděla jedna teta s děťátkem. Chodila jsem do toho domu, kam přijížděla. Moc jsem se chtěla podívat, jak malinké děti pijí mlíčko z maminčiných bradavek. Snažila jsem se sedět tiše, tiše. Ale vždy mě vyháněli. Teta-matka říkala: „Co se tak dívá, aniž by mrkla.“ Když jsem se dívala, tak jsem se bála mrknout, abych něco nevynechala.“

„Myslíš si, Aničko, že se teta-doktorka nezmýlila, když řekla, že nikdy nebudeš zdravou a silnou?“

„Jápak se může zmýlit? Je v bílém plášti. Všichni ji poslouchají, i dědečkové i babičky. Všechno ví. Ví i to, že jsem uměle vyživovaná.“

„A proč ses chodila dívat, jak se kojí dítě?“

„Myslela jsem si, že když uvidím, jak je dítěti dobře, když se krmí z maminčiných bradavek, že když uvidím, jak je mu dobře, tak se udělá lépe i mně.“

„Bude ti lépe, Aničko. Budeš zdravá a silná,“ promluvila Anastasia. A začala rozepínat knoflíky své blůzičky a odhalila prsa.

Anička, oněmělá nečekanou situaci, dívala se na obnažená Anastasiina prsa jako očarovaná. Na konečcích bradavek vystoupily malinké kapky mateřského mléka.

„Mlíčko... Maminčino mlíčko. Tetičko Anastasie, také kojíš malé děťátko? Jsi také máma?“

„Tímto mlékem krmím svého malinkého synka.“

Kapky mléka se stále zvětšovaly. Jedna se zachvěla ve větru. Pak větřík strhl jednu kapku z Anastasiina prsa... Slaboučké tělíčko Aničky se jako ocelová pružina bleskově vrhlo za kapkou. Chytila ji. Padajíc na zem, natáhla své dlaně a chytila malou kapičku mateřského mléka. Chytila ji přímo u země. Donesla dlaně ke svému obličejí, prohlížela mokré flíček. Pak natáhla ruce k Anastasii.

„Tu máš. Chytila jsem ji. Tady je. Nerozlilo se mléko pro tvého synka.“

„Zachránila jsi kapku, Aničko. Teď je tvoje.“

„Moje?“

„Ano. Jenom tvoje.“

Anička donesla dlaně ke rtům a dotkla se mokrého flíčku. Dlouho je držela u obličejí se zavřenýma očima. Pak spustila ruce, podívala se na Anastasii a přeplněná vděčností zašeptala:

„Děkuji!“

„Pojď ke mně, Aničko.“

Anastasia vzala holčičku kolem ramen. Pohladila ji po vlasech, pak ji vzala na kolena, naklonila jako kojence ke svým prsům a tiše zazpívala. Aniččiny rty se octly u bradavky Anastasiina prsa, v polospánku začala hltavě sát Anastasiino prso přeplněné mlékem. Podle diktafonu se vzbudila za devět minut. Zvedla hlavu a vyskočila s Anastasiiných kolenou.

„Já... Oj! Copak jsem to udělala? Vypila jsem mléko tvého synka.“

„Nedělej si starosti, Aničko. Jemu to stačí. Vypila jsi pouze z jednoho prsa a v druhém ještě zůstalo. Stačí mu to. Můj synek může jíst i pyl z květin. Když to bude potřebovat. A ty jsi teď dostala všechno k tomu, aby ses nebála být silná, zdravá a šťastná. Teď si vezmi své štěstí ze života, z každého jeho dne.“

„Budu silná a zdravá. Budu přemýšlet, jak mám uvítat maminku, aby si nedělala starosti, když mě uvidí, ale hodně se radovala. Ale zpívat nedokážu. Dříve jsme zpívali s babičkou. Babička zemřela. Stále o to žádám dědečka, ale nezpívá. Jen když vypije vodku, tak mi zazpívá a já mu pomáhám. Ale pro něj je zpívání těžké, má chraplavý hlas. Zkoušela jsem to společně s rádiem, jenže tam brebentí neznámými slovy.“

„Zkus, Aničko, zatím zpívat beze slov. Napodobuj hlas ptáčeků, když je uslyšíš, vody, když zurčí, šustění listů na stromech a hlas větru, když je silný a fičí ve větvích. Travička má také hodně zvuků. Uslyšíš kolem mnoho čistých zvuků, až budeš chtít uslyšet. Zkus je svým hlasem napodobovat. Budou ti nejlepšími učiteli. A já už půjdu, Aničko, sbohem. Musím jít.“

Anastasia vstala z klády. Anička zůstala sedět, naslouchala okolnímu světu zvuků. Anastasia se přiblížila k mladému ochránci, který na ni střílel. Stále byl bledý a trásl se mu ruce. Jeho pistole se válela na zemi vedle něj. Anastasia mu řekla:

„Nedávejte si to za vinu, netrýzněte svou duši. Nezúčastnila se vašich činů. To je instinkt. Naučili jste se nepřemýšlet o situaci a chránit to, co vám nařídili. Proto se i vypracoval instinkt. Není to dobře, když vítězí nad vším, co je v člověku.“

Když je instinkt hlavní, tak není hlavní člověk. Popřemýšlejte, možná je lepší se vrátit k sobě - k člověku.“

Díky klidné intonaci v Anastasiině hlasu se ochráncovy ruce přestaly třást, zmizela bledost tváře. A když přestala mluvit, tak zčervenal až po uši.

Pak se Anastasia rozloučila s vesnickými lidmi a šla směrem k taj ze. Dlouho jsme se mlčky dívali za odcházející Anastasií. A najednou jsme uslyšeli neobyčejně čistý dětský hlas. Anička, sedící na kládě, zpívala nějakou starodávnou píseň, zřejmě od babičky. A jak zpívala ! Její čistý hlas vybíral neobyčejně vysoké zvuky, zaplňoval prostor a uchvacoval duši.

*Deštík pokrapuje
bratr sestru pohupuje.*

Anička dozpívala a začala se upřeně dívat na naši, stále ještě nehybně stojící, skupinu. Pak se zvedla, vzala ze země slaboučký proutek.

„Jste špatní strýčkové. Tak velcí a stejně špatní,“ po těchto slovech šla na nás s malinkým klackem v ruce. Za ní se mlčky pohnula skupina stařenek a staříků. Hned jsme všichni najednou začali před nimi couvat. Ustupovali jsme až k lodi, stojící u břehu, pak, strkající jeden do druhého, jsme rychle lezli po lodnímu můstku nahoru. Když už jsme chtěli můstek zdvihnout, kapitán najednou uviděl, že na palubě jsou dva piloti.

„Kam jste to vylezli ? Komu jste nechali vrtulník ?“ zakřičel kapitán z kabiny.

Piloti seskočili z lodi a běželi ke svému stroji. Odplouvali jsme, nechavše na břehu stany a sudy s palivem. Nikdo ani nepomyslel je sklidit.“

(1 0 .)

VYTVOŘ SI SVÉ ŠTĚSTÍ

Když Alexandr skončil své vyprávění, nemohl jsem nevyjádřit svou nepřízeň vůči němu:

„O vás je mi všechno jasné. Zanechali tam stany. Sudy. Škoda, že jste vyvázli jen s šedinami. Prostoduchá Anastasia. Všechno bylo jasné hned. Každý normální člověk by to pochopil z prvních slov, jen co by vás uviděl. Pochopil by, kdo je před ním a co chce. A ona před vámi začala vylévat své srdce.“

„Všechno chápala. Proč jsme přišli a co jsme chtěli. Chápala. Ale nemluvila s temnou stranou lidského „Já“. Ignorovala ji, komunikovala pouze s tím světlým, co je v duši každého člověka. Právě tímto nás všechny změnila. Vždyť jsem vědec. Zabýval jsem se psychologíí.“

„To se ale našel psycholog. Na co je dobrá tvá věda, když věci domýšlíš až zpětně?“

„Stává se to tak proto, protože život často seřazuje své události rychleji a přesněji. Navíc Anastasia se ukázala... Ne, zatím se zdržím jakkoliv ji definovat.“

„A z čeho jsi usoudil, že po jejím rozhovoru s holčičkou se změní osudy? I holčičky, i její matky? Dokonce i obyvatel vísky?“

„Vždyť ti říkám, že jsem se zabýval psychologíí. Jako vědec ti mohu říci: Anastasia úplně změnila životní program Aničky. Nemocné dítě, zanechané starým rodičům, malinká holčička bezmocně seděla v koutku špinavé chalupy a čekala na příjezd matky. Přesvědčovali ji: ‚Tvoje maminka přijede, přiveze ti dárky a bude si s tebou hrát.‘ Přesvědčovali a mysleli si, že tou lží tvoří ušlechtilou věc. A její matka se mezitím ve městě z bezvýchodnosti oddávala pití. Lživá přesvědčení odsoudila holčičku na marná očekávání. Stejně tak i my ve svém životě často čekáme na pomoc shůry. Někdo má přijít a udělat nás šťastnými, změnit náš osud. Snad proto konáme liknavě, anebo vůbec nic neděláme. Nezamýšlíme se, že již stejně je nám dáno víc než dost a že toho, kdo přijde, bychom měli sami uvítat dárky. Anastasia změnila osud, budoucnost svou jednoduchostí a upřímností.“

Podívejme, nejjednoduššími lidskými slovy lze změnit osud. Mnohokrát jsem poslouchal dialog Anastasie s Aničkou. Myslím, že kdyby někdo jiný stejně tak promluvil s holčičkou, následoval by tentýž efekt. A je k tomu zapotřebí tak málo, aby člověk mluvil jako ona. Je třeba nelhat. Je třeba mít upřímné přání pomoci člověku. Pomoci, a nejen s ním soucítit. Je třeba být osvobozený od karmických dogmat nebo být spíše silnější než ona. Lze samozřejmě uvažovat o karmě, o bezvýchodnosti, o karmické předurčenosti malé nemocné holčičky. Ale Anastasia se ukázala silnější než tato předurčenost. Jednoduše si jí nevšíkala. I někdo jiný by to dokázal. Vždyť se všechno dělalo slovy, obyčejnými našimi slovy. Je jen potřeba, aby zazněla ve správnou dobu, na správném místě a ve správné posloupnosti. Je těžké udělat to rozumem. Možná, že právě ta čistota úmyslů, o které říká Anastasia, automaticky rozestavuje tato slova v určité posloupnosti, a proto jsou účinná.“

„No, tohle jsou všechno teorie, předpoklady. Je třeba se ještě podívat do reálného života, do budoucna. Změní-li se osud nějakými slovy, nebo ne. Co se ale může změnit v životě této holčičky? Leda by se stal nějaký zázrak.“

„Také se stal. Ukázalo se, že všechny zázraky jsou uvnitř nás.“

„Jaký zázrak se stal?“

„Malinká Anička se přeprogramovala. Zrušila všechny karmy své a svého okolí.“

„Co to znamená „zrušila“? Odkud to víš?“

„Vím to. Za nějakou dobu jsem jel do této vísky. Rozhodl jsem se přivést Aničku své rádio, když její chraptí, a také postavit jim na střeše anténu. Jdu k domu Aničky po opravených dřevěných můstcích. Dříve byly úplně shnilé a teď všechna ztrouchnivělá prkna jsou vyměněná za nová. ‚To je věc,‘ přemýšlím, ‚proč

najednou takové zvelebení?' Uviděl jsem, jak Aniččin děda sedí na schůdkách a myje v kýblu boty. Pozdravil jsem ho, pověděl jsem o důvodu své návštěvy. ‚Tak dobrá,‘ řekl mi děda, jdi dál, když je to tak. Ale budeš si muset sundat obuv. Máme totiž zavedený nový pořádek.'

Vyzul jsem se. Zašli jsme s dědou do chalupy a tam je všechno jednoduše, po venkovsku, ale velmi čistě a útulně rozestavěno.

‚Vnučka zavedla takový pořádek,‘ sdělil děda. ‚Dlouho se snažila, drhla podlahu, všecko umyla. Víc než týden rejdila od rána do večera, bez zastavení. Odpočine si a zase uklízí. Přemluvila mě, abych vymaloval. A teď, když zajdu do domku v gumákách a zanechám nějakou stopu, tak hned popadne hadr a začne utírat. Takže je lépe je nedělat, stopy. Pantofle nemáme. Namísto toho vnučka přizpůsobila staré galoše. Obuj si je. Posad' se.'

Přisedl jsem ke stolu, přikrytému starým, ale čistým ubrusem. Na jednom místě byl prodřený, a na této části byla přišita, jak jen pečlivě to mohla dokázat dětská ruka, barevná záplata ve formě zajíce. Uprostřed stolu stála broušená sklenice, z které vykukovaly koutky pečlivě složených sešitových listů namísto ubrousků.

‚Dívám se, že i vaše vesnička se začala zvelebovat. Vláda i na vás zaměřila pozornost, opravili vám dřevěný chodník,‘ řekl jsem dědovi.

A ten mi odpověděl:

‚Není to vláda, kdo tady řadí. Vláda si nás nevšímá. To se z vnučky Aničky stala neposeda.'

‚Jak z Aničky? Vždyť je ještě malá na to, aby opravila chodník. Vždyť tam jsou těžká prkna.'

‚Těžká prkna. Ano... Jednou jsem se chystal na lov. Poprosil jsem sousedku, aby dohlídla na Aničku. A vnučka mi říká: „Jdi, dědo, za svými záležitostmi. Nedělej si starosti, všechno zvládnou sama. Jenom mi dovol rozřezat prkno, které leží u kůlny."

Překvapilo mě to, ale řekl jsem si: ať si dítě hraje, když se mu to líbí. Položil jsem prkno na poleno, dal jsem jí pilu ocásku a šel jsem na lov. Pak mi sousedka vyprávěla. Anička vytáhla z můstku ztrouchnivělá prkna. Pak je provázkem změřila a podle této velikosti začala řezat prkno. Půl dne řezala, říkala sousedka, ale přece to dokázala. Pak přitáhla prkno k můstkům, umístila jej tam, kde bylo ztrouchnivělé.'

‚Ale jakpak mohla dotáhnout těžké prkno, když je tak hubeňoučká a slabá?'

‚Obstarala si pomocníka. Před dvěma měsíci se spřátelila se sibiřskou lajkou. Na druhém konci vísky zemřela babka. Zůstal po ní velký pes. Ještě na pohřbu ho Anička stále hladila. Pak mu nosila něco k jídlu. Ze začátku tato lajka neodcházela ze svého dvora, i když domek byl prázdný. Stařenka žila sama. Několik dnů Anička krmila psa. A tak šel za ní. Stále jí chodí v patách. Pomáhají se všemi jejími vrtochy. Pomohla jí také i s prknem. Na jednom konci Anička omotala prkno šňůrou a začala ho táhnout, druhý konec chytil do zubů statný pes a takhle ho přitáhli k můstkům. Pak Anička poprosila sousedku o hřebíky, vzala mé kladívko. A snažila se přitlouci prkno k tomu místu. Ale nepodařilo se to. Sousedka uviděla, jak sedí na můstcích, snaží se zatlouci hřebík. Ruku si kladívkem odřela až do krve. Pes sedí vedle ní, dívá se a kňučí. Sousedka k ní přišla,

vzala jí kladívko a přitloukla prkno hřebíky. Druhý den vpoledvečer uviděla, že Anička zase společně se svým psem táhnou prkno. Aby vyspravili novou díru na můstcích. „Copak, Aničko, takhle chceš přibít prkna na všechny díry ?

Nemůžeš se zaměstnat něčím jiným, dívčím ?“ zeptala se sousedka. A vnučka jí odpovídala: „Je to velmi nutné, tetičko, udělat tak, aby můstky podél všech domků byly nové, bez děr. Neboť, když najednou k někomu přijede návštěva, půjde po můstcích a uvidí na nich díry, tak se jí zkazí nálada. I moje maminka až přijede, by se zarmoutila kvůli těmto nehezkým můstkům.'

Sousedka přibila druhé prkno. Pak se se všemi začala hádat. Šla po dvorech a křičela: „Opravujte můstky u svých domů. Nemohu se dívat, jak se dítě dře kvůli vašemu lajdáctví. Otlouká si ruce do krve."

A hled', můstky jsou opravené. Každý u svého domku to udělal, aby nemusel poslouchat jak bába řádí.'

„A kdepak teď je vaše vnučka ?' zeptal jsem se staříka.

„Odtáhla do krajního domku barvu, zřejmě tam zůstane přes noc u starých Losinu. Ano... Možná tam i zůstane...'

„Jakou barvu, na co ?'

„Obyčejnou barvu, olejovou, jasně oranžovou. U lodi si ji vyměňuje za ryby. Teď má vnučka nový vrtoch.'

„Jaký vrtoch ?'

„Rozhodla se, že všechny domky mají vypadat vesele. Radostně. A když připluje loď, ta loď, která vykupuje nalovené ryby, tak ona jim dává všechny ryby za barvu. Pak tu plechovku táhne do některého z domků. Žádá, aby natřeli okenici. A staří natírají. Brzy jsem na řadě já. Budiž. Nabarvím. A proč také ne ? Možná, že je to lepší, natřít, aby domky navenek vypadaly veselejší.'

„A kde bere ryby ?'

„Sama je loví. Každý den ráno alespoň dvě - tři přece jenom přitáhne. Stává se, že i víc. Kdyby alespoň jednou nepřitáhla, ale kdepak, pořádné ryby se chytají na její háček. A já se svými bolavými zády musím každé ráno vstávat a hotovo. „Vstávej, dědo. Nasol ryby, aby se nezkazily." A takhle je to každé ráno,' dobrosrdečně vrčel děda.

„Jakpak si dokáže poradit s rybářským náradím ? Sama.'

„Vždyť ti říkám, že má pomocníka, tu starou lajku, sibiřskou. Psisko je staré, ale rozumné, poslouchají. Podporuje ji ve všech jejích rozmarech. Anička si bere můj vlasec s pěti háčky, připevní na něj návnadu a večer jde s lajkou k řece, má tam své oblíbené místo. Jeden konec vlasce přiváže ke kůlu na břehu, pak naváže vlasec na klacek, psisko si to vezme mezi zuby a pluje. Plave, dokud ho Anička z břehu doprovází slovy: „Plav, Družku, plav, Družku." A takto vleče vlasec, dokud slyší její povel. Když už doplave na určené místo, tak ho Anička začne volat jinak: „Ke mně, Družku, ke mně, Družku." Pes pustí klacek z pusy a - zpátky k břehu. Tak dobře, pojďme spát.'

Stařík vylezl na pec. A já jsem se natáhl na dřevěném gauči. Vzbudil jsem se za úsvitu, vyšel jsem na dvůr a uviděl. Dole u řeky Anička chytila za kroužek a táhla vlasec. Obrovská sibiřská lajka jí pomáhala. Chytila kroužek do zubů,

opírala se tlapami o zem a couvala dozadu. Společně táhly vlasec se slušným úlovkem. Anička byla obuta do gumáků, asi o tři čísla větších než potřebovala. Obuta naboso. Když byl úlovek přitáhnut ke břehu, popadla podběrák a běžela vytahovat rybu. Lajka se opírala tlapami o zem a držela v zubech kruh. Anička zašla do vody víc, než to mohly dovolit gumáky, a voda jí zatekla do holínek. Vytáhla vlasec na břeh, sundala z háčku tři velké ryby a položila je do pytle. Pak společně s lajkou vzali šňůru a začali táhnout překližku, na které ležel tento pytel. V Aniččiných holínkách čvachtala voda a překážela jí v chůzi. Anička se zastavila, sundala jednu botu, pak druhou a, stojíc bosýma nohama na studené zemi, vylévala z nich vodu. Pak obula mokré gumáky a pokračovala ve své práci. Když společně s lajkou dotáhly ranní úlovek k zápraží, podíval jsem se na Aniččin obličej a byl jsem ohromený. Zářící ruměnec na tvářích, očička svítící odhodlaností a šťastný úsměv utajený na rtech z ní dělaly holčičku, která se vůbec nepodobala tomu dříve pobledlému, nemocnému dítěti. Anička začala budit dědu, ten začal funět a lezl z pece. Nahodil na sebe bundu, vzal sůl a šel kuchat ryby. Když mě Anička hostila čajem, zeptal jsem se jí, proč tak brzy zrána každodenně vleče domů ryby.

„Strýcové z lodi, kteří plují řekou, přichází sem a berou si u nás ryby. Mně dávají peníze. A ještě jsem je poprosila, aby přivezli barvu na domky. Přivezli mi ji za ryby. A také mi přivezli hezký materiál na šaty. Za tuto látku jsem jim dala všechny ryby naložené za týden,“ odpověděla Anička a vyndala velký kus nádherné hedvábné látky.

„Vždyť tady je víc než na jedny šaty. Nač tolik potřebuješ?“ zeptal jsem se.

„To není pro mě. Tohle jsem připravila jako dárek pro svou maminku. Až přijede, tak jí ještě daruji i šátek.“

Anička vytáhla ze starého odřeného kufru cizí punčochové kalhoty, perlové korále, nádherný barevný šátek:

„Ať se netrápí moje maminka, že mi nemůže koupit dárky. Ted' jí všechno budu kupovat sama. Aby nemyslela moje maminka, že se její život nepovedl.“

Díval jsem se, jak radostně mi ukazuje dárky pro svou maminku, celá šťastná, těší se jimi, a pochopil jsem: z bezmocné bytosti, která čekala na něčí pomoc, se malá Anička proměnila v činorodého, sebejistého člověka. A je šťastná pro to, co dokázala, a možná, že ještě pro něco... Ted' si myslím, že štěstí každého je uvnitř každého. Je v určité úrovni uvědomělosti. Ale za pomoci čeho máme dosáhnout této úrovně, to je otázka! Anastasia pomohla malé Aničce. Dokáže pomoci všem ostatním? A, možná, že bychom se měli nějak sami naučit chápat...”

Alexandr zmlkl a začali jsme přemýšlet každý o svém. Zabalil jsem se do svého krátkého kožichu a zadíval jsem se na jasné severní hvězdy. Zdálo se, že jsou úplně nízko nad námi a také se ohřívají plamenem ohně. Pokusil jsem se usnout.

Spali jsme asi tři hodiny a za úsvitu jsme šli spolu s Alexandrem ke člunu. Ale před tím, než odrazil člun od břehu, mi Alexandr najednou oznámil:

„Myslím si... Jsem přesvědčen. Neměl bys jít do tajgy. Ted' Anastasii nenajdeš. Nikdo ji ted' nenajde a ty také ne.“

„Proč?“

„Anastasia odešla. Odešla hluboko do tajgy. Nemohla neodejít. Když půjdeš, tak můžeš zahynout. Nejsi připravený do tajgy. A musíš ještě psát. Splnit to, co jsi jí slíbil."

„Abych mohl pokračovat v psaní, musím uslyšet její odpovědi na otázky čtenářů. O výchově dětí, o náboženstvích..."

„Teď ji nikdo nenajde."

„Co to meleš dokola jedno a totéž „nenajde, nenajde". Víím, kde se nachází její louka, najdu ji."

„Nenajdeš, říkám. Nemůže si neuvědomovat, že na ni začal lov."

„Jaký lov ? Někdo podplácí místní myslivce ? Jako vás s Jegoryčem ?"

„My s Jegoryčem se je snažíme přesvědčit, aby ji neobtěžovali, nevyrušovali. Když to nejde přesvědčit, tak je odvážíme na opačnou stranu. Místní myslivce nikdo nedokáže koupit, mají své zákony a své hodnoty. O Anastasii věděli ještě dříve než ty. Chovali se k ní s velkou úctou. Dokonce mezi sebou o ní mluvili opatrně. Nebude se jim líbit přítomnost cizího člověka v tajze. A střílejí přesně."

„V tom případě kdo ji tedy může pronásledovat ?"

„Ten, kdo nás přivedl k dnešnímu dni takovými, jakými jsme..."

„A konkrétněji ?"

„A konkrétněji ať si to odpoví každý sám."

„No, ale přece, koho máš na mysli ? Takové, jako je Boris Mojsejevič ?"

„Copak on. Je pouze nástroj. Něco neviditelného si s námi pohrává. Boris Mojsejevič to teď začal chápat. A zdá se, že to pochopil i ten, co stál za ním."

(1 1 .)

KDO JSME

„Před měsícem Boris Mojsejevič opět přijel do tohoto kraje," vyprávěl Alexandr. Byl bez stráže a bez pomocníků, tichý a zádušný. Našel mě. Propovídalí jsme celý den. Ale nebyl to rozhovor, spíš jeho zpověď. Daroval mi kopii svého hlášení o kontaktu s Anastasií. Udělal jsem si některé výpisky, chceš abych ti je přečetl ?"

„A pro koho se připravovala tato zpráva ?" „Nevím, dokonce i sám Boris Mojsejevič to neví. Se svým zákazníkem se setkal v solidním sále s krbem. Objednavatel se představil jako zástupce mezinárodní akademie. A těch akademií teď je tolik, že se člověk těžko vyzná, která z nich je nejserióznější. Vždyť se serióznost teď posuzuje podle výše financí. Tento zákazník na financích nešetřil. Celou cestu zaplatil v hotovosti, slíbil dost dobrou prémii pro skupinu a zapojení celého oddělení, které vede Boris Mojsejevič, do seriózního vědeckého programu spojeného s Anastasií. Když se s ním po návratu Boris Mojsejevič setkal a předložil svou zprávu, tak ji objednavatel prohlídl letmo. Podle všeho byl již předem informován. Hodil listy se zprávou do krbu a řekl Borisi Mojsejeviči:

„Měli jste za úkol navázat kontakt s objektem „X", jak jste sám pojmenoval Anastasii. Při splnění zadání jste použili nejen své vědecké metody, schopnost přesvědčit, ale i násilí. Násilí, to byla vaše iniciativa. Rozhodli jsme

se zdvojnásobit váš honorář za organizaci expedice, ale do budoucna s vámi ukončit spolupráci. Vezměte si svůj honorář,' ukázal na kufřík, stojící vedle křesla, 'a zapomeňte na expedici.'

Boris Mojsejevič se snažil vysvětlit, že k násilí došlo náhodou a že pro něj celá ta situace je nepříjemná a že chápe, jaké potíže pro budoucí kontakty s Anastasií způsobila nešikovnost jejich skupiny, a že proto on osobně se vzdává svého honoráře.

Tehdy se člověk sedící u krbu postavil a hlasem nepřipouštějícím námitky řekl:

„Vezmi. A odejdi. Tvé úsilí nebylo pro společné dobro, ale pro peníze. Tak si je vem. Už tě víc nepotřebujeme.'"

Boris Mojsejevič vzal kufřík s penězi a odešel z rozlehlé kanceláře. Snažil se rozdělit peníze rovným dílem mezi všechny účastníky expedice, ale ne všichni je vzali. Tyto peníze jako by zdůrazňovaly velikost něčeho nepříjemného, spáchaného lidmi - účastníky expedice.

Proč jsi mi udělal pouze výpisky z této zprávy ?" zeptal jsem se Alexandra.

„Podle tvé knihy jsem pochopil, že nerad čteš vědecké práce, které jsou přeplněné pro tebe nepochopitelnými termíny. Pokusil jsem se vypsát to nejdůležitější a bez zvláštní složitosti."

„Tak co říkají o Anastasii ?"

Alexandr vytáhl z kapsy vytištěné listy a přečetl:

„Objekt „X" nelze podrobit obvyklému vyšetření vědeckými způsoby. Kritéria hodnocení, používaná ve vědeckých kruzích, vytvoří určité hranice, za kterými zůstanou dříve neznáme vlastnosti a možnosti jevu, které vznikají a jsou spojené s jednotlivými situacemi, které se nejspíš mění psychickým stavem objektu „X". Jako informační zdroj v různých oblastech vědy může být objekt nepřekonatelný ve srovnání se zdroji známými vědě. Samotný objekt nejspíš není nositelem informací. Nemá zájem o pouhé získání a analýzu informací, avšak při vzniku pro něj závažného cíle, a jako důsledek - přání, dostává informaci ve formě někým vybrané, v potřebném množství, a hned ji používá prakticky."

Naše skupina dokázala uvést pouze některé hypotézy a potvrdit „vědeckými" pokusy řadu výroků objektu „X" ohledně rostlin. Konstatovali jsme existenci paprsku. Vědecké termíny, jako „torzní pole" nebo „radioaktivní záření", se tady nejspíš nehodí. A i kdyby se mohly použít, tak pouze proto, že nejsou jiné, vhodnější. Z našeho hlediska nejvíce neuvěřitelnou a pochybnou byla možnost uložit, schovat v textu knihy spojení a znaky, podle terminologie objektu „X", „z hlubin věčnosti a nekonečna kosmu", které příznivě působí na lidi."

Měli jsme v úmyslu udělat řadu výzkumů a pomocí lékařských přístrojů porovnat parametry fyziologických změn v člověku před a po přečtení textu knihy. Avšak teď už to nemá velký význam."

Již teď musíme konstatovat nepochybnost jejich existence. Jejich působení neprobíhá přes fyzické, materiální orgány, ale v nějaké nehmotné, nemateriální rovině lidské soustavy. Vytváří se dojem, že v lidské společnosti, žijící na Zemi, probíhá reakce, kterou nejsme schopni kontrolovat a v důsledku toho zastavit."

Hlavním faktem, potvrzujícím existenci těchto kombinací, je psychická reakce lidí, kteří přijdou do styku s knihou. Dotazování, testování, analýza korespondence čtenářů svědčí o vzniku tvůrčího vzplanutí u většiny čtenářů, které se projevuje ve formě poetických děl, obrazů, písňové tvorby. Mnozí začínají mít potřebu dotknout se rostliny, zasadit ji, změnit profesi. V některých případech se po přečtení knihy výrazně zlepšuje emocionální stav a mizí příznaky nemoci.

Námi byl proveden experiment s třiceti nemocnými lidmi s různými nemocemi. V ordinaci psychoterapie a léčebného snu jim bylo nabídnuto čtení textu knihy. U sedmadvaceti pacientů byla pozorována emocionální soustředěnost, nepřítomnost snu, v krvi se zvyšoval hemoglobin. Pokud bychom předpokládali, že reakce čtenářů se vyvolává pomocí jasnosti literárně-uměleckého obrazu, tak můžeme tvrdit, že daný obraz svým psychickým působením několikanásobně předstihuje všechny dosud známé obrazy, včetně klasických a biblických. Nespornost daného tvrzení ukazuje procentuální poměr čtenářů, kteří vyjádřili svůj postoj, v poetické nebo jiné umělecké formě. Ve statistickém průměru tento poměr činí jeden ku devatenácti. Přitom samotný styl vyprávění autora je jednoduchý až primitivní. Nedodržují se ustálené zákony literárního umění, v textu jsou přítomné gramatické chyby. Ale přitom testování textu pomocí počítačového programu „snadnočitelnosti“ ukazuje, že snadnost čtení činí osmdesát a víc procent ! Při přímém kontaktu s objektem „X“ jsme pozorovali jev, s kterým jsme se dříve nesetkali a který neodpovídá žádnému zjevů popsaných ufology.

Pozorovali jsme kulovitý energetický žmolek, podobající se kulovému blesku. Jeho energetický potenciál převyšuje existující představy dnešní vědy o síle přírodní energie. Jeho schopnost lokálně měnit gravitační pole Země mu dává možnost v okamžiku přeměnit v prach všechno, co se nedrží kořeny v zemi. V okamžiku našeho kontaktu byla gravitace Země změněna nepatrně, ale při zvětšení jeho úsilí všechny materiální předměty a my jsme se mohli jednoduše ocitnout v kosmickém nekonečnu. Při tom okolo objektu „X“ se gravitační pole neměnilo, což napovídá o možnosti výběru aktivit. Změně zemské přitažlivosti předcházelo zmenšení modrého spektra denního světla. Jako hypotézu lze předpokládat, že tak zvaná zemská přitažlivost nezáleží na samotné Zemi, na její hmotnosti, ale na světelném tlaku, který způsobují některé kosmické objekty, energie a někým vytvořený obal Země.

Objekt „X“, nehledě na možnost získávání velkého objemu informací, se nesnaží ji analyzovat a vnímá ji na úrovni citů, intuice, čímž se vytváří dojem naivnosti. Vztah objektu „X“ s energetickým žmolkem je obyčejný a jednoduchý, stavěný na úrovni citů, při plné nepřítomnosti pochlebnictví, obdivu. Při vzájemné úctě jeden k druhému zachovávají plnou svobodu činů.

Námi pozorovaný svítící energetický žmolek vlastní rozum, a co je nejvíce neuvěřitelné - city. Tohle ufologové nepozorovali na žádném UFO. Důkazem citlivosti je to, že při kontaktu paprsky energetického žmolku hladily nohy a vlasy objektu „X“, a také sám svými činy reagoval na emocionální stav objektu „X“.

Současně s možností fyzického působení na hmotu má námi pozorovaný objekt schopnost působit psychicky.

V rámci hypotézy objekt „X“ lze pojmenovat člověkem, s kterým se kontaktují představitelé mimozemské civilizace, nebo nějaký přírodní jev, který se nepodrobuje vědeckému zkoumání. V rámci hypotézy by bylo možné

i sám objekt „X“ zařadit do jedné z mimozemských civilizací, avšak prohlášení samotného objektu: „Jsem člověk, žena“, nám to neumožňuje udělat. Podobné prohlášení nás přivádí do bezvýchodné situace, jelikož vzniká otázka: „Kdopak v tom případě jsme my?“ nebo jinak: „Šlo lidstvo cestou vzestupu nebo naopak - cestou regrese?“

(1 2 .)

MUTANTI VYTVOŘENÍ LIDMI

„Tak dobře, stačí,“ přerušil jsem Alexandra. „Pro mě je Anastasia poustevnice. Ať s neobvyklými schopnostmi, ale myslím si, že je člověk. Zatím je lépe věřit v toto. Jestli se člověk začne do všeho vmýšlet, tak se může zbláznit. Startuj, jedeme.“

Asi za čtyři hodiny mě motorový člun přivezl do opuštěné vísky. Když jsem vylezl na známý břeh, Alexandr vylezl z lodi také a opět si vedl svou:

„Anastasia odešla. Pořádně popřemýšlej, možná, že by ses přece vzdal svého pochodu na louku v tajze.“

„Půjdu,“ zvedl jsem batoh, abych ho nasadil na ramena, a najednou jsem uviděl, jak Alexandr vytahuje z pochvy velký myslivecký nůž. Pustil jsem batoh a začal jsem hledat na zemi něco hodícího se k obraně, ale Alexandr odhalil pravou ruku až k lokti a najednou sám sebe řízl nožem do ruky. Krev tryskající z rány přikryl svou bílou bavlněnou šálou. Pak mě poprosil, abych vzal ze člunu lékárničku a převázal mu ruku. Nic jsem nechápal, ale udělal jsem to. Pak mi podal šálu zašpiněnou krví:

„Ovaž si hlavu.“

„Proč?“

„Alespoň ti neublíží myslivci. Zraněné nestřílejí.“

„Copak jsou blbci, ti tvoji myslivci? Když se přiblíží, tak hned pochopí, že je to podvod.“

„Nepřibližují se. Proč také riskovat. Pokud člověk jde do tajgy s dobrými úmysly, tak napřed promluví s myslivci, poví o sobě, o svých záměrech, dohodne se o svém pochodu. Když je to pro dobrou věc, tak pomohou, poradí, dokonce i doprovodí. O tobě nic neví. Nemusí nic zjišťovat a rovnou tě odprásknout, ale do zraněného nestřílejí.“

Vzal jsem šálu zašpiněnou krví a ovázal jsem si hlavu.

„Možná bych ti měl poděkovat, ale nějak se mi nechce.“

„Ani není třeba. Nedělám to za díky. Jenom se mi chce něco udělat. Až se budeš vracet, rozděluj na břehu oheň. Čas od času tu nedaleko budu proplouvat, uvidím dým, vyzvednu tě, vrátíš-li se.“

Když jsem se blížil k tajze, uviděl jsem, že asi sto metrů ode mne jdou dva psi. „Zřejmě jsou z vísky,“ pomyslel jsem si. „Bylo by dobře, aby se přiblížili, se psy je to přece klidnější.“ Dokonce jsem je zkusil zavolat k sobě, ale nepřibližovali se, pohybovali se paralelním směrem a takhle jsme zašli do tajgy. Alexandr mě zbytečně strašil. Tajga mi nepřipadala hroživá, možná to bylo pocitem, že tady, mezi těmito stromy a polomy žije Anastasia, a ona je sice divný, ale přece dobrý

člověk. Ale důležitější bylo to, že v tajze je můj vlastní syn. A tedy i tajga se mi zdála trochu přívětivější.

Projít pětadvacet kilometrů od břehu na louku bylo složitější, než jít obyčejnou cestou, protože jsem musel jednou přelézat spadlý strom, jindy zase obcházet křoví. Když jsme šli s Anastasií, tak díky rozhovoru jsem si těchto překážek nevšiml. Hlavně, abych kvůli nim nesešel z cesty. A začal jsem častěji pohlížet na kompas. Pomyslel jsem si: „Jakpak nachází louku bez kompasu? Neení tady žádná pěšinka.“

Odpočívaje po každé hodině cesty jsem se k poledni dostal k mělké říčce, asi dva metry široké. Když jsem šel s Anastasií, tak jsme také šli přes říčku. Rozhodl jsem se přejít na druhou stranu a udělat delší zastávku na louce přiléhající k říčce. Šel jsem po kmenu spadlého, napůl shnilého stromu. Strom trochu nedosahoval k břehu a já jsem nejdřív hodil batoh, pak jsem skočil sám. Ale nějak se to nepovedlo. Stoupl jsem nohou na nějakou větev pod vodou a buď jsem si ji podvrtnul nebo v ní něco natáhl. Velmi silná bolest mi projela nohou a dokonce se ozvala i v hlavě. Chvilku jsem ležel, pak jsem se pokusil vstát a pochopil jsem, že nedokážu jít dál. Ležel jsem a přemýšlel, co mám dělat. Snažil jsem se vzpomenout si, co se obvykle dělá při podvrtnutí nebo namožení svalu. Ale nějak se mi špatně vzpomínalo, zřejmě mi překážela bolest. Pak jsem se rozhodl: budu ležet, něco zakousnu, možná, že bolest začne přecházet. Když bude třeba, tak udělám oheň, přenocuji tady. K ránu se možná noha zlepší. Na člověku se přece všechno hojí postupně.

A najednou jsem opět uviděl psy. Už byli čtyři a na druhé straně - ještě dva. A nikam nešli. Polehali si z různých stran asi deset metrů ode mě. Byli různé rasy, jeden - airdale-teriér, druhý - boxer, zbytek - nějaká všehochuť. Byl mezi nimi i malý muflík. Srst měli zacuchanou, byli hubení, airdale-teriér měl hnědé oči. Vzpomněl jsem si na vyprávění pomocníka kapitána o podobných psech. A když jsem si uvědomil situaci, dokonce jsem na nějakou dobu přestal cítit bolest. Pomocník kapitána štábní lodi vyprávěl, jak lidé, kteří se chtějí zbavit svých čtyřnohých zvířátek, odváží je leckam co nejdál a zanechávají je tam. Když je opouští v oblasti města, tak se kočky a psi shromažďují kolem smetišť, kde mají alespoň nějakou potravu.

Když jsou psi odváženi do vzdálených míst, někam dál od města, tak se shlukují ve smečku a obstarávají si potravu tím, že přepadávají drobná zvířata. Dokonce i lidi, obzvláště jednotlivce. Psi jsou horší než vlci. Snaží se vyčíhat si zraněnou nebo vysílenou oběť a vrhají se na ni současně. Rozzuření psi bez domova, shromáždění ve smečku, jsou strašnější než vlci, protože lépe než vlci znají zvyky lidí a nenávidí je. Jsou zlí na lidi, zkušenost lovit zvěř, jak to dělají vlci, nemají, ale honit lidi - ano. Obzvláště nebezpečné je, když se v takové smečce objeví alespoň jeden pes, kterého trénovali útočit na člověka.

Měl jsem psa a také jsem ho vodil do placené psí školy. Mezi jinými cviky na splnění různých povelů je také cvik k útoku na člověka. Pomocník instruktora si na sebe navléká vatovaný kabát s dlouhými rukávy a pes se učí na něj útočit, rozzuřeně kousat. Když cviky plní dobře, tak ho povzbuzují, dávají mu nějakou pochoutku. A teď je to tady. Zajímalo by mě, zdali je alespoň jedno stvoření na celém světě, kromě člověka, které by se zabývalo vyučováním jiných druhů k napadení sobě podobných?

Psi, kteří mě obklopili, se shlukovali do kruhu. Pomyslel jsem si: „Musím jim nějak ukázat, že jsem živý, že se mohu hýbat, bránit se.“ Zvedl jsem klacek a hodil jsem ho na nejbližší velké olezlé psisko. Pes uhnul a opět zalehl. Poblíž mě víc klacků nebylo. Tak jsem vytáhl z batohu dvě konzervy. Zatímco jsem je vyndával, nejmenší pes - muflík se přiblížil zezadu, škubl zuby za mou nohavici a odskočil, ostatní to pozorovali. Zřejmě se dívali, jak budu reagovat na útok muflíka. Hodil jsem jednu konzervu na nejbližšího velkého psa, druhou - na muflíka. Víc už jsem neměl co házet. Pocítil jsem nějakou bezvýchodnost. Představil jsem si, jak psi budou trhat mé tělo a žrát, a já při tom, nacházeje se nějakou dobu při vědomí, budu všechno vidět, svíjet se bolestí, protože psi nedokážou zabít okamžitě.

Nic takového, co by mi pomohlo zemřít rychle, bez dlouhého utrpení, jsem s sebou neměl. Ještě mi bylo líto, že jsem nestačil donést batoh s dárky od čtenářů pro Anastasii a různými potřebnými dětskými věcičkami pro syna. Polovinu batohu zaplňovaly dopisy čtenářů s otázkami, prosbami. Mnoho neobyčejných dopisů o duši, o životě a hlavně mnoho básní, možná, neprofesionálních, ne vždy rýmovaných, ale něčím dobrých. A teď se to všechno zničí. Shnije to tady. A najednou mě napadla myšlenka, jako by sama od sebe. Rozhodl jsem se napsat vzkaz a uložit jej do igelitového sáčku s dopisy. Vzkaz ! Jestli někdo najde batoh, ať si vezme všechno, co v něm je, peníze také. A dopisy čtenářů ať pošle mé dceři Polině. A napsal jsem, aby je vydala, až se nastrádá dostatečné množství honorářů za knihy. Nelze dopustit, aby zbytečně zmizelo tolik upřímných básní. Mnozí lidé je vůbec napsali poprvé, od srdce. A jejich báseň, jediná v životě, zmizí.

Tento vzkaz se mi psal těžce. Klepaly se mi ruce. Zřejmě ze strachu. Proč člověk tolik lpí na životě, dokonce v situaci, když je absolutně jasné, že všechno je u konce ? Ale vzkaz jsem dopsal, vložil jsem jej do igelitového sáčku s dopisy, zavázal jsem co nejsilněji, aby se tam nedostala vlhkost. A najednou jsem uviděl, že psi kolem mě se začínají podivně chovat. Jeden za druhým se plazili ode mě. Někteří se nadzvedávali a dívali se jiným směrem, ale ne na mě, pak opět zalehli, jako by se chystali k přepadení. Vstal jsem na jednu nohu, abych se podíval, co je vyrušilo. A uviděl jsem... Podél říčky rychle běžela Anastasia. Běžela svým krásným během, od kterého jí vlály nazlátlé vlasy. Ze začátku jsem se zadíval se zalíbením, ale najednou jsem pochopil: psi pocítili, že mohou přijít o kořist a chystali se k útoku. Vyhladovělí, rozzuření psi budou bojovat o svou kořist až do konce. Sama Anastasia s nimi nic neudělá. Psi ji roztrhají. A zakřičel jsem ze všech sil:

„Stůj ! Stůj, Anastasie ! Psi ! Tady jsou rozzuření psi ! Stůj !“

Anastasia to uslyšela, ale ani trochu nezpomalila svůj rychlý běh. Pouze zvedla nahoru ruku a zamávala jí. „Co to dělá,“ pomyslel jsem, „teď jí ani ten neobvyklý jev nebude moci pomoci.“ Rychle, rychle jsem vytáhl z batohu malinké skleničky s dětskými přesnídávkami. Začal jsem je házet na psy, ve snaze odvést jejich pozornost na sebe. Jednou skleničkou jsem se trefil, ale psi si nevšimli mých pokusů. Psiska. zřejmě chápala, kdo je pro ně reálné nebezpečí. Jakmile Anastasia vběhla do jejich kruhu, vrhli se na ni současně ze všech stran. A najednou... Ach, měli jste to vidět. Celou energii svého běhu Anastasia proměnila v otáčení. Najednou se z rozběhu prudce zatočila jako káča, jak to dělají baletky na scéně, ale rychleji. Psi narazili na její točící se tělo a rozletěli se do různých stran. Neuškodili jí, ale hned se chystali do nového útoku na Anastasii, která zastavila své otáčení. Lezl jsem Anastasii naproti. Byla oblečená do svých lehkých krátkých šatů. Kdyby

alespoň měla na sobě vatovanou vestu, pro psy je náročnější ji prokousnout. Anastasia poklekla na jedno koleno v kruhu strachem rozzuřených psů, tvář měla klidnou, dívala se na mě a rychle mluvila:

„Jen se nelekej. Trošinku si odpočiň. Uvolni se. Nedělej si starosti, nic mi neudělají tito hladoví pejskové. Nedělej si starosti.“

Dvě velká psiska se opět vrhla z různých stran na Anastasii, klečící na jednom koleně. Nepřestávajíc něco říkat, během jejich skoku bleskově chytila současně do každé ruky jednoho psa za přední tlapu a otočila je ve vzduchu. Při tom se trochu odklonila, aby psi na sebe narazili a plácli sebou na zem. Psi opět zalehli, zřejmě přemýšleli a chystali se do nového útoku, ale neútočili. Anastasia vstala, mávla rukou do výše, pak ji prudce spustila a dvakrát se plácla do nohy. Zpoza nejbližšího křoví okamžitě vyskočili čtyři statní vlci. V jejich prudkých skocích byla taková odhodlanost, že se zdálo, že nebudou přemýšlet v jakém množství a jak silného mají před sebou nepřítele. Okamžitě s ním zahájí boj. Psi stáhli ocasy a dali se na útěk. Vlci prolítli kolem mě a ovanuli mě svým horkým dechem. V patách jim běželo četnými malými skoky vlče, které se podobalo štěněti vlčáka a ze vší síly se snažilo nezůstat pozadu. Když se octlo vedle Anastasie, tak najednou zabrzdlilo všemi čtyřmi tlapami, dokonce se překotilo. Pak vyskočilo a dvakrát olízlo čerstvé škrábnutí na Anastasiině noze. Anastasia jej rychle uchopila uprostřed trupu a nadzvedla jej nad zemi: „A ty kampak? Je to pro tebe ještě brzy. Jsi ještě malý.“

Vlče se začalo v Anastasiiných rukou zmítat, zakňučelo jako štěně. Podařilo se mu vyrvat se, nebo jej pustila sama. Ale jakmile se octlo na zemi, rychle ještě jednou olízlo škrábnutí a snažilo se dohnat vlčí smečku.

„Ale proč?“ začal jsem mluvit k Anastasii, která ke mně přiběhla, vesele se smála a dotýkala se mých nohou a rukou. „Proč jsi hned nevyzvala vlky? Proč?“

„Nedělej si starosti, prosím. Pejskům je třeba ukázat, že člověk je vždycky silnější. Vlků se i tak bojí. A na člověka začali útočit. Teď nebudou na člověka... Nedělej si starosti. A já, když jsem pocítila, pochopila, že jdeš... Běžela jsem naproti. Proč jsi tak riskoval? Šel... Ze začátku jsem tě ztratila, pak jsem na to přišla...“

Anastasia běžela stranou, utrhla nějakou bylinku, pak začala hledat na jiném místě a opět něco utrhla. Roztírala bylinky ve svých dlaních a opatrně natírala vlhkými dlaněmi mou nohu. A stále mluvila:

„To přejde. Rychle pomine. Do svatby se všecko zahojí.“

Všiml jsem si, že používá různá pořekadla a zeptal jsem se:

„Kde ses naučila pořekadlům?“

„Poslouchám někdy, jak mluví různí lidé. Abych se naučila do krátké věty dávat větší smysl. A tobě se to nelíbí?“

„Občas to používáš nevhod.“

„Ale občas přece vhod? Je to pěkně, když vhod?“

„Jaké vhod?“

„Vždyť jsi toto slovo řekl první. Já jsem ho pouze zopakovala.“

„Řekni mi, Anastasie, je to ještě daleko na tvou louku ?“ „Vykonal jsi půl cesty, společně teď dojdeme rychle.“ „Rychle to zřejmě nepůjde, zatím mě bolí noha.“ „Ano, ještě trochu to bude bolet. Ať si noha odpočine a já ti pomohu jít. Pojď, pomohu ti,“ Anastasia lehce zvedla těžký batoh, otočila se ke mně zády a vybídla mně: „Chytni se mě. Posad' se na mě. Na má záda.“

Mluvila tak rychle a odhodlaně, že jsem vlezl na její záda a objal jsem ji kolem krku. Rychle se zvedla a lehce, hopsavě běžela dopředu. A stále mluvila, mluvila.

„Není to pro tebe těžké ?“ zeptal jsem se za nějakou dobu. „Vlastní břímě nezatěžuje,“ odpověděla Anastasia a ještě dodala se smíchem: „Jsem i kůň, jsem i býk, jsem i bába i mužik.“

„Stůj. Chci dolů. Zkusím jít sám.“ „Ale pro mě to není těžké. Proč sám ?“ „A co ty tady o mužikovi ? Jsem i bába i mužik.“ „Vždyť to je jen takové pořekadlo. Nesprávně jsem ho použila, ano ? Urazil ses ?“

„Na tom nezáleží. Jednoduše chci zkusit jít sám. Jenom ještě chvíli nes batoh.“

„Chceš-li jít sám, měla by si noha ještě odpočinout alespoň hodinu. Zatím sed', rychle se vrátím, hned,“ Anastasia na nějakou dobu odběhla. Vrátila se s hrstí různých bylin a opět je začala vtírat do dolní části mé nohy. Pak se posadila vedle mě, nějak mazaně a s úsměvem se dívala, a najednou se ptá: „Řekni mi, prosím, Vladimíre, co je ve tvém batohu ?“

„Některé dopisy Čtenářů. Jejich dárky pro tebe. A něco jsem koupil pro dítě.“

„Mohl bys mi, zatímco odpočíváš, ukázat dárky ?“

„A ukážeš mi dítě, syna ? Nebudeš říkat, že mě nesmí vidět, dokud se neočistím ?“

„Dobře, ukážu ti našeho syna. Ale ne hned. Zítra ti ho ukážu. Nejdřív se pokusíš pochopit, jak s ním komunikovat. Pochopíš to rychle, jen co jej uvidíš.“

„Budiž, zítra.“

Rozvázal jsem batoh a nejprve jsem začal vyndávat dárky pro Anastasii. Pozorně brala do rukou každou věc, se zájmem ji prohlížela, hladila. Začala zvonit valdajskými zvonečky, které jí darovala Olga Sidorovna. A když jsem jí podal krásný velký barevný šátek, darovaný také velmi dobrou ženou Valentinou Ivanovnou, tak jsem hned pochopil: všechny ženy jsou stejné, mají hodně společného. Anastasia vzala šátek, rozložila jej. Pak s ním udělala spoustu pohybů. Uvázala si ho na hlavu tak, jak je to na obalu čokolády „Aljonuška“, pak ještě různými jinými způsoby. Smějící se Anastasia si jej omotala kolem pasu, jako Cikánka, nahazovala jej na ramena a procházela se přede mnou jako v lidovém tanci. Pak ho pečlivě složila a položila na dárky rozložené na trávě. Řekla:

„Prosím tě, Vladimíre, řekni to každému člověku. Vyříd' ode mě pozdrav každé ženě za teplo její duše, které mi poslala s těmito věcmi.“

„Vyřídím každému, koho uvidím. Ale víc už nemám, co ti ukázat. Zbytek není pro tebe. Je to pro syna. Všechny potřebné věci. Ty to používat nemůžeš. Ukážu ti to sám na místě, až přijdeme.“

„A proč mi to nechceš ukázat teď ? Vždyť stejně sedíme, odpočíváme. Tak moc bych se chtěla podívat.“

Nechtěl jsem ukazovat Anastasii to, co jsem koupil, protože jsem si pamatoval její slova, která mi řekla při prvním setkání: „Napadne tě přinést dítěti nějaké nesmyslné řehtačky, ale ono je vůbec nepotřebuje. Ty je potřebuješ pro své sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý.“ Ale přesto jsem se rozhodl je ukázat, protože mě také zajímalo, jak se zachová k vynálezům naší civilizace v péči o děti. Začal jsem Anastasii ukazovat plenky a vyprávěl jsem, jak efektivně pohlcují vlhkost, když se dítě pomočí. Vyprávěl jsem všechno to, co jsem znal z reklamy v televizi. Ukázal jsem jí dětskou výživu:

„Vidíš, Anastasie, tohle je dětská výživa, je to prostě zázrak. Obsahuje všechny látky, které potřebuje dítě, a také vitamínové doplňky. A hlavně, připravuje se bez problémů. Zředíš to teplou vodou a máš hotovou kaši. Pochopila jsi ?“

„Pochopila.“

„No, vidíš, takže se ne nadarmo kouří z komínů továren technokratického světa. Jsou mezi nimi i komíny továren, které vyrábí takovouhle výživu pro děti. Vidíš, jak je krásný obal: s růžovými tvářičkami, s usmívajícím se dítětem ?“

„Vidím.“

Jako poslední jsem ukázal Anastasii dětskou stavebnici a hned jsem komentoval:

„Je to dětská stavebnice. Tohle není nesmyslná řehtačka. Tady je psáno, že je speciálně vymyšlena pro vývoj dítěte. Lze z ní udělat autíčko, jak to je na tomto obrázku, lze i parní lokomotivu, letadlo, dům. No, syn to bude potřebovat trochu později. Ted' je pro něj, samozřejmě, ještě brzo chápat, co a jak se hýbe, lítá.“

„Proč brzo ? Právě ted' to objevuje,“ odpověděla Anastasia.

„Tak vidíš. Stavebnice mu v tomhle pomůže.“

„Myslíš ? Jsi o tom přesvědčen ?“

„To není jen mé přesvědčení, Anastasie. Tohle si myslí i věda, psychologové, kteří studují dětskou psychiku. Vidíš, v anotaci píše svůj posudek.“

„Dobře, dobře, Vladimíre. Nedělej si starosti. Uděláš všechno sám tak, jak to budeš považovat za vhodné. Jenom se prosím nejdřív podívej, jak žije náš syn. A pak se sám rozhodneš, co potřebuje v první řadě.“

„Dobře. Jak si přeješ,“ zaradoval jsem se, že nezačala popírat potřebnost věcí, které jsem přivezl, „podívám se a sám se rozhodnu.“

„A zatím pojd', schováme tvůj batoh. Pak, až se rozhodneš, jakou věc potřebuje v první řadě, tak sem doběhnu a přinesu ji, nebo celý batoh. Ted' je těžké jej nést. Vždyť tě bolí noha, a abych tě nesla, to nechceš.“

„Tak dobře, pojd', zatím ho schováme,“ souhlasil jsem. „Ale dopisy vezmeme. Je tam pro tebe hodně otázek. Nepamatuji si je všechny.“

„Dobře, dopisy vezmeme,“ souhlasila Anastasia. Vzala balíček s dopisy.

„Opřel jsem se o její rameno a šli jsme směrem k Anastasiině louce.“

AHOJ, DOMOVE

Na Anastasiinu louku jsme přišli až k pozdnímu večeru. Jako i předtím, nic na něm nebylo. Žádná stavení. Dokonce tam nebyla ani bouda. Ale měl jsem takový pocit, jako bych se vrátil do svého domu. Dokonce se mi zvedla nálada a objevila se nějaká spokojenost. Chtělo se mi spát. Zřejmě proto, že jsme s Alexandrem celou noc prohodili. „Je to možné?“ přemýšlel jsem. „Absolutně nic tu není, a pocit mám takový, jako bych přišel domů.“ Zřejmě pocity domova nejsou z toho, jak velký máš byt nebo dokonce zámek, ale z něčeho jiného.

Anastasia mě hned přivedla k jezírku a nabídla, abych se vykoupal. Vůbec se mi nechtělo, ale pomyslel jsem si, že ji raději zatím budu ve všem poslouchat, abych se co nejrychleji podíval na syna. Po koupání, když jsem vyšel na břeh, bylo mi chladněji než ve vodě. Anastasia ze mě dlaněmi stírala vodu, natřela mě nějakou bylinkou a tělo se jakoby zahřálo. Pak mi podala své šaty a se smíchem řekla:

„Vezmi si to, prosím, na sebe, budeš to mít místo noční košile. Tvé oblečení namočí a vyperu. Silně zapáchá.“

Oblékl jsem se do Anastasiiných šatů, protože jsem pochopil: je třeba zničit zápach.

„Je to proto, abych nepolekal syna?“

„I pro něj,“ odpověděla Anastasia.

„Ale jen v šatech mi bude chladno.“

„Nedělej si starosti, už jsem všechno připravila. Vyspíš se, nebude ti zima. Pod hlavu si položíš balíček s dopisy, nahradí ti polštář. Všechno jsem vymyslela, vyspíš se a nezmrzneš.“

„Opět mě bude zahřívát medvědice? Nebudu spát s medvědicí, raději to nějak zkusím sám.“

„Všechno jsem ustlala tak, že ti nebude ani chladno, ani horko.“

Šli jsme k tomu brlohu, kde jsem spal dříve. Anastasia rozhrnula větve, které se svěsily nad vchodem. Pocítil jsem příjemnou vůni suchých bylin, zalezl jsem do brlohu, ponořil jsem se do bylin. Sen zahaloval všechno kolem příjemnou malátností.

„Můžeš se přikrýt svetříkem, ale i bez něj ti nebude zima. Jestli chceš, tak si potom také lehnu vedle tebe. Ohřeji tě,“ ve snu uslyšel jsem Anastasiina slova a odpověděl jsem:

„Nemusíš. Raději jdi za synem, ohřej...“

„Nedělej si starosti. Náš syn už si poradí v hodně věcech sám.“

„Jápak může sám, vždyť je malinký...“

Nic víc jsem říci nemohl, ponořil jsem se do hlubokého spánku a klidné blaženosti.

NOVÉ JITRO JAKO NOVÝ ŽIVOT

Vzbudil jsem se ráno. Nálada byla tak neobvykle dobrá, že jsem ležel a přemýšlel: nebudu se zatím hýbat, aby náhodou nezmizela taková nálada. Copak to bylo za noc a proč mám k ránu takový pocit, jakoby se přes noc mé tělo koupalo v lásce ? Za denního světla jsem pochopil, proč mi v noci nebyla zima ani vedro. Ležel jsem ponořený do suchých bylin a květín, které mě ohřívaly a vydávaly příjemné aroma. Čtenáři se často ptají, jak to, že Anastasia nemrzne v zimě za třeskutého sibiřského mrazu. Vždyť všechno je tak jednoduché: když se člověk zahrabe do stohu sena, žádný mráz není tak strašný. Pravda je, že se ona ohřívá ještě nějakým jiným způsobem, chodí polonahá, dokonce pouze při pěti stupních nad nulou, a nemrzne. A k tomu se ještě při takové teplotě koupá a nedrkotá zuby, když vyjde z vody.

A ještě jsem si pomyslel, když jsem v blaženosti ležel na suché trávě: nastává ráno nebo přišel nový den, a já mám pocit, jako by se začal nový život. Kdyby to takhle bylo vždy, každé ráno, pak by zajeden život člověk jako by prožil tisíce věků a každý z nich by byl překrásný jako tohle jitro. Ale jak to udělat, aby každý nový den byl krásný, jako tohle jitro.

Zvedl jsem se až potom, co jsem uslyšel veselý Anastasiin hlas:

„Pokud někdo ráno vstává, tak mu pánbůh hodně dává.“

Vylezl jsem z překrásné noční ložnice. Stála nahoře, přímo u vchodu. Nazlátlé vlasy byly zapletené do copu a dole ovázané bylinkami, jako mašlí. Nový účes jí také velmi slušel.

„Pojďme k jezeru, umyješ se, oblékneš se,“ nabídla Anastasia a přehodila cop dopředu jako koketka.

„No tedy, ženy jsou ženy,“ pomyslel jsem si a řekl nahlas:

„Máš moc hezký cop, Anastasie.“

„Hezký ? Ano ? Moc, moc hezký ?“ zasmála se, otáčejíc se.

Běželi jsme k jezeru. Na břehu na větvích křoví visela má košile, kalhoty, tílko, zkrátka všechno to, co jsem tu nechal večer. Dotkl jsem se jich a zjistil jsem, že jsou již suché.

„Jakpak stihly tak rychle uschnout ?“

„Pomohla jsem jim,“ odpověděla Anastasia. „Oblékla jsem se do tvých šatů a chvíli jsem běhala, proto také rychle uschly. Teď se vykoupeš a oblékneš si je.“

„Také se budeš koupat ?“

„Už jsem udělala vše, co je zapotřebí pro uvítání dne.“

Než jsem vešel do vody, Anastasia natřela mé tělo nějakou kašičkou z bylinek. A když jsem se ponořil do vody, tak začala šumět, tělo trochu páliło, ale když jsem vyšel z vody, tak všechno bylo, jak se patří. Jako by všechny póry těla začaly intenzívně dýchat, každý sám nadechoval vzduch. A vůbec se dýchalo lehce a svobodně. Anastasia - veselá, hravá - opět začala, jako večer, rukama stírat kapky z mého těla. Když je stírala na zádech, tak jsem najednou pocítil,

jak mě něco horkého švihlo po zádech. Jednou, podruhé, prudce jsem se otočil, a ona, oběma rukama mačkala své prso, pouštěla mi proud horkého mateřského mléka přímo do obličeje, pak z druhého prsa na mou hrud' A se smíchem jej začala rychle, rychle roztírat.

„Proč tohle provádíš ?“ zeptal jsem se, jen co jsem se vzpamatoval z překvapení.

„Proto ! Proto !“ chechtala se Anastasia, pak mi podala kalhoty a košili.

Také voněly jinak než dříve, hned jsem si toho všiml, když jsem se oblékal. A důrazně jsem řekl Anastasii:

„Všechno jsem udělal, jak jsi to chtěla. Ted' pojd', ukaž mi syna.“

„Dobře. Pojdme. Jenom se prosím, Vladimíre, nesnaž k němu přibližovat hned. Ze začátku jej nějaký čas pozoruj, zkus ho pochopit.“

„Dobře, budu pozorovat, budiž. A pochopím.“

(1 5 .)

SYN

Šli jsme na známou louku. U křoví na kraji louky mi Anastasia řekla: „Tady si tiše sedneme, za chvíli se bude probouzet a uvidíš ho.“

U stromu na kraji louky ležela na boku medvědice, ale žádné dítě jsem neviděl. Zmocňovalo se mě stále větší vzrušení i srdce začalo nějak divně tlouct.

„Kdepak je ?“ zeptal jsem se Anastasie s ještě větším rozechvěním.

„Dívej se pozorněji,“ odpověděla. „Tady mu vyčnívá hlavička a nožky zpod tlapy medvědice. Na ní spí, v podpaží, tam je měkko a teplo, nad ním drží svou tlapu, nepřitlačuje ji, pouze jej trochu přikrývá tlapou.“

A uviděl jsem ho. Ležel na medvědici, pod její paží, pod trochu nadzvednutou tlapou. Medvědice nehybně ležela na boku, a jen otáčela hlavou ze strany na stranu, rozhlížela se. V husté srsti medvědice se zahýbaly malinké nožky a hned se nadzvedla její tlapa. Chlapeček se probouzel. Když hýbal ručkou, tak medvědice nadzvedala tlapu, když ji spouštěl, tak ho opět přikrývala. Hýbala pouze tlapou a hlavou, trup zůstával bez pohnutí.

„Copak dokáže takhle ležet bez pohnutí, stále v jedné poloze ?“

„Dokáže dlouho takhle ležet, nehybně. A vůbec to není pro ni těžké. Nadšením umírá, když on zalézá do své postýlky. A vůbec se ted' stala velmi důležitou. Zodpovědnou. Dokonce k sobě nepustila svého přítele, když přišla doba pořizování svých potomků. Není to moc dobře. Ale až náš syn trochu vyroste, medvědice k sobě pustí přítele.“

Poslouchal jsem Anastasii a bez ustání jsem se díval, jak se opět zahýbaly malinké nožky pod obrovskou tlapou medvědice. Pak se tlapa zvedla. Chlapeček hýbal rukama, zvedl i hlavičku a najednou ztuhl.

„Proč se přestal hýbat, opět bude usínat ?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Dívej se pozorně, vždyť močí. Opět jej medvědice nestihla včas spustit na trávu, nebo se jí nechtělo, rozmazluje ' ho.“

Malinká fontána se lila na srst medvědice. Stejně jako chlapeček ležela celá znehybnělá, dokonce přestala hýbat hlavou a tlapou, až dokud neskončila fontána. Pak se začala otáčet na druhý bok a chlapeček se skutálel na travu.

„Dobře. Tak vidíš, chápe, že náš malý človíček ještě bude pokračovat ve svém velkém díle," vesele sdělila Anastasia.

Maličké lidské tělíčko leželo na zemi a tužilo se. Nad ním stála obrovská medvědice a zdálo se, že mu svým vrčením jako by pomáhala, jako by se s ním společně tužila. Chlapeček se otočil na břicho, začal hýbat ručkama a plazil se po čtyřech v trávě. Jeho zadeček byl trochu umazaný. Medvědice vykročila za ním a olízla jej, utírajíc mu zašpiněný zadeček, jako chůva. Její jazyk do něj strčil a chlapeček sebou plácl na břicho, ale okamžitě se nadzvedl a plazil se dál, a ona opět za ním a opět jej olízla, i když už všechno bylo čisté. andele-nebe.cz

„Co myslíš, Vladimíre, dokázala by medvědice sundat plenku nebo kalhotky a pak jej obléknout do čistých ?" tiše se zeptala Anastasia.

„Nech toho," odpověděl jsem také šeptem, „i tak je všechno jasné."

Chlapeček se otočil na záda, a když jej neodbytná medvědice opět olízla mezi nohama, tak se okamžitě chytl za srst na medvědím čumáku. Zjevně se podřídila nepatrnému úsilí ručičky a velká medvědí hlava se položila u nohou chlapečka. Vzal ji za čumák, druhou rukou se přitáhl a začal se šplhat po její hlavě nahoru.

„Kampak to leze ?"

„K očím medvědice. Lesknou se jí oči, zajímá ho to, vždy chce na ně sáhnout."

Chlapeček ležel na medvědím čumáku a prohlížel její oči, pak se pokusil sáhnout prstem na její oko, ale medvědice hned zamhouřila oči. Prstíček narazil na oční víčko. Ještě chvíli čekal, a když už neuviděl lesknoucí se oči, začal se plazit z medvědího čumáku dolů; chvíli se plazil trávou, pak znehybněl a začal něco prohlížet. Medvědice se zvedla a dvakrát zaryčela.

„Takhle volá vlčici. Musí se sama očistit, najíst se. Uvidíš, jak přátelsky si spolu povídají," komentovala Anastasia.

Za nějakou dobu se na louce objevila vlčice, ale medvědice vůbec neuvítala její příchod přívětivým mručením, ale hrozným ryčením. I vlčice se zachovala naprosto nepřátelsky. Prohlídla celou louku. Pružnou chůzí se po ní trochu prošla, zalehla si, udělala velký skok, opět zalehla, jako by se chystala útočit.

„Kdepak je jejich přátelství ?" zeptal jsem se. „Proč ji medvědice pozvala a sama na ni řve ? I vlčice se chová výhruzně."

„Takhle si mezi sebou popovídaly. Medvědice svým ryčením zastavila vlčici, aby se podívala, jestli je v pořádku. Zdali není nemocná, zdali je bezpečné pouštět ji k lidskému dítěti. Zdali je dost silná, aby jej dokázala chránit. Vlčice jí ukázala, že je v pořádku. Ukázala to skutkem, ne slovy. Vždyť jsi viděl, že se prošla i vyskočila dost vysoko."

Medvědice skutečně chvíli pozorovala vlčici, pak se klidně belhala z louky. Vlčice si lehla na travu poblíž malého.

Chlapeček ještě nějakou dobu něco prohlížel, dotýkal se něčeho v trávě, pak si všiml vlčice a zamířil k ní. Když se k ní připlazil, začal se dotýkat jejího čumáku, prstíkem hladil zuby v otevřené vlčí tlamě, plácal dlaničkou na její jazyk.

Vlčice mu olízla obličej, pak se malinký Vladimír připlazil k jejímu břichu, dotkl se jejích bradavek, ocucal svou ruku a zaškaredil se.

„Přichází doba snídaně," promluvila opět Anastasia. „Ale ještě ne vy hladověl na tolik, aby pil vlčí mléko. Ted' na chvilku odejdu a ty sed' na kraji louky, když tě uvidí a projeví zájem, tak se k tobě připlazí. Ale sám ho nechytej do náručí. Už je člověk, i když na pohled malinký. Nepochopí nesmyslné hýčkání. Navíc, když ho vezmeš na ruce bez souhlasu, tak se dopustíš násilí. Nepochopí tě, když jej popadneš proti jeho vůli. I když to bude z dobrých pohnutek, ale proti vůli, tak zanecháš po sobě nepříjemný dojem."

„Dobře, nebudu jej chytat. Jen si budu sedět. A vlčice mi neublíží ?"

„Ted' máš takový pach, že ti neublíží."

Anastasia se dvakrát plácla po stehnu, vlčice se zvedla, podívala se směrem k dítěti, které se opět zabralo do hry s nějakým broučkem, a běžela k Anastasii. Anastasia stála těsně vedle mě, pozvala vlčici blíž a přikázala jí gestem lehnout.

„Možná, že bych ji měl pohladit, abychom se úplně sprátelili," navrhl jsem.

„Nebude se jí líbit tvá povýšeně, shovívavá familiárnost. Všechno pochopila a nedotkne se tě, ale také nesnese hranou převahu," odpověděla Anastasia. Opět poslala vlčici na louku, běžela za svými záležitostmi a slíbila, že se brzy vrátí.

Vyšel jsem zpoza křoví, odkud jsme s Anastasií pozorovali, co se děje na louce. Vyšel jsem a posadil se na trávu asi deset metrů od malinkého Vladimíra. A takhle jsem seděl asi patnáct minut. Nevěnoval mi žádnou pozornost. Pomyslel jsem si, že když budu dál tiše sedět, tak si mě nikdy nevšimne. A asi dvakrát jsem mlaskl jazykem. Chlapeček otočil hlavičku a uviděl mě. Syn ! Můj syn se na mě se zájmem ustavičně díval, i já jsem se díval se vzrušením na něj, dokonce se mi udělalo horko. Chtělo se mi přiběhnout k němu, vzít do náruče malinké tělíčko, pomačkat jej, přitisknout k hrudi. Ale Anastasiina prosba a hlavně přítomnost vlčice mě zdržovaly. A najednou se můj malinký syn začal plazit ke mně. Ustavičně se na mě díval a lezl. Úplně jsem slyšel, jak mi tluče srdce. Proč tluče ? Ještě se chlapeček poleká toho, jak buší. A on lezl, lezl a opět ho zaujalo něco v trávě, začal natahovat ručičku po nějakém broučkovi, pak ho začal prohlížet na své dlaní. Tři metry. Pouze tři metry zbývaly, aby se ke mně doplazil můj malinký syn.

Kvůli nějakému broučkovi. Co je to za svět v této trávě, co je to za život, který ho tak zajímá. To jsou tady ale zvyky, to jsou ale lesní pravidla. Před dítětem je vlastní otec a ono se více zajímá o broučka. Není to správné. Dítě by mělo chápat, že otec je důležitější než brouček. Najednou chlapeček opět zvedl hlavu směrem ke mně, usmál se svou bezzubou pusinkou a rychle, hbitěji než obvykle, lezl. Už jsem se připravil jej chytit, ale uviděl jsem, že se plazí mimo a vůbec si mě nevšímá. Otočil jsem se a uviděl: vzadu, trochu stranou ode mě stála usmívající se Anastasia. Sedla si na bobek a položila ruku dlaní dolů na trávu. Usmívající se chlapeček lezl k jejím prsům. Anastasia ho nechytla ale pouze lehce mu napomohla dostat se k jejím prsům.

Chlapeček už ležel v jejím náruči, plácal svýma ručičkami po obnaženém matčině prsu a usmíval se na Anastasii. Pak se dotkl bradavky jejího prsa a pohladil ji, přitiskl se k ní rty a začal cucat pružné Anastasiino prso.

Pouze jednou se na mě podívala, a to jen přiložila prst ke svým rtům, naznačujíc abych mlčel. A tak jsem také mlčky seděl po celou dobu, co jej kojila. Zdálo se, že v tu chvíli na mě Anastasia úplně zapomněla. Nevníkala ani celý okolní svět. Po celou dobu se dívala pouze na syna. A ještě se mi zdálo, že mezi sebou nějak komunikují. Ten pocit jsem měl proto, protože chlapeček cucal, cucal, pak najednou přestával, odtrhával se od bradavky a díval se na Anastasii. Občas se díval s úsměvem a občas vážně. Pak ztichl a nějakou dobu spal v jejím náručí. Když se vzbudil, tak se opět usmál a Anastasia jej posadila na svou dlaň, přidržujíc ho za záda. Jejich tváře se octly vedle sebe a chlapeček se dotýkal Anastasiina obličeje, tiskl se svou tváří k její a najednou opět uviděl mě. Opět na nějakou dobu znehybněl a se zájmem si mě prohlížel. Najednou natáhl svou ručičku, naklonil se celým svým tělíčkem ke mně a pronesl: „E.“ Mimovolně jsem k němu natáhl své ruce, Anastasia mně ho ihned předala.

Držel jsem v rukou malinké tělíčko svého vlastního, tak vytouženého syna ! Zapomněl jsem na celý svět. A moc jsem chtěl něco pro něj udělat. Synek se dotýkal mého obličeje, narazil do něj svými rty a zřejmě se píchl o neoholený obličej, protože se prudce odklonil a zamračil se. A pak, ani nevím, jak se mi to stalo, dostal jsem hroznou chuť políbit malinkou teplou tvářičku. A rozhodl jsem se ji políbit ! Jenže namísto polibku jsem z neznámého důvodu dvakrát olízl jeho tvářičku, jak to dělala vlčice. Chlapeček se odklonil a s údivem zíral. Anastasiin zvučný, zvonivý smích zaplnil louku. V tu ránu k ní chlapeček natáhl ručičky a také se zasmál, zavrtěl se v mých rukou a já jsem pochopil, že chce, abych jej pustil. Můj syn odcházel ode mně. Podvolil jsem se jeho vůli, pravidlům komunikace tady ustanoveným, a opatrně jsem jej pustil na travu. Chlapeček hned namířil k matce. Smějící se Anastasia vyskočila, oběhla mě a posadila se na opačné straně, úplně blízko mě. Chlapeček se okamžitě otočil, usmál se a začal se plazit k nám. Vlezl na Anastasiinu ruku a opět sáhl na můj obličej. Takhle jsem poprvé komunikoval se synem.

(1 6 .)

V ČEM TKVÍ OTCOVA MISE ?

Když syn usnul, můj malinký Vladimír, Anastasia běžela za svými záležitostmi, začal jsem se procházet lesem, ničeho jsem si nevšímal a přemýšlel jsem. Současně se mě zmocnily pocity radosti i rozmrzelosti. Posadil jsem se u cedru na břehu jezera a rozhodl jsem se: budu takhle nehybně sedět, dokud nevymyslím, čím jako rodič mohu přispět k formování svého dítěte. Je třeba vymyslet něco takového, aby pocítil, že hlavní pro něj je otec. Když se Anastasia vrátila, tak jsem s ní ze začátku nechtěl mluvit. Právě její smích ode mě odvedl synovu pozornost. Anastasia objala rukama kolena, tiše seděla vedle mě a zadumaně se dívala na klidnou vodu jezírka. Promluvila první:

„Nezlob se na mě, prosím. Vaše komunikace vypadala tak směšně. Nevydržela jsem to.“

„Tady nejde o to, že bych se urazil.“

„A o co jde ?“

„Ve svých dopisech se mnozí čtenáři ptají na výchovu dětí, žádají mě, abych

se všechno dozvěděl o systému výchovy dětí a popsal jej v příští knize. A copak mám popisovat ? Není žádný systém, všechno je naopak. Vy tady máte nějaký antisystém. Čtenář se může například zeptat, co v takové situaci mají dělat otcové ?"

„Definoval jsi velmi přesně - antisystém, tak jej popiš."

„Kohopak to zajímá. Lidé hledají rozumné knížky, v kterých se říká, co je třeba dělat s dítětem, když je mu měsíc, pak dva a tak dále. V kterých se všechno rozepisuje po hodinách. Kničky, které nabízí způsob výživy, systém výchovy podle věku. A tady se plně podporují vrtochy dítěte. Nějaká všedovolenost."

„Řekni mi, Vladimíre, jaký by podle tebe měl být náš syn, až vyroste ?"

„Jak to -jaký ? Samozřejmě, že šťastný, normální, úspěšný člověk."

„A je mnoho šťastných lidí mezi tvými známými ?"

„Šťastných ? No, úplně šťastných možná není mnoho. Každému se něco nedaří. Buď mají nedostatek peněz nebo nedorozumění v rodině nebo se jich chytají různé nemoci. Ale já bych chtěl, aby se můj syn vyhnul různým nepříjemnostem."

„Popřemýšlej, jakpak se jim vyhne, když jej vědomě vtlačíš do systému, podle kterého se vychovávali všichni ? Popřemýšlej, možná, že je v tom nějaká zákonitost, že všichni rodiče chtějí vidět své děti šťastnými, a ony vyrůstají a jsou jako všichni. Ne moc šťastné."

„Zákonitost ? V čem je ? Pokud víš, tak mi to řekni."

„Pojď, popřemýšlíme společně, v čem."

„Vždyť o tom přemýšlí lidé dávno. Přemýšlí odborníci, různí vědci. Právě proto vynalézají různé systémy výchovy, rozepsané po hodinách, aby přišli na co nejvíce optimální systém."

„Dívej se kolem pozorněji, Vladimíre. Rostou stromy, tráva a kytky. Jakpak je možné předem rozepsat po dnech a hodinách čas jejich klopení ? Vždyť nebudeš zalévat květiny, když je omývá voda z nebe, jen proto, že někdo umně předepsal den a čas zalévání."

„No, tohle je příliš. To není příklad výchovy dětí, ale nějaká hloupost. Tohle se v životě nemůže stát."

„Ale děje se to skoro vždy. Ať zvolíš jakýkoliv systém. Bude to pouze systém. Vždy směřovaný na odtrhnutí srdce a duše od ještě malinkého člověka a na jeho podřízení systému. Aby vyrostl jako všichni, vhodný pro systém. A tak to trvá věky, aby lidská duše nedosáhla pochopení. Aby člověku nebyla dána možnost otevřít celou svou krásu, s duší danou Bohem. Jemu ! Vládcí celého vesmíru."

„Počkej, zastav, mluv na mě klidně a normálně. Co je třeba proto, aby to tak bylo ? No, aby rostly děti, jak to říkáš, se svobodnou duší ? Aby byli vládci vesmíru, šťastní, jak chtěl to Bůh ?"

„Je třeba jim nepřekážet a ve svých myšlenkách je vidět takovými, jakými je chtěl vidět Bůh. Usilování všech Sil světla je nasměřováno na to, aby každému narozenému bylo dáno všechno to nejlepší. A povinností rodičů je nezastiňovat tvořící světlo přemoudrostí strojených dogmat. Od věků se na zemi diskutuje, který ze systémů je moudřejší. Ale popřemýšlej sám, Vladimíre. Dohadování

je možné tam, kde je zakrytá pravda. V bezúspěšných dohadováních lze nekonečně diskutovat, kde jsou v místnosti zavřené dveře. Ale stačí je otevřít a všem to bude jasné a není o čem diskutovat, když každý bude moci vidět pravdu."

„Ale kdopak konec konců otevře tyto dveře ?"

„Jsou otevřené. Teď je třeba pouze otevřít oči své duše, uvidět, pochopit."

„Co pochopit ?"

A kdybych vyložil to, co řekla Anastasia o výchově dětí, tak by to zřejmě bylo úplným protikladem toho, co se u nás děje v této oblasti dnes. Už jsem říkal, že celý jejich starý rod, Anastasiin také, se chová k novorozenému dítěti jako k Bohu nebo čistému andělovi. U nich se považuje za nepřipustné přerušit myšlenkový proces dítěte. Dědeček a pradědeček mohli dlouho pozorovat, jak malinká Anastasia se zájmem prohlížela broučka nebo květinu, o něčem přemýšlela. Snažili se ji nevyrušit svou přítomností. Komunikovat začínají pouze tehdy, když si jich dítě všimne a bude chtít komunikovat. Anastasia tvrdila, že v okamžiku, kdy malinký Vladimír prohlížel něco v trávě, poznával nejen broučky, ale i celý vesmír. Podle ní je brouček dokonalejší mechanismus než jakýkoliv ručně vytvořený, a obzvlášť primitivní stavebnice. Dítě, které má možnost komunikovat s těmito dokonalými živými mechanismy, se samo stává více dokonalé, než při komunikaci s mrtvými, neživými primitivními předměty.

A navíc, jak tvrdí, každá bylina, brouček jsou ve vzájemné souvislosti s vesmírem a později pomáhají pochopit podstatu vesmíru, své místo v něm a své předurčení. Uměle vytvořené předměty nemají takové spojení a nesprávně stanovují prioritu hodnot v mozku dítěte.

Na poznámku, že podmínky, v kterých byla vychovávána ona a teď i náš syn, se velice liší od těch, v kterých musíme vychovávat děti našeho civilizovaného světa, odpověděla následovně:

„Ještě když, jak se zdá, bezmocné dítě, je v lůně své matky, tím spíše, když se objeví na světě, tak jásají vesmírné Světlé síly. Jásají v rozechvělé naději, že opět přišedší, bezúhonný člověk, podobný Bohu, bude dobrým vládcem a zesílí na Zemi světlo Lásky. Stvořitel pro něj všechno předpokládal. Vesmír přes broučka, strom, bylinku nebo zvíře, navenek lité, je připravený být mu dobrou chůvou. Navenek ještě malinkému člověku - velkému stvoření Stvořitele. V návalu světlého nadšení byl Stvořitelem stvořen člověk. Pro něj byl stvořen zemský ráj. Nikdo a nic nemá tu vládu nad vyšším stvořením Stvořitele. Jeho vzplanutí Lásky a světlého nadšení již je v každém okamžiku, zrozeném na svět. Ze všech bytostí nezměrného prostoru pouze jedna má možnost ovlivňovat jeho osud, stát mezi Bohem, rájem a šťastnou hvězdou."

„Takže existuje na světě bytost, která je silnější než Bůh ?"

„Na světě není nic silnějšího než Boží nadšení. Ale je bytost, která se mu podobá svou silou a je s to postavit se mezi Bohem - něžnějším vychovatelem, a andělu podobným dítětem-člověkem."

„Kdopak to je, jak se jmenuje ?"

„Tou bytostí je člověk-rodíč."

„Co ?.. Jakkak se může tohle stát, aby rodiče svému dítěti přáli neštěstí ?“

„Všichni přejí štěstí. Ale zapomněli cestu k němu. A proto ušlechtilými záměry konají násilí.“

„Můžeš alespoň nějak svá tvrzení dokázat ?“

„Mluvil jsi o různých výchovných systémech. Přemýšlej, jsou různé. Ale pravda je jedna. Už jenom toto říká, že mnohé z nich povedou nás nesprávnou cestou.“

„A jak rozlišit, zdali je to správný systém nebo není ?“

„Podívej se na život otevřenou duší. Očisti svou mysl od marné pomíjivosti, pak uvidíš svět, Stvořitele vesmíru a sebe.“

„Kde je oko duše a kde jsou obyčejné oči ? Kdo se v tom může vyznat ? Raději mluv o všem konkrétněji. A používej jednodušší obraty. Slibovala jsi, že tvá řeč bude podobná mé, a mluvíš jinak. Mě také pleteš podle svého. Cítím to, mluvíš nějak jinak.“

„Jenom trochu jinak. A budeš moci si zapamatovat to nejdůležitější. A moje řeč se smíchá s tvou. Nedělej si s tím starosti, nestyd' se za spojení svých slov, tvoje řeč bude pochopena mnohými lidmi. Mnohým duším otevře to, co se v nich skrývá. Ať se v ní uskuteční poezie vesmíru.“

„K čemu je tohle všechno ? Nechci, aby někdo měnil můj jazyk.“

„Ale vždyť ses urazil, když jeden z novinářů tvůj jazyk pojmenoval kódovým. Společně s těmi, kdo čtou knihu, mohu udělat to, že se promění v ten nejlepší jazyk ze všech, co kdy zněly.“

„No, dobře, ať se to stane, a zatím bych chtěl slyšet jednoduchý jazyk. I tak je problém složitý. Nepochopitelný. Jak se to stává ? Proč ? Že právě rodiče stojí v cestě k štěstí svého dítěte. A je tomu tak ve skutečnosti ? O tom se je třeba nejdříve přesvědčit.“

„Dobře. Když se chceš přesvědčit, tak vzpomeň si na obrazy ze svého dětství.“

„Ale to je těžké. Ne každý si může vzpomenout na své dětství.“

„A proč ? Zdalipak to není tím, že ve snaze šetřit pocity, paměť odsekává to bezúspěšné a prázdné a snaží se vymazat vštípenou beznadějnost ? Snaží se vymazat i to, jak ses v matčina lůně trápil a cítil pozemské strasti způsobené prožitky své matky. Chceš, abych ti pomohla vzpomínat dál ?“

„No, pomoz. Co bylo dál a odešlo z mé paměti ?“

„A dál si nechceš vzpomenout na to, jak jsi ty, vládce vesmíru, bezmocně ležel v postýlce. Pevně zabalený, jakoby spoutaný, a místo tebe se s úsměvem rozhodovali, kdy máš jít a kdy máš spát. Chtěl jsi to promyslet, pochopit. Ale dost často s výskáním tě házeli ke stropu. „Proč ?“ nestíhal jsi to pochopit. Trochu jsi vyrostl a uviděl kolem sebe množství věcí, němých a bezduchých, ale nebylo možné na ně sáhnout. Mohl ses dotknout pouze té, kterou ti dali. A smířený ses snažil pochopit, v čem tkví dokonalost podané hračky-tretky. V absurdním primitivu nemohl jsi najít to, co ani nebylo a nemohlo v něm být. Nevzdával ses a pokračoval jsi v hledání, sahal jsi na to ručičkou a snažil ses do toho kousnout, ale marně. To vysvětlení jsi nenašel. A tehdy poprvé ustoupil ten, kdo byl zrozený

být vládcem vesmíru. Souhlasil s tím, že nic nemůže řešit. Byls zrazen těmi, kdo tě zrodili, a sám ses zradil také."

„Mluvíš o událostech mého života. Copak jsem se něčím lišil od ostatních dětí ?"

„Mluvím přesně o tobě. A o tobě, kdo mě slyší v daný okamžik."

„Takže je hodně vládců vesmíru, když se jím rodí každý, ale jakpak je to možné ? Co je to za vládce, když jedním a tím samým vládne množství. Nebo snad je vesmírů hodně ?"

„Vesmír je jeden. Jediný. Nedílný. Ale v něm každý má svůj prostor. A celek záleží na něm. Na každém."

„Tak kdepak je můj prostor ?"

„Je ztracený. Ale najdeš ho."

„Kdypak jsem stihl jej ztratit ?"

„Když ses vzdával."

„Co to znamená vzdával ? Byl jsem jako všechny děti."

„Jako všechny děti jsi věřil v dobrotu svých bližních, svých rodičů, stále častěji jsi potlačoval svá přání a souhlasil s tím, že ještě jsi nicotné, nic nevědoucí děťátko. Ale ty pocity, co se v tobě zrodily v dětství, se snaží projít s tebou celým životem a pak se vtělit i do tvých potomků. Stejně jako všichni jsi chodil do školy. Tam ti vyprávěli, jak člověk byl pouhou opicí. Jak je primitivní. Jak hloupě věřil v Boha. Vykládali, že existuje pouze jeden vůdce, který ví všechno. Zvolený národem. A že je nejhodnější a nejrozumnější. Se sebezapřením jsi recitoval básně o tom vůdci a se zanícením ho oslavoval."

„Četl jsem básně a oslavoval nejen podle rozkazu. Tehdy jsem tomu věřil sám."

„Ano, mnozí to recitovali. A soutěžili mezi sebou, kdo je nejlépe oslaví. I ty ses snažil být první."

„Tenkrát se všichni takhle snažili."

„Ano, celý systém žádal, aby všichni měli stejná úsilí. Právě tímhle znásilňovali každého člověka. Snažili se zlomit jej, aby se zachránili sami. Ale najednou, když jsi prožil část života, tak ses dozvěděl, že je množství systémů a že jsou různé. Pak ses dozvěděl, že člověk možná ani nebyl opicí. A nejmoudřejší vůdce byl nejhloupější tyran. A že tvá generace prožila život nesprávně. Teď je třeba žít v jiném systému. A ty se stáváš rodičem. A bez přemýšlení odevzdáváš svou dceru do nového systému, jako by to bylo blaho. Již nepřemýšlíš tak, jak jsi přemýšlel dříve. Nedivíš se rachocení chrastítka. Uznal jsi násilí a sám se jej dopustíš na své dceři. Po dobu tisíc let se mění, jeden za druhým přichází a odchází různé systémy, a každý z nich má jeden cíl: zničit tebe - vládce, předělat moudřejšího tvůrce na bezduchého otroka. Tento systém funguje přes rodiče. A také přes ty lidi, kteří si říkají moudřejší učitelé. Vytvoří nové učení, čímž zrodí nový systém. A stačí pouze trošku se zadívat a uvidíš jasně, že je vede dávná snaha oddělit tě od Boha. Postavit se mezi vás, donutit tě a Boha pracovat pro jejich blaho. V tomto je podstata každého systému. A ty, Vladimíre, mě prosíš stvořit další. Nebudu moci splnit tvou prosbu. Sám se dívej kolem sebe a zkus to pochopit pouze svou duší."

„Řekni mi, Anastasie, a náš syn ? Copak, když žije v neproniknutelné tajze, nepoznal ještě ani trochu násilí ?“

„Nezná ani strach, ani násilí. Získává stále větší jistotu, že všechno je podřízené člověku a že za vše je člověk zodpovědný sám.“

„Copak to není násilí, no, aspoň trochu, když jej po spaní olizovala medvědice, jeho zašpiněný zadeček. Když jej olízla, tak spadl na břicho. Když opět začal lézt, olízla ho podruhé. Opět spadl. Viděl jsem to jasně. Nelíbilo se mu takové omývání. Proto ji pak chytil za tlamu, aby pochopil. A hned jej medvědice přestala olizovat.“

„Trochu později pochopí význam této procedury, a teď to bere jako hru, sám si s ní hraje a chce, aby běžela za ním.“

„Říkala jsi, že člověk je nejmoudřejší ve vesmíru, a našeho syna vychovávají zvířata. Není to úplně normální. Viděl jsem v televizi, jak ukazovali jednoho už dospělého člověka. Jako dítě se dostal mezi vlky, když vyrostl a lidi jej chytili, dlouho nemohl mluvit lidskou řečí, a zdá se, že byl rozumově zaostalý.“

„Všechna zvířátka kolem syna nejsou vychovatelé, ale dobré a schopné chůvy, které ho upřímně milují. A bezpochyby jsou v okamžiku připravené odevzdat svůj život za malinkého člověka.“

„A dlouho jsi je takhle cvičila ? Pomáhal ti děda a praděd ?“

„Nač cvičit ? Už dávno všechno takhle zařídil Stvořitel.“

„Jakpak mohl předpokládat všechno předem, aby každé zvířátko vědělo, co a kdy má dělat ? Tam, na louce, když jsem pozoroval syna, tak on si všiml veverek, jedna se mu zalíbila, natáhl k ní ručičku, usmál se a takhle pronesl „e-e“. A veverka se k němu vrhla, přesně ta, co se mu zalíbila. Pak si s ní hrál, bral ji za tlapku, hladil jí ocásek. Jakpak mohl Stvořitel předvídat tuto situaci a vycvičit veverku ?“

„Stvořitel je moudrý. Udělal všechno jednodušeji a geniálněji.“

„Jak ?“

„Od člověka, zbaveného agrese, ziskuchtivosti, strachu a mnohých dalších temných citů, se line světlo Lásky. Není viditelné, ale je silnější než sluneční světlo. Je jeho životodárnou energií. Stvořitel udělal všechno tak, že pouze člověk má tu velkou schopnost. Pouze člověk, pouze on má tuto schopnost zahrát všechno živé. A proto se to všechno živé k němu táhne. Náš maličký syn Vladimír si všiml veverek, pouze na jedné zastavil svůj pohled, zkoncentroval na ni svou pozornost k této veverce přišlo jeho teplo. Pocítila blaho toho tepla a vrhla se ke zdroji, dělalo jí dobře hrát si s ním. A stejným způsobem náš syn dokáže přivolat jakékoliv zvířátko. Díky Stvořiteli má tu schopnost každé novorozeně. Když je v Prostoru Lásky, když ještě není zničen překrásný začátek. V matčině lůně začíná Prostor Lásky, pak se jen rozšiřuje. A pouze člověk má tu schopnost zdokonalovat jej nebo ničit. Tuhle dědeček cvičil orla, slyšel jsi o tom, a tímto vnesl do prostoru něco nového. Za starých časů se tohle snažili udělat mí prarodiče a otcové. Zítra bude neobyčejný den a uvidíš, co se stane. Zítra bude velmi důležitý den pro budoucnost.“

PTÁK PRO POZNÁNÍ DUŠE

Druhý den jsme přišli k louce a stejně jako dříve, nenápadně jsme pozorovali nadšenou hru našeho syna. Na kraji louky ležela vlčice a také to pozorně sledovala. Všiml jsem si, že čas od času náš chlapeček dává prst do pusy a cucá jej, jak tohle dělají všechny malinké děti. Věděl jsem, že rodiče mají různými způsoby odvádět dítě od této procedury. Svázat mu plenkami ručičky nebo mu dát do pusinky dudlík. Řekl jsem o tom Anastasii a odpověděla mi:

„Nedělej si starosti, je to velmi užitečné. Ze svých prstíků náš synek olizuje pyl.“

„Pyl ? Jaký ?“

„Květinový pyl, z bylinek. Dotýká se rukama květin a bylinek. Občas se plazí po jeho ručičce broučci a na svých tlapkách také mají pyl. Podívej, zamračil se. A vytáhl prstík z pusy. Znamená to, že mu nechutnal pyl z nějaké kytky. Teď sklonil hlavičku a pokouší se vzít do pusinky květinu, ochutnat ji. Ať bere. Ať si ochutná vesmír.“

„Vesmír a malinká kytka ! Jaké je tady spojení ? Nebo to říkáš jenom tak ? Obrazně ?“

„Na světě všechno živé je ve vesmírném spojení.“

„Ale jak ? Kde, v čem lze uvidět tuto spojitost ? Jaký přístroj je schopný zaznamenat ji ?“

„Není třeba žádného přístroje. Tady je zapotřebí duše. Tehdy dokážeš pochopit, uvidět to, co se uskutečňuje každý den a mnohokrát.“

„Co je například možné vidět duší a pak i pochopit ?“ „Tuhle slunce. Je daleko. Je to vesmírné těleso a jen co vyjde a dotkne se svým paprskem květiny, tak hned se v radosti otevře kytka. Zdálo se, že jsou tak daleko jeden od druhého - velké, obrovské těleso a úplně malinká květina, ale jsou mezi sebou spojeni. Nemohou býti jeden bez druhého.“

Anastasia nečekaně zmlkla a začala se dívat nahoru. Také jsem se podíval. A uviděl jsem. Nízko nad loukou kroužil velký orel. Přibližně takového jsem viděl v zoologické zahradě. Kroužil a stále klesal níž a níž. Najednou se svými drápy dotkl země asi dva metry od chlapečka, setrvačností hrdě popoběhl, otřepal se a zastavil na louce. Vlčice se celá nastražila. Srst se jí naježila, ale nezaútočila na orla, který se hrdě procházel loukou. Chlapeček se celý zachvěl. Posadil se na zadeček a natáhl ručičky k strašnému ptákovi. Pomalu stoupaje svými drápy orel přistoupil těsně k dítěti. A hákovitý zobák se sklonil nad hlavičkou chlapečka. A dítě, které vůbec necítilo nebezpečí, sahalo na orlí peří, dotýkalo se jeho velkých drápů, plácalo ručičkou po jeho hrudi, usmívajíc se bezzubou pusou. Obrovský zobák se dotkl hlavičky jednou, podruhé, jako by v ní něco hledal. Pak najednou orel odešel od chlapečka a roztáhl křídla, mávl jimi, trochu se vznesl nad trávou a opět přistál. Chlapeček k němu natahoval ruce a zval jej „e..., e-e-e...“ a najednou orel... Prošel za zády dítěte, rozběhl se, vzlétl, nízko nad loukou udělal kruh, vrhl se dolů a v letu svými drápy chytl dítě za záda. Ale ostré spáry se nezaťaly do tělíčka, podsunul je pod paže, objal ho kolem zad a mávaje křídly začal kroužit nad loukou. Chlapeček cukal nožičkami, táhnoucíma se po

louce a jen občas se trochu nadzvedávajícíma nad zemi, vyvaloval očička, která se leskla ohněm vzrušení. A najednou... Oni se zvedli. Zvedli se metr nad trávu, když odraz dětských nožiček připadl na stejnou dobu s mávnutím křídel orla. Orel kroužil a nabíral výšku, nesl dítě, ale chlapec, nekřičel, společně letěli do nebeské modři. Pták vynesl dítě do úrovně vrcholů majestátních cedrů a dál mířil do nebeské výše. Ztuhl jsem překvapením, neměl jsem sílu mluvit a chytil jsem Anastasii za ruku. Upřeným pohledem se dívala nahoru a tiše šeptala:

„Jsi ještě silný. Jsi statečný. I když jsi starý, stejně máš tu sílu. Tvá křídla jsou mohutná. Vzlétni ! Vzlétni výš.“

A orel, nesoucí ve svých drápech malinké tělíčko dítěte, stále kroužil a vzlétal do nebeské modře.

„Proč je zapotřebí tato exekuce dítěte ? Nač jej vystavovat takovému nebezpečí ?“ vykřikl jsem na Anastasii, jakmile jsem se probral ze strnutí.

„Neboj se, prosím, Vladimíre. Let orla není tolik nebezpečný jako let letadla, kterým jsi létal.“

„A co když pustí dítě z výšky ?“

„Na tohle nikdy ani nepomysli. A ty se uvolni a nevytvářej ve své mysli strach, ani pochyby. Let orla je moc důležitý pro chápání našeho syna. Orla, který zvedl dítě nad naši Zemi.“

„Není v tom žádný smysl, pouhá pověra. Skutečně člověku není třeba zasahovat do velkého díla. S tím souhlasím. Nepředpokládal se tenhle vzlet. Vy sami, dědeček naučil tomu ptáka. Nejspíš to bylo kvůli nějaké pověře. A pro co jiného ? To je nesmyslné riziko.“

„Když jsem byla malinká, tak jsem se také s tímto orlem zvedala vysoko. Tehdy jsem toho ještě moc nechápala, ale bylo to velmi, velmi zajímavé. Z výšky se louka zdála malá. A Země se mi zjevila veliká, nedohledná. Vše bylo velmi výrazné a toto neobvyklé zůstalo v mé paměti nadlouho, navždy. Když jsem vyrostla a byly mi tři roky, tak mi dal jednou dědeček otázku:

„Řekni, odpověz, Anastasie, všem zvířátkům se líbí, když je laská a hladí tvá ruka ?“

„Ano, všem. A proto také vrtí ocáskem, protože mají velmi rádi něžnost. Líbí se to bylinkám, květinám i stromkům - všem se líbí, ale ne každý má ocásek, aby jím vrtěl a ukázal, jak se mu líbí, když jej laská lidská ruka.“

„Znamená to, že všechno má touhu poznat objetí tvé ruky ?“

„Ano, všechno, co žije a roste, malé i velké.“

„A velká Země také potřebuje něžnost ? Viděla jsi Zem, její velikost ?“

„Jasný obraz s orlem jsem si pamatovala od dětství. O velikosti Země jsem věděla nejen z doslechu a odpověděla jsem dědečkovi okamžitě: „Země je velká, není vidět její okraj. Ale když všichni potřebují něžnost, znamená to, že Země po ní touží také. Ale kdopak dokáže obejmout celou Zem ? Je tak veliká, pradědečku, že nestačí ani tvé ruce, aby objaly celou Zem...“

Praděd rozpřáhl ruce, podíval se na ně a souhlasil se mnou: „Ano, ani mé ruce nestačí, abych objal celou Zem. Ale řekla jsi, že Země, jako všichni, potřebuje něžnost ?“

„Ano, potřebuje. Vše potřebuje od člověka něžnost.“

„Tak právě ty, Anastasie, máš obejmout celou Zem. Popřemýšlej jak.“

Pradědeček odešel. A já jsem začala přemýšlet, jak mám obejmout celou Zem. Nemohla jsem nic vymyslet. A věděla jsem, že nebude se mnou mluvit, nebude dávat otázky, dokud nedokážu vyřešit úkol a snažila jsem se. Ale uplynul víc jak měsíc a úkol nebyl vyřešen. A takhle jednou jsem se z dále s něhou podívala na vlčici. Stála na druhém konci palouku. Při mém pohledu zamávala ocasem. Pak jsem si začala všimnout toho, že se radují všechna zvířátka, když se na ně podívám s radostí a něžností. A tady není důležité, jak jsou velká a na jaké vzdálenosti jsou. Začínají se radovat při pohledu nebo když na ně pouze myslíš. Všimla jsem si, že jim to dělá stejně dobře, jako když je hladíš svou rukou. Tehdy jsem pochopila... „Já“ jsem se svými ručkama a nožičkama, ale ještě jsem „Já“ podstatně větší, než je to možné ručkama ukázat. A toto větší, neviditelné jsem také já. Znamená to, že tak je uspořádaný každý člověk, i já. A toto mé velké „Já“ dokáže obejmout celou Zem.

Když pradědeček přišel, tak jsem celá zářila radostí a řekla: „Podívej, dědečku, podívej, zvířátka se radují nejen : tehdy, když je ručkou obejmu, ale i tehdy, když se na ně dívám z dále. Něco neviditelného, ale mého je objímá, dokáže obejmout i celou Zem. *Zemi obejmu sebou neviditelnou!* Jsem Anastasia. Jsem „Já“ malinká a také jsem velká. A jak mám i pojmenovat sebe, druhou -ještě nevím, ale budu přemýšlet o tom, jak se správně pojmenovat. Až to udělám, tak ti na ' všechno odpovím, dědečku. Pak budeš opět se mnou mluvit ?’

Pradědeček na mě hned promluvil:

„Říkej sobě neviditelné, vnučko, - duše. Tvá duše. Chraň ji a konej jí, nezměrnou duší.“

„Řekni, Vladimíre, kolik ti bylo, když jsi dokázal pochopit a pocítit svou duši ?“

„Nepamatuji si to přesně,“ řekl jsem Anastasii a pomyslel jsem si: poznal jsem vůbec svou duši, a jak ji poznávají ostatní, v jakém věku ? A v jaké míře ? Možná, že pouze mluvíme o duši, nepocítujeme sebe s duší, nemyslíme na své druhé „Já“, i neviditelné. A do jaké míry je důležité cítit toto všechno, nač ?

Bod, pohybující se ve výši, se začal rychle zvětšovat. Orel se krouživým letem snášel na louku. Když kroužil níže korun stromů, uviděl jsem zčervenalou tvářičku dítěte, zářící očička. Prstíky na roztažených rukou hýbaly se do taktu mávání křídel neobyčejného ptáka. Když se malinké nožky dotkly země a začaly se táhnout trávou, orel rozevřel své drápy. Chlapeček spadl na trávou, převrátil se a rychle se postavil na všechny čtyři, posadil se a začal se rozhlížet, hledat svého nedávného přítele. Pohoupává se poodešel orel stranou, ale spadl na bok. Asi deset metrů od dítěte na trávě nějak nemotorně ležel orel a do strany natáhl jedno křídlo. Těžce dýchal a hlavu měl skloněnou k trávě. Chlapeček jej uviděl, usmál se a namířil po čtyřech k orlu. Pták se pokusil vstát, ale opět spadl na bok. Vlčice zlobně vycenila zuby a dvěma skoky se dostala mezi dítě a orla. Anastasia rozechvěle zašeptala:

„Jak dokonalé, přísné jsou tvé zákony, Stvořiteli, od věků jsi všechno odevzdal člověku. Tvými zákony se řídí vlčice, ale je mi líto, je mi velmi líto orla.“

„Co se děje ? Proč je vlčice agresivní, proč se zlobí ?" zeptal jsem se Anastasie.

„Teď vlčice nepustí orla k Vladimírovi, považuje ho za nemocného, když upadl na bok. Může na něj zaútočit, aby ho odehnala z louky. Synek by neměl vidět útok, zatím by to nepochopil. Oh, copak ?.. Copak je třeba udělat ?.."

Najednou se orel otřepal, pevně se postavil na nohy, hrdě pozdvihl hlavu a dvakrát cvakl strašným zobákem. Pevnou chůzí šel hrdý orel k dítěti. Vlčice se jako by uklidnila, ustoupila stranou, ale daleko neodešla. Ustavičně všechno sledovala a byla připravena v jakýkoliv okamžik ke skoku. Chlapeček se dotýkal obrovského ptáka, nejdřív zobáku, pak ho začal tahat za peří na křídle, třást křídlem, o něco žádat nebo prosit, stále opakuje: „e-e-e... a-a-a...". Hákovitý zobák se dotýkal temena dítěte a ramena, na kterém zůstaly stopy od drápotivých pařátů. Pak sklonil hlavu k zemi, utrl zobákem nějakou malou květinu a uložil ji do otevřené, jako u ptáčka, pusinky dítěte, které stále vyslovovalo nějaké zvuky. Nakrmil jej jako své mládě. Pak kus poodešel. Rozběhl se... Mávl křídly... Vzlétl ! Zvedal se výš a výš, a pak najednou letěl střemhlav dolů k louce, asi půldruhého metru od země vyrovnal svůj let a opět vzlétl do výše. Chlapeček mával ručičkami, natahoval se za ním, volal ho a usmíval se bezzubou pusou.

Anastasia ustavičně sledovala orla a rozechvěle šeptala:

„Není třeba. Udělal jsi všechno správně. Jsi zdravý, vím, že nejsi nemocný. Tak odpočiň si, odpočiň. Děkuji ti. Věřím, věřím, že jsi zdravý ! Jsi jenom trochu starý. Odpočiň si !.."

Orel ještě jednou udělal svou složitou piruetu a to tak, že zachytil svými drápy o travu a přesto se nepostavil na nohy, neodrazil se od země, ale silně mávl křídly a dokázal se vznést do vzduchu s trsem trávy vyrvaným drápy. Udělal kruh, posypal dítě travou a začal vzlétat výš a výš do nebe. Anastasia jej neustále sledovala, dokonce i tehdy, když se proměnil v tečku. Také jsem se z nějakého důvodu stále díval, jak se tečka vzdalovala od louky. Zpočátku přímo nahoru, pak najednou prudce stranou, trochu dál od louky. Najednou orel padal k zemi a brzy bylo vidět, jak vítr rozevívá jedno a pak druhé křídlo. Nebylo to promyšleným úsilím ptáka, ale větrem. Orel nemával svými křídly, neplachtil, prostě padal. Křídla mu ve větru vlála, větrem se sama rozevírala.

Anastasia vykřikla:

„Zemřel jsi v nebi, nahoře. A tam jsi zůstal. Udělal jsi vše, co jsi mohl pro člověka udělat. Děkuji ti... Děkuji ti za výšku, starý můj učiteli."

Orel stále padal a nad ním nahoře kroužili dva jiní mladí orli.

„Tvá ptáčata. Posílená. Udělals všechno i pro jejich budoucnost," šeptala Anastasia starému orlovi, spadlému někde za loukou. Jako by ji mrtvý mohl slyšet.

Dva mladí orli kroužili již nízko nad loukou. Věděl jsem, že jsou to jeho ptáčata a můj synek jim mával...

„Je to možné ? K čemu ta nesmyslná oběť ? Proč to udělal ? A všechno pro člověka ? Proč se tak snaží, Anastasie ? Za co se takhle obětuji ?"

„Za světlo, vycházející z člověka. Za blaho, které jim může dát člověk a za naději pro své děti. Teď jeho ptáčata uvidí, pocítí od člověka světlo životodárné Lásky. Podívej se, náš syn se usmál na malé orly a oni letí k němu. Možná, že orel chápal,

že v tomto blahodárném světle, vycházejícím z člověka, bude i jeho částčka."

„Za světlo od všech lidí jsou takhle připraveni obětovat sebe ?"

„Za všechny lidi, kteří jsou schopni vydávat toto Blahodárné Světlo !!!"

(1 8 .)

SYSTÉM

Anastasia se šla připravit kojit syna a já v přemýšlení jsem se opět začal procházet lesem. Dva faktory mě zarmucovaly. Byly pro mě nepříjemné. První: já, jako otec jsem vůbec nenacházel pro sebe skulinku, v které bych se mohl zúčastnit výchovy syna. Bylo mi jasné, že pro něj nenajdu zajímavější hračky než jsou ty, které už má. Přivážet sem výživu také není třeba. Mateřské mléko, čerstvý květinový pyl, pak přijdou jahody, oříšky, plody... Samozřejmě, dětskou směsí v sáčcích nelze nahradit živý produkt. Ale stejně se mi to těžko srovnávalo v hlavě. Vždyť Anastasia nic nemá a zároveň i nic nepotřebuje, dokonce bez problémů zabezpečuje dítě. V televizi dělají takovou reklamu hračkám, že se zdá, že bez nich dítě nedokáže žít. A tady jsou nesmyslné, co více, jsou škodlivé. Nepotřebuje ani postýlku. Samozřejmě, na takové postýlce, jako je medvědice, nezmrzneš ani v čtyřicetistupňovém mrazu. Prát prostěradlo, plenky není třeba. A medvědice, neuvěřitelné, je více než čistotná. Pokaždé se pod paží škrábe tlapou, jako hřebenem, tře se o travu celým tělem, pak se koupe. Z vody vychází, otřásá se, do různých stran létají krůpěje, pak si lehne břichem nahoru a suší se, a opět se pod pažím rozčesává. Anastasia mě k ní přivedla, dala mi možnost sáhnout na to místo, kde spí náš synek. Je tam měkoučko, čisto a teplo.

Jestliže se ode mě nepotřebuje materiální zabezpečení, pak výchovy se otec musí zúčastnit, tohle vím přesně. Ale jak ? Možná, že bych měl rozhodně a tvrdě požádat Anastasii o odpověď. Vždyť jsem splnil všechny její podmínky, nebral jsem ho na ruce, nevnucoval mu přivezené dárky.

Druhé zklamání bylo to, že nebudu moci splnit prosbu čtenářů a popsat podrobně systém výchovy dětí. V dopisech je hodně otázek o dětech a také je dávají na čtenářských konferencích. Slíbil jsem, že se na to Anastasie určitě zeptám a popíšu v další knize systém, podle kterého jejich rod z generace na generaci vychovával děti. A tu máš ! Úplně popírá systém, a co víc, říká, že jakýkoliv systém je škodlivý. Samozřejmě, že to není možné. Musí být mezi špatnými alespoň jeden správný, A najednou jsem dostal nápad. V dopisech čtenářů a na konferencích nebyla ani jedna otázka o výchově dětí adresovaná mně. Všichni prosili o odpověď Anastasii. A když jí lidé důvěřují víc než normálním odborníkům z našeho života, a samozřejmě víc než mně, tak ať také odpoví na zadané otázky. Právě ona to musí udělat. A mým úkolem je vyložit to v knize. I bez toho mám hodně starostí s vydáním.

Anastasia se zhostila svých povinností, přiběhla veselá, na tváři ruměnec:

„Vše jsem udělala. Náš synek usnul. Bylo ti tady smutno ?"

„Přemýšlel jsem."

„O čem ?"

„O tom, že v knize už víc nemám o čem psát. Říkal jsem ti, že lidé čekají na odpovědi na konkrétně zadané otázky. Zajímá je výchova dětí. A co mám o ní napsat? No, vyložím, jak s dítětem komunikuješ, jak žije. A co z toho? V podmínkách našeho života jsou tyto způsoby nepřijatelné. Vždyť si každý nebude pořizovat medvědici, vlčici, cvičit orla, a louku s Čistým pylem na květinách, jako tady, také nikdo nemá.

„Ale vždyť smysl není v medvědici, Vladimíre, není v orlu. Oni jsou pouze následkem. Existuje něco hlavního. A toto hlavní si najde cestu za jakýchkoliv podmínek.“

„Co je hlavní?“

„Vztah k dítěti. Myšlenky produkované kolem něho. Uvěř mi, pochop. Porodit Krista může matka ta, která uvěří, že dokáže porodit Krista. A pokud vztah rodičů k dítěti bude jako vztah ke Kristu nebo Mohamedovi, tak touto myšlenkou se bude řídit také dítě. A usilovat o to stát se přesně takovým. Ten, kdo dokáže pochopit, pocítit dílo Stvořitele, pochopit jeho smysl a předurčení, ten bude moci pro své dítě vytvořit svět radosti a štěstí.“

„Ale jak to pocítit? Musí to být nějak postupně. Je tady zapotřebí nějaká metoda.“

„Pouze srdcem lze pocítit, pouze srdce je schopno pochopit.“

„No a konkrétněji.“

„Konkrétněji jsi již napsal, když jsi vyprávěl o zahrádkářích a nevšiml sis toho sám. Proč ztrácet slova nadarmo? Když není otevřené srdce a duše, tak se slova promění v sotva znatelný větřík...“

„Ano, napsal jsem. Ale v životě se nic neděje.“

„Sotva viditelné klíčky hned každý neuvidí. Klíčky prorostlé v duši - tím spíše.“

„A když nejsou vidět, tak proč mám o nich psát? Snažím se psát, ale zdaleka ne všichni věří a chápou to, o čem mluvíš. Jsou i takoví lidé, kteří dokonce pochybují o tvé existenci.“

„Popřemýšlej, Vladimíre, možná, že dokážeš uvidět smysl i v pochybnostech.“

„Jakýpak smysl může být v pochybnostech?“

„Pochybnosti brzdí odpor, právě proto existují pro ty, pro které existují. Jsme spolu s nimi, jsme vedle sebe a jeden u druhého v srdci. A ještě popřemýšlej, dokážeš to pochopit. Já existuji, protože jsou oni. Jejich sílaje budovat, tvořit, ne ničit. Oni tě pochopí, podpoří a v myšlenkách budou s tebou.“

„Říkej, si, co chceš, ale už mě nebaví poslouchat urážlivé výroky. Rozežeň pochyby nevěřících. Pojd', promluv v televizi, ukaž něco neobvyklého ze svých schopností," prosil jsem Anastasii a ona odpověděla:

„Věř mi, Vladimíre, mé tělo a zázraky, co předvedu před publikem, nenaplní nevěřící světlem. Pouze zesílí podráždění těch, kdo nedokážou přijmout jiný světonázor. Neztrácej na ně svou energii. Všechno má svůj čas, svůj úsvit, a když to chceš, tak se ukáži lidem, ukáži se ve svém fyzickém těle. Ale napřed mám udělat to, aby ženě, která mimovolně zasvětila život kuchyni, podařilo se spatřit jiné radosti. Aby nad mladou matkou, která zůstala s dítětem sama, zazářil svět

Lásky. A děti ! Rozumíš, děti ! Je třeba ukončit násilí postulátů nad jejich duší..."

„No prosím, opět začínáš se svou touhou. Uběhlo dost času od té doby, když jsi zatoužila a uděláno nebylo mnoho. Existuje kniha, obrazy i básně a kdepak jsou ty tvé globální změny pro všechny lidi ? Jen mi nevykládej o světlých klíčkách, které rostou v lidské duši. Ukaž mi něco takového, na co by bylo možné sáhnout, pocítit to reálně. Můžeš mi to ukázat ? Nemůžeš !"

„Mohu."

„Tak ukaž !"

„Když ukážu, tak tě uvedu do pokušení předčasně odhalit vyrůstající klíčky. Kdo je pak zachrání před zlým krupobitím ?"

„Ty je zachraň."

„Budu to muset udělat, ve snaze napravit svůj omyl. Podívej."

Díky Anastasii se mi podařilo dotknout se ještě více neobyčejného jevu, než byly ty, které jsem popisoval ve svých knihách dřív. Za jeden okamžik se přede mnou, ve mně, nebo vedle mě, nechápu, prošlo množství překrásných tváří, různě starých lidí. Z různých míst Země. To nebylo pouhé míhání. Stejně jako jejich tváře se přede mnou objevovali lidé ve svých překrásných činech. Bylo vidět i jejich okolí, události, které se staly s nimi nebo díky nim za roky jejich života. Byli to všechno lidé z naší dnešní skutečnosti. Bylo by potřeba hodně roků na prohlížení podobného množství informací v kině, a tady pouze okamžik, a opět přede mnou Anastasia, která ani nestačila změnit svou pózu.

Jen co jsem ji uviděl, začala mluvit:

„Pomyslel sis, že tvá vidění jsou pouze nějaká hypnóza. Prosím, nesnaž se rozluštit, za pomoci jaké síly se před tebou objevila. Mluvili jsme spolu o dětech. O hlavním ! Viděl jsi děti ? Řekni."

„Ano, viděl. Jejich tváře jsou oduševnělé a laskavé. Dům staví děti samy, je velmi krásný, velký. A zpívají si při tom."

Také jsem mezi nimi viděl šedivého člověka. Je akademik. Hned se mi jevil velmi moudrý. Ale nějak divně mluví. Je přesvědčen, že děti dokonce mohou být moudřejší než držitelé vědeckých titulů. S tímto šedým akademikem děti komunikují jako rovný s rovným a zároveň i s úctou. No, v tom mém vidění toho bylo hodně o dětech. Jak se divně učí, po čem touží, ale to je pouze vidění, proč o něm máme mluvit. V reálném životě je všechno jiné."

„Viděl jsi skutečnost, Vladimíre, a brzy se o tom přesvědčíš."

Neuvěřitelné, ale vše se stalo přesně tak. Stalo se ! Uviděl jsem to !

(1 9 .)

UVEĎTE DO REALITY VIDĚNÍ ŠTĚSTÍ

Brzo po návratu z tajgy jsem přijel do města Gelendžik, kde se měla uskutečnit čtenářská konference. Náměstek zastupitele Krasnodarského kraje

v Gelendžiském okrese mě odvezl do lesní školy akademika Michaila Petroviče Ščetinina.

Uzounká šterková cesta vedla od silnice do lesa, k nevelkému údolí, schovanému mezi horami. Tato nedlouhá cesta končila neobvyklým dvoupatrovým domem-zámkem. Ještě nebyl dobudován. Z okenních otvorů bez rámců se linula ruská lidová píseň, kterou pečlivě zpívaly dětské hlasy. Tento dům se mi zjevil tehdy v lese, ale teď byl absolutně reálný. Nikomu nic neříkaje lezl jsem mezi různým stavebním materiálem, abych se vlastnoručně dotkl tohoto domu. Když jsem se k němu přibližoval, uviděl jsem, jak po přistaveném žebříku bez zábradlí šikovně sešla asi desetiletá holčička, přiblížila se k hromádce říčních oblázků, začala vybírat kamínky a skládat je do plechovky od sledů. Když opět lezla po žebříku nahoru, tak jsem vylezl za ní, vstříc linoucí se vábivé písni. V prvním patře děti stejného věku, a o něco starší, brali z plechovky hladké oblázky, připevňovali je ke zdi cementovou maltou, vytvářejíc na ní neuvěřitelně krásné vzory. Dvě holčičky hned starostlivě otíraly mokkými hadříky každý kamínek připevněný ke zdi. Svou práci dělaly se zájmem a zpívaly. Dospělí mezi nimi nebyli.

Potom jsem se dozvěděl, že základ a každá cihla tohoto domu byly položeny dětskou rukou. I projekt děti udělaly samy, i úpravu každého koutku svého domu. V nevelkém městečku-škole tento dům není jediný. Na tomto úžasném místě děti samy budují své domy, své město, svou budoucnost a zpívají. Tady desetiletá holčička je schopna stavět dům, překrásně kreslit, připravit jídlo, zná společenské tance i techniky ruského boje vedeného zblízka.

Děti lesní školy znaly Anastasii. Samy mně o ní vyprávěly. V této škole se učí tři sta dětí z různých měst Ruska. V této škole si za rok osvojují desetiletý kurs matematiky, současně studují tři jazyky. Sem se nevybírají zázračné děti a ani se tady neprodukují, tady se jim pouze dává možnost odkrýt, co už v nich je. Škola akademika Michaila Petroviče Ščetinina spadá pod ministerstvo školství Ruské federace a je bezplatná. Škola si nedělá reklamu, nemá žádné volné místo, ale má dva a půl tisíce přihlášek na případné volné místo.

Je těžké najít slova, která by zobrazila dětské tváře zářící štěstím. Možná, že následující fakt to dokáže.

Do této školy jsem jel hned po čtenářské konferenci v Gelendžiku. Jel jsem tam s nevelkou skupinou čtenářů, kteří se dozvěděli o nadcházející cestě. Mezi čtenáři také byla báječná žena - Natalia Sergejevna Bondarčuk - herečka, filmová režisérka, členka vedení Rerichovské společnosti. Tato žena skvěle rozumí ezoterice, vystoupila na konferenci, mluvila o Rerichovcích, o ezoterice. O Anastasii mluvila podstatně rozumněji než já. S Natálií Sergejevnou byla její desetiletá dcera Mášenka. Po konferenci měly odjet na filmový festival do Anapy, kde se již nacházela milovaná Mášenčina babička, známá herečka Inna Makarova.

Ale slova holčičky zazněla jako hrom, jako výzva k jasnozřivosti: „Maminko, prosím, pouze na tři dny. Jenom na tři ! Zatím co budeš na festivale, udělej nějak, abych mohla zůstat v této škole.“

A rozmazlená Mášenka zůstala tři dny v této škole, k velkému překvapení matky, která smutně pronesla:

„Zřejmě hodně nedáváme svým dětem, když je prese všechnu svou lásku neuvědoměle okrádáme.“

S Natálií Sergejevnou byl kameraman, který natočil vyprávění dětí ze Ščetininovy školy o jejich komunikaci s Anastasií. O tom, jak chápou život. Uvedu tady rozhovor s dětmi, které stavěly dům-zámek. Otázky jsme dávali my s Natálií Sergejevnou.

„Působí to dojmem, že každá cihla vašeho domu je naplněná světlou energií velké síly.“

„Ano, je to tak,“ odpověděla starší zrzavá holčička. „Hodně záleží na lidech, kteří se jich dotýkali. Tohle všechno jsme dělali s láskou, snažili jsme se svým stavem vnést do budoucna pouze to dobré, radostné.“

„Kdo je autorem návrhu této budovy, těchto sloupů, kreseb ?“

„Je to naše společná myšlenka.“

„Takže všichni, kdo tady pracují, se zdánlivě zabývají každý svým a ve skutečnosti je to společná myšlenka ?“

„Ano, každý večer se scházíme na společná posezení, kde promýšlíme, modelujeme nadcházející den. A navíc jsou mezi námi někteří žáci, plnící roli architektů, konkretizují a spojují společnou práci.“

„Jaký obraz je vlastní místnosti, ve které se teď nacházíme ?“

„Obraz Svaroga, ohnivého nebeského pramene. Lze to vidět podle symbolů na kamenech.“

„Lze mezi vámi určit představeného, vedoucího ?“

„Máme vedoucího, ale celkově tady pracuje společná myšlenka, říkáme jí láva.“

„Zopakujte to, myšlenka - láva ?“

„Ano, je to stav, obraz, život.“

„U vás všichni pracují s radostí, všichni se usmívají, všem září oči, všem je veselo ?“

„Ano, je to náš život, protože děláme to, co chceme, to, co můžeme, to, co rádi děláme.“

„Říkala jsi, že každý kámen má svůj tep, rytmus ?“

„Ano, a tluče jednou denně.“

„Mají to tak všechny kameny, nebo některé tloučou dvakrát ?“

„Tep je u všech kamenů stejný.“

„Nezdá se vám, že váš dům se podobá chrámu ?“

„Chrám není forma, je to stav. Například kopule, ony pouze pomáhají dostat se do určitého stavu. Forma se vytváří citem. A není to náhoda, že se k nám dostaly formy kopulí, jehlanů - zaměření do nebe, sestupující Nebeské Blaho.“

„Tento dům, kde každý kámen je položen dobrou rukou, může uzdravovat ?“

„Samozřejmě.“

„Tak přece uzdravuje ?“

„Ano, uzdravuje.“

Zadíval jsem se na děvčata, která říčními oblázky vykládala na zdi světnice ornament. Děvčata, oblečená do úplně obyčejných, nemoderních šatů, byla krásná nějakou nezvyklou krásou. A pomyslel jsem si: seznamujeme se se svými budoucími manželkami na diskotékách, večírcích, v lázních, vidíme je nalíčené, moderní, vábíci svýma urostlýma nohama a jinými vnaďami těla, ženíme se s tím vším a pak, když jsou líčidla smytá, díváš se, že před tebou sedí strašidlo, reptá, vyžaduje pozornost, opěťovanou lásku. Jaké je to štěstí po celý život žít se strašidlem, o čem s ním mluvit? A ještě chce po tobě materiální zabezpečení. Ech, nepřálo mi štěstí. A možná, že právě takové ženy si zasloužíme. Samozřejmě, že si je zasloužíme. To je ale, být takovým idiotem, oženit se kvůli urostlým nohám!

A někomu štěstí dopřeje, někdo dostane za manželku tato děvčata, vykládající na zdi ornament. Dokážou vybudovat hezký dům i s láskou připravit jídlo, učí se cizí jazyky, jsou moudrá, rozumná, hezká i bez kosmetiky, a když vyrostou, tak budou ještě hezčí. Samozřejmě, že je mnozí budou chtít za manželku, ale za koho se budou chtít provdat ony?

A tak jsem kráskám v obyčejných šatičkách dal tuto otázku:

„Řekněte mi, za koho byste se provdaly, jaký by měl být váš manžel? Jaké by měl mít vlastnosti?“

A první holčička hned bez přemýšlení odpověděla:

„Dobrota, trpělivost. A měl by být člověkem, který má rád svou zemi. Člověkem, který má čest a důstojnost.“

„A co pro vás znamená čest?“

„Pro mě je čest obsažena v jednom výrazu: mám čest být ruským člověkem.“

„A co je to ruský člověk?“

„Je to člověk, který má rád svou zem. Který ji především brání a nikdy ji nezradí. Ani v tu nejtěžší chvíli. Který se sám považuje za část Rusi.“

„I vaše děti budou žít pro vlast?“

„Ano!“

„Takže manžel se má shodovat s vámi v názorech?“

„Ano!“

Na otázku, jaký má být váš manžel, odpověděla druhá dívenka následovně:

„Má být člověkem, který je schopen odevzdávat teplo a světlo ostatním lidem. Pokud z něj tohle bude vycházet, tak i lidem v okolí bude dobře a naší rodině také. Člověk, který je bohatý duchem, zdravým duchem, se nedá srovnat s žádným bohatstvím.“

A té nejmenší holčičce po dobu natáčení nikdo nepoložil žádnou otázku. Tak jsem se jí zeptal a odpověděla mi:

„Možná, že než vyrostu, tak se všichni nejlepší ožení, ale můj manžel stejně bude velmi hodný, dobrý a šťastný, sama ho takovým udělám, pomohu mu, jako Anastasia.“

A uviděl jsem, pochopil, Anastasia se dělí o své schopnosti s dětmi. Proč s dětmi Ščetininovy školy ? Protože akademik Michail Petrovič Ščetinin je sám velký kouzelník, který vytvořil a pokračuje ve vytváření Prostoru Lásky a ten se bude zvětšovat. Zatím jsou rusovlasé Anastasie ještě malinké. Ale vyrostou ! Půjdou po zemi a vytvoří stejné oázy, dokud jimi nezaplní celou zem.

Když jsem stál ve světnici v prvním patře domu-zámku, prohlížel jsem si ornamenty a kresby, vyrobené dětskýma rukama, ale podobající se mistrovskému dílu velkých umělců, měl jsem pocit, že se nacházím v největším, nejsvětlejším a nejlepším chrámu na celé zemi. Zřejmě to bylo tím, že dům, jehož každý milimetr byl polaskán něžností dětských rukou, byl nesrovnatelně víc naplněn světlou energií než některé jiné chrámy.

A tehdy jsem si pomyslel. Zrekonstruujeme zničené chrámy a kláštery. Když použijeme moderní techniku a železobetonovou technologii, tak to nebude tak složité. Pak přijdeme do těchto chrámů s pocitem splnění povinnosti a začneme prosit: Bože, požehnej mi. Ale nedostaneme požehnání, protože v tento okamžik Bůh bude věnovat svou pozornost dětem, budujícím neobyčejný dům-chrám. A bude si dělat starosti, že dochází dětem cement, že jim nestačí cihly a prkénka na podlahu. A s Láskou bude žehnat každému, kdo jim pomůže. A neubránil jsem se pokušení ukázat tyto malé klíčky. Neudržel jsem se, čeho se právě obávala Anastasia. A stalo se následující.

Šel jsem cestičkou kolem venku stojících kuchyňských stolů, u kterých pracovaly děti, a najednou jsem na sobě pocítil mírné teplo, jako by na mě někdo nasměroval tepelný reflektor. To teplo se podobalo tomu, které vychází z Anastasie, když zkoncentruje svůj pohled a dívá se, jenže tentokrát bylo úplně slaboučké. Zastavil jsem se a podíval jsem se tím směrem, odkud vycházelo. Jedenáctiletá dívka seděla u krajního stolu a přebírala rýži, dívala se na mě a usmívala se. Přisedl jsem si k jejímu stolu. Od blízkosti pohledu očí, zářících modrým světlem, mi bylo ještě tepleji a zeptal jsem se:

„Jak se jmenuješ ?“

„Dobrý den. Jmenuji se Nastěnka.“

„Takže můžeš ohřívat svým pohledem, jak to dělá Anastasia ?“

„Pocítil jste to ?“

„Ano.“

Malá Nastěnka, i když zatím ne v plné míře, měla Anastasiinu schopnost zahřívat tělo svým pohledem.

Natalia Sergejevna Bondarčuk se přiblížila a posadila se u stolu, kameraman zapnul kameru. Bez známek rozpaků a nezastavujíc svou práci, Nastěnka začala odpovídat na otázky.

„Odkud berete vědomosti, schopnosti ?“

„Z hvězd.“

„Co jsi pochopila při komunikaci se sibiřskou Anastasií ?“

„Je velmi důležité chápat a mít rád svou vlast.“

„Proč je to velmi důležité ?“

„Protože vlast je to, co stvořili naši dalecí dávní a blízcí rodiče.“

„Kdo jsou tví rodiče ? Kde pracuje tvůj otec ?“

„Můj otec je učitel. Ve škole, kde vyučuje, je také dobře, ale tady je lépe.“

„Žijete tady jako jedna rodina, přátelská a šťastná. Zapomínáte na své rodiče ?“

„Naopak. Máme je rádi víc a víc, posíláme jim dobré myšlenky, aby jim bylo také dobře.“

Kamera běžela a moc jsem chtěl, aby Nastěnka ukázala skeptikům, co je to zahřívající pohled. Poprosil jsem ji:

„Nastěnko, ukaž mnohým lidem, jak lze zahřívát pohledem. Tady je kamera, podívej se do objektivu, zahřej všechny, kdo se budou dívat.“

„Zahřát všechny najednou je velmi obtížné. Nemusí se mi to podařit.“

Ale pokračoval jsem v naléhání. Zopakoval jsem prosbu. A s Nastěnkou se začalo dít přesně totéž, co se dělo s Anastasií v lese, kdy silou své vůle a pomocí svého paprsku zachraňovala na dálku muže a ženu od mučení banditů. Tuto scénu jsem popsal v první knize. Zpočátku mi Anastasia vysvětlila:

„To není v mé moci, tohle už je jakoby naprogramované dříve, ne mnou, nemohu do toho přímo zasahovat. Mají nyní větší sílu.“

Ale při naléhavém opakování prosby ji přece splnila. Splnila, i když věděla, že může zahynout.

Stejně tak i malá Nastěnka se na mé naléhání pokoušela splnit mou prosbu. Dvakrát za sebou, bez výdechu, se nadechla, na nějakou dobu zavřela oči, pak se začala klidně dívat do objektivu kamery. Očarováný kameraman znehybněl. A najednou Natalia Sergejevna Bondarčuk strhla ze sebe šátek a přikryla jím Nastěnku. Jako první si všimla toho, jak tělo holčičky začalo vibrovat a jak zbledla její tvář. Pochopil jsem: neměl jsem naléhat. A nestálo za to utrácet energii na nevěřící. Toto pouze zesílí jejich zlobný odpor.

Lidé, kteří přijeli, nemohli odolat přání dotknout se dětí. Sahali na ně, objímali je, hladili je, jako koťata. Proč jsem s sebou přivezl celou partu těchto dospělých lidí ? Vždyť jsem věděl, že do této školy přijíždí hromada různých komisí, delegací různé úrovně, i pouze jednotlivci, kteří se přijíždějí podívat, uspokojit svou zvědavost, dotknout se toho blaha, které vychází z těchto dětí. A dotýkají se, berou, a přitom nic vlastního nevnášejí.

Možná, že má Anastasia pravdu, když říká: „Ve snaze vzít blaho svatého místa popřemýšlej, co pro něj můžeš nechat ze sebe. A jestli jsi se nenaučil vydávat ze sebe světlo, pročpak jej brát a pohřbívat v sobě jako v hrobě.“

Také jsem se ocitl v této škole ze zvědavosti. Michail Petrovič Ščetinin mě přijal díky Anastasii, děti dokonce prostřely stůl plný bohatých jídel a krmily všechny, kdo se mnou přijeli. Brali jsme si tam nejen jídlo ze stolu. Nesmírně víc nám daroval oheň živých dětských očí. A co my jim dáváme na oplátku ? Jako příznivci je pohladíme po hlavičce ? A tolik jsem se na sebe rozzlobil, že jsem odešel stranou od skupiny návštěvníků, stál jsem sám a přemýšlel. Najednou se přiblížily a zastavily u mě již mě známé Nastěnka a Lena:

„Uvolněte se," tiše řekla Nastěnka. „Dospělí se vždycky takhle chovají. Chtějí pohladit, obejmout. Myslí si, že důležitější je obejmout. A Vy od samého rána jste stále nervózní. Pojdte s námi na louku, povím Vám o Anastasii. Víím, v jakém prostoru teď je."

Když jsme přišli na louku, kameraman, který se k nám připojil, mě poprosil:

„Zkusme ještě udělat rozhovor s děvčátky. Měly by se podařit výborné záběry, podívej, jak je překrásná krajina a také tu nikdo nepřekáží."

„Možná, že bychom neměli. Určitě jsme je už unavili svým vyptáváním."

„Ale s tebou budou stejně s radostí mluvit. Návštěvy a novináře sem moc nepouští. A nám se naskytla tak unikátní možnost. Škoda ji propásnout. Pochop mě jako profesionála."

Vzal jsem do rukou mikrofon a říkám děvčátkům:

„Je třeba natočit s vámi rozhovor. Budu vám dávat otázky a vy mi budete odpovídat, neodmítnete ?"

„Když to potřebujete, tak se ptejte," odpověděla Lena a Nastěnka se přidala: „Samozřejmě, samozřejmě, že budeme odpovídat."

Holčičky se postavily vedle sebe, upravily své dlouhé rusé vlasy a v očekávání otázky se začaly pozorně dívat do mých očí. Po dvou banálních otázkách jsem zmlkl, protože jsem pochopil, že podobné všední, otřelé otázky jim dávají všichni dospělí, kteří sem přijíždějí, členové všemožných komisí a novináři, a že tyto děti jsou schopny odpovídat na otázky, týkající se takového tématu, o kterém zdaleka ne každý dospělý člověk, který má život za sebou, dokáže přemýšlet. Měl pravdu kozácký starosta, když říkal:

„Můj syn se učí v této škole pouze tři měsíce a já už cítím, že okamžitě musím sám něco poznávat, jinak vedle něj budu vypadat jako hlupák."

A vůbec, neponižujeme-li své děti hloupými otázkami, čímž je vědomě programujeme na to, že nemají navíc ? Stál jsem s mikrofonem před děvčátky a mlčel jsem, viděl jsem podle jejich tváří, že si dělají starost s tím, že jsem přišel do rozpaků a nevím, o čem mám s nimi mluvit. Tehdy jsem se poctivě přiznal:

„Nevím, o čem mám s vámi mluvit, na co se mám zeptat."

A najednou došlo k naprosto komické situaci. Stojíme s kameramanem, dva dospělí muži, a před námi dvě holčičky, energicky podporující jedna druhou, bez jakéhokoliv přemýšlení nám rychle vysvětlují, jak se dělá interview a jak je třeba mluvit s druhým člověkem:

„Uvolněte se, je třeba se umět uvolnit. Nejdůležitější je mluvit upřímně. Mluvit o tom, co vás zajímá."

„Na nás nemyslete. Když mluvíte s člověkem, tak je třeba na něj myslet, ale vy na nás nemyslete, když je to pro vás těžké. Uvolněte se."

„Své otázky nám dávejte ze srdce, dokážeme vám odpovědět, nemyslete na nás."

„Když vám to zatím nejde, tak vám samy můžeme něco vyprávět..."

Šly loukou, usmívaly se, dotýkaly se bylinek a mluvily. Hloubka jejich poznání vesmíru, čistota vycházející z duše, dobrota zářících očí nás uváděly do stavu klidu

a jistoty. Kameraman natáčel opodál, nestřídaje záběr. Později jsem nejednou prohlížel tyto videozáznamy. Díval jsem se, jak loukou jdou malinké rusovlasé kouzelnice. Vyrůstou ! V této škole jich je tři sta.

Píši o této škole ne kvůli tomu, abych někoho o něčem přesvědčil, ale proto, abych potěšil ty, kdo četli, pocítili a pochopili Anastasii. Když někoho dráždí to, co a jak vykládám, tak to nečtěte. Kritiky jsem dostal víc než dost, za styl psaní, za gramatické chyby i za jakoby merkantilní výmysl. Ale stejně je teď všechno jedno, píšu další knížku. Raději se snažte ji vůbec nečíst, protože události v ní jsou tvrdší, než v předchozích a styl výkladu se moc nezlepšil. Mohlo by vás to úplně rozhodit.

(2 0 .)

AKADEMIK ŠČETININ

Kdo to je ? Jsme zvyklí hodnotit člověka podle životopisu, titulu, postupu na společenském žebříčku. Ale v tomto případě je to nesmyslné. V Bibli se říká: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Matouš 7, 15) Ovoce akademika Ščetinina jsou štěstím zářící tváře rodičů a jejich dětí, které se učí v této škole. Tak kdopak v tom případě je ?

Natalia Sergejevna Bondarčuk, která je nejen zasloužilá umělkyně Ruska, ale také člen vedení mezinárodního centra Rerichovců (nevládní organizace OSN), řekla:

„Komunikovala jsem s mnohými kazateli a učiteli z různých zemí, ale nikdy jsem nebyla do takové míry ohromená, jako tady. Možná, že jsme se tady setkali s velkým Vševědem. Vševědem ne proto, že zná starodávné vědy, ví to, co pro mnohé z nás je neznámé.“

Také bych chtěl vyjádřit svůj dojem ze setkání s Michailem Petrovičem Ščetininem, ale nejsem odborník v oblasti vzdělávání a mé definice by byly nesprávné, proto se pokusím bez překrucování předat to, co říkal sám.

Natalia Sergejevna, její kameraman, Michail Petrovič a já jsme šli chodbou školy. V hale, neoddělené zdi od chodby, kolem rozestavěných stolů seděly děti různého věku. Všechny se zaujetím něco dělaly. Ani my, ani kamera je nevyrušila. Některé děti občas vstávaly, někam vycházely a opět se vracely. Občas se přibližovaly k nástěnkám s čísly visícím na zdi nebo se vůbec zadumaně procházely místností, některé si mezi sebou povídaly, o něčem jeden druhého přesvědčovaly, něco si mezi sebou vysvětlovaly.

„Michaile Petroviči, co se tady děje ?“ zeptala se Natalia Sergejevna.

„Tady vidíte v podstatě pokus sblížit se. Pokud dojde ke sblížení, tak si děti dokážou osvojit desetiletý kurs matematiky ne déle než za rok. Takový je zadaný úkol. To se stane s těmi, kdo se dokážou sblížit s žáky, kteří mají podobné znalosti. Hodně záleží na tom, do jaké míry budou otevřené jejich vztahy. Jejich vnější struktury dokážou číst informaci jeden od druhého. Známý jev mezi lidmi - láska na první pohled, když zamilovaní chápou jeden druhého beze slov. Ještě jsi nestačil něco vyslovit a ten druhý už všechno pochopil. Vidíte, že se tady dělá všechno, aby děti byly uvolněné, svobodné. Tady se klidně mohou dávat jakékoliv otázky, vstávat, jít ven a vracet se. Důležité je zachovat vztahy. Velmi důležité je, aby dítě pracovalo na vytvoření dobrých vztahů. A také ten, kdo organizuje celý

proces. Proto neklademe omezení a jak vidíte, neakceptujeme důraz na věk. Tady vedle patnáctiletého Ivana Alexandroviče sedí desetiletá Máša. Také se tady nachází student univerzity Sergej Alexandrovič, který tento rok končí univerzitu."

„A kolikpak mu je, studentovi posledního ročníku ?"

„Sergejovi Alexandroviči tento rok bude osmnáct."

„Takže v sedmnácti končí univerzitu ?"

„Sedmnáct mu je v tomto životě. Vůbec se snažíme nepoužívat pojem věku. Je to velmi důležité. Všimněte si, tady učitelé jakoby splývají se žáky. Pravda je, že toto je zvláštní skupina. Jsou tady ti, komu se nepodařilo zúčastnit se stavění domu. A mají před sebou úkol - osvojit si kurs matematiky desetileté školy, aby pak předali své znalosti těm, kdo teď pracují na budově. A to se stane, protože u nich vzniká systém vzájemně koordinovaných prvků integrace. Naše rodová paměť zná uspořádání kosmu a způsob života v kosmickém prostoru. Proto je velmi důležité nepřipustit myšlenku, že děti něco neví. Pokud si někdo z těch, kdo vysvětlují, připouští takové myšlenky, tak jeho žáci také nebudou vědět.

Pro vysvětlujícího je hlavní vstoupit se žákem do vztahu na řešení úkolu, tehdy vyučování půjde hladce. Aby se nekladal důraz na vyučování, na zapamatování. Nepřipouštět si myšlenku, že někdo vyučuje. Při spolupráci přestávají pociťovat, kdo z nich je učitel a kdo je žák. V průběhu řešení úkolu se získávají potřebné znalosti a fakticky se vzpomíná na zapomenuté. Je to reflexní oblouk, pamatujete, u Pavlova - stimulace reakce. Když je potřeba - řeším to. Velmi důležité je, aby to, co teď dělají, mělo bezprostřední vztah k lidem z okolí. Teď se neučí pro sebe, to má velký význam. Teď mají za úkol předat osvojené ostatním. Není pro ně důležitá známka. Chápou, že za několik dnů budou muset vše vysvětlit ostatním. Je jím zadán začátek učebního procesu. Každý má svou skupinu. Pozoruje, jak pracují na budově ti, komu má předat své znalosti, a dělá si starosti o to, aby jeho skupina nezůstala pozadu.

Velký význam tady má - posloužení druhému. A jestliže se něčemu učí, tak chápat duši, snažení, myšlenky druhého člověka. Není tady důležitá matematika, ale člověk, který se snaží pochopit matematiku. Ne matematika pro matematiku, ale matematika pro posun k Pravdě. A čím větší je motiv - „kvůli čemu", tím úspěšnější je proces postupu do oblasti znalostí. Důležité je být v upřímném prostředí bez urážek a podrážděnosti. Slova „tak ne" tu vůbec neexistují. Ve staré ruštině není zastavení pohybu, nejsou špatná slova. Starodávni lidé jakýchkoliv národů neoznačovali špatným slovem žádný jev. Neexistuje, není třeba se na něj soustřeďovat. Špatné neexistuje. Když se dostanete do slepé uličky, tak tam budou slova označující východ ze slepé uličky: doprava, doleva, nahoru, jakoby náповěda, kam máte jít, ale ne fixace - „jdeš špatně". Dnes se rusofobové rouhají, když říkají: „vyjádřit se rusky", tím se rozumí neslušné výrazy. Tohle není ruské. Kobzev velmi přesně vyjádřil tuto myšlenku: „Naši praotci Slované, vždy měli mezi významnými činy zvláštní úctu k slovům a rčením."

Je to tak. Proto ti, kdo pracují s dětmi, mají mít promyšlený slovní pořádek, vylučující náhodná slova, která by odváděla mysl. Velký význam mají slova zahřátá citem.

Pravda, dědictví - to je duchovní. Je třeba zapojit dítě do přirozeného kosmického procesu - věčného samoprodukování. Tehdy darujete dítěti věčnost, radost

života, skutečnou existenci. Ne zdánlivé formy: tady jsem ti, synu, koupil košili, kalhoty, boty..., teď mohu zemřít. A copak jsi dal svému synovi ? Vždyť tvé dárky jsou pouze na jednu sezónu ! Kdybys mu dal své důstojné jméno, svou čest, svou práci, své přátele, vzkvétající národ. Když mu dáš chápání Pravdy existence a moudrého života, pak můžeš říci: „Synu, dal jsem ti to nejdůležitější, budeš šťastný. Budeš kupovat košile a stavět domy, teď víš, jak se to dělá."

Když jsem poslouchal výroky akademika Ščetinina, pozoroval jeho vzájemné vztahy s dětmi, tak jsem zaznamenal, že se podobá těm, o kterých mluvila Anastasia a divil jsem se: „Jakým způsobem osamělá poustevnice ze sibiřské tajgy a tento šedivý akademik mohou tak stejně nebo skoro stejně myslet ? Proč vůbec se mnou mluví ? Proč mě tak srdečně přijal, prostřel stůl, nakrmil ? Provází mě školou, všechno ukazuje. Proč ? Co jsem pro pedagogiku ? Nic. Bývalý trojkař. No, samozřejmě, opět se nějak postarala."

Samozřejmě, že jsem se dostal do školy akademika Ščetinina pouze díky Anastasii. Ale o ní jsme s ním nemluvili.

Mluvili jsme na různá všední téma. Pokaždé, když jsem přijížděl, tak jsem se chodil dívat, jak pokračuje budování neobyčejného domu-chrámu. O knize se zmínil krátce: „Je to velmi přesná kniha." A to bylo všechno.

Několik dnů potom, co do školy přijela skupina účastníků čtenářské konference, a když jsem prosil Nastěnku ohrát všechny svým pohledem, stalo se následující. Šli jsme s Michaelem Petrovičem chodbou školy a já jsem ji hledal očima. Hledal jsem, jako všichni intuitivně hledají to, co šíří světlo.

„Pohasla Nastěnka," pronesl najednou Ščetinin, „teď se pokouším jí vrátit sílu. Daří se to, ale s obtížemi. Chce to čas."

„Jak to „pohasla" ? Proč ? Vždyť je silná. Co se stalo ?"

„Ano, je silná. Ale emocionální výlev z ní byl také velmi silný."

Rozladěný a rozzlobený sám na sebe jsem stál v Ščetininově pracovně. Pročpak ? Kvůli komu nebo čemu jsem začal něco dokazovat ? Proč jsem chtěl někoho přesvědčit ? Přesvědčit, nehledě na Anastasiina slova: „Ani mé tělo, ani zázraky, které předvedu před publikem, nenaplní světlem nevěřící. Pouze zesílí podráždění těch, kdo nedokážou snést i jiný názor." „Dost ! Stačí," myslel jsem, „víc už nebudu ani přesvědčovat, ani psát. Dost. Dočkal jsem se." Nemluvil jsem nahlas, ale Ščetinin najednou řekl:

„Nepřestávej psát, Vladimíre," pak se ke mně přiblížil, položil ruku na mé rameno, podíval se mi do očí a najednou začal zpívat.

Šedivý akademik zpíval ve vysokých tónech, ale více překvapující bylo to, že zpíval melodii, podobající se té, kterou jsem slyšel od Anastasie v tajze.

Když jsem mířil k východu ze školy, tak jsem přece uviděl v hale Nastěnku, sedící mezi dětmi na židli a šel jsem k ní. Postavila se, zvedla hlavu a trochu unavené oči za okamžik zaplály světlem a teplem. Chápal jsem: teď odevzdává svou energii a teplo a odevzdá je bezezbytku, aby pomohla té druhé, sibiřské Anastasii, jejímu snu, který se teď stal jejich společnou touhou. Copak se to přece děje ? V čem je síla toho snu ? Proč ?.. S plným sebeodevzdáním... A tento dětský pohled... Stačí člověku jeden život, aby si alespoň částečně zasloužil takový pohled ? Nahlas jsem řekl:

„Tak ahoj, Nastěnko," a pro sebe: „Není třeba, Nastěnko. Děkuji ti. Promiň mi..."

„Doprovodím Vás. S Lenou Vás doprovodíme k autu."

Dokud auto nezabočilo, díval jsem se na stále zmenšující se postavičky, stojící na cestě pod lampou u domu-zámku. Při loučení nemávaly rukama. Každá držela ruku zvednutou nahoru, s dlaní nasměrovanou na vzdalující se auto. Věděl jsem, Ščetinin mi to vysvětlil ještě dříve. Toto gesto znamenalo: „Posíláme ti své paprsky dobra, ať jsou s tebou, ať jsi kdekoliv." A opět vše spalující myšlenka: „Co mám udělat, jakým se mám stát, abych si zasloužil vaše paprsky ?"

(2 1 .)

S ČÍM MÁM SOUHLASIT ? ČEMU MÁM VĚŘIT ?

Setkání s akademikem Michailem Petrovičem Ščetininem, seznámení s jeho úžasnou školou se odehrálo po druhé návštěvě u Anastasie. Potom, co jsem byl v této škole, ve mně skoro nezůstaly žádné pochyby vůči Anastasiiným výrokům o výchově dětí, vůči jejím činům v komunikaci se synem. Ale tenkrát v tajze se ve mně všechno proti ní bouřilo. Nechtěl jsem tomu věřit, alespoň ne všemu.

Píši tyto řádky a vidím, jak mnozí z čtenářů řeknou, někdo nahlas, někdo pro sebe: „Jak dlouho lze nevěřit ? Vždyť mnohokrát byl přesvědčen o tom, že měla pravdu, a stejně jako debil nemůže pochopit nový jev." Dcera Polina mi poslala videokazetu z čtenářské konference. Díval jsem se a poslouchal, jak vědec z Novosibirska, jménem Spiranskij, přímo z pódia řekl:

„Smysl toho, o čem mluví Anastasia, Megre není schopen pochopit úplně. Nemá čím to pochopit."

Nezlobím se na něj, naopak, všechno říkal velmi zajímavě, sál jej poslouchal se zatajeným dechem a já jsem díky němu pochopil: „Anastasia je bytost, samostatná substance." Proč mluvit o mně, po celou dobu jsem se zabýval něčím jiným, ale copak ti, kteří se zabývali vědou o zemi, o dětech a mlčeli nebo mluvili tiše, jako by fňukali ? Dokonce děti ve svých dopisech mi píší, abych se pozorněji choval k tomu, co říká a co dělá Anastasia.

Ale ubezpečuji vás, vážení čtenáři, teď se k ní chovám o hodně pozorněji, ale nemohu s ní nediskutovat, nepochybovat. Nemohu to proto, protože nechci považovat sebe a celou naši společnost za úplné idioty. Nechce se mi věřit, že jdeme cestou degenerátů. A proto se také snažím najít alespoň nějaké ospravedlnění našich činů. Nebo nepřijatelnost jejího světového názoru pro naši současnost. A budu se o to snažit, jak jen to bude v mých silách. Vždyť jestli tohle neudělám, tak budu muset uznat nejen to, že má pravdu, ale i hroznou situaci, v které se dnes všichni nacházíme. A pokud bychom mluvili o existenci pekla, tak právě my si stavíme cestu do pekla. Pojďte, rozebereme třeba situaci s výchovou dětí. Budu mluvit o sobě a také o všech mně podobných, myslím, že je jich dost.

Učil jsem se průměrně, otec mě trestal za každou čtyřku. Trestal nejen tím, že mě nepustil ven s dětmi, nejen tím, že mi nekoupil další hračku, ale i tvrději. A měl jsem strach. Strach větší než z úderu řemene. Stále jsem se bál něčeho většího.

Šel jsem k tabuli, jako bych šel na popraviště. A vytrhával jsem stránky ze žákovské knížky.

*Školní roky úžasné
s knihou, sešitem, písní
Jak rychle letí
nevrátíš je zpět.
Cožpak proletí beze stopy ?
Ne. Nezapomene nikdo, nikdy
ty školní roky...*

Pamatujete si na tato slova z písně, která nám vštěpovala, jak jsou krásné školní roky ? Vštěpovala, vštěpují. Ale vzpomeňme si, obzvlášť my, trojkaři, vždyť nás je většina, s jakou radostí jsme zahazovali někam dál nenáviděné brašny, když se začínaly prázdniny. Jak mohou být školní roky překrásné pro dítě, které fyziologicky potřebuje pohyb, ale žádají po něm celých čtyřicet pět minut skoro nehybně sedět v přísně určené póze, s oběma rukama položenýma na stůl jako všichni. Někdo, kdo je flegmatický, pomalý, to vydrží, ale ten, který je od přírody neposedný, temperamentní a impulzivní, jaké je to pro něj ? Ale vždyť brát na všechny jeden metr, jako na roboty, bez rozmyslu - sed' nebo... A tak sedí, snaží se vydržet čtyřicet pět minut a po desetiminutové přestávce - dalších čtyřicet pět. Tak to trvá měsíc, rok, deset let a východisko jediné - smířit se. A hlavně vůbec se smířit s tím, že se budeš muset s něčím smířovat po celý život. Žít, jak se patří, ženit se, jak se patří, válčit, když je zadán takový program. Věřit bezpodmínečně tomu, co ti řeknou. Kdo bude souhlasit a smíří se, toho je snadné řídit. A bylo by dobré, aby byli fyzicky zdraví, pro různou fyzickou práci. Jenže oni začínají pít, užívat drogy. Zdalipak člověk nepije a neužívá drogy proto, že se chce vytrhnout, alespoň na okamžik, snaží se vytrhnout z klece všepodřízenosti, něčemu nepochopitelnému pro jeho duši a srdce ? Neletí rychle tyto školní roky, trýznivě se táhnou každých čtyřicet pět minut.

Naši prapradědové, dědové, otcové a teď i my to pokládáme za normální, že dítě nerozumí. A že násilí na dítěti je právě pro jeho blaho. I teď, i dneska naše děti, Váňové, Koljové, Sašové a Mášenky, jdou také do školy, i my dneska, jako naši předci před mnoha léty, si myslíme, že je tam vedeme ve jménu jejich blaha, pro poznání a Pravdu. A tady zastavte ! Pojdte přemýšlet.

Předrevoluční doba. Ve školních lavicích sedí naši pradědové, tenkrát ještě malé děti. Vyučují je Zákonům Božím, dějinám a učí je životu. Ty, kdo se nenašprtali a nevnímali, jak se patří, bil přísný učitel pravítkem po hlavě a přes prsty, prý pro jejich blaho. A tu došlo k revoluci a najednou všichni dospělí uznali, že ve Školách dětem vnucovali nesmysly. A všechno staré dali ze tříd pryč a začali dětičkám sugerovat, že Boží zákony jsou hloupost. Že člověk pochází z opice. Uvázali na ně rudý pionýrský šátek, postavili do jedné řady, donutili je recitovat básně a slavit, slavit komunismus. A také slavili, recitovali ze všech sil a pionýři vzdávali Čest všem dospělým. „Děkujeme své vlasti za naše šťastné dětství.“ A opět toho, kdo se moc nesnažil, o něco připravovali, veřejně odsuzovali a bili.

A najednou v tomtéž století, se před našima očima objevila nová direktiva: zahodit pionýrský šátek. Postihl nás rudý mor. A komunismus, to je samý teror a přetvářka. Že člověk pochází z opice ? Vždyť to je úplný nesmysl. Pocházíme z něčeho jiného. Trh ! Demokracie ! To je to ono !

Kde je pravda ? Kde je lživé dogma - stále není úplně jasno. Ale děti opět sedí ve školních lavicích, bez pohybu. A u tabule - přísný učitel... Po staletí se dopouštíme na dětech duchovního sadizmu. Jako divoké zvíře, neuvěřitelné a strašné, se snaží každé novorozeně opět co nejrychleji zahnat do nějaké neviditelné klece. To zvíře má své spolubojovníky, kdo jsou ? Kdo se duchovně rouhá vůči dětem, vůči každému člověku, který přijde na tento svět ? Jak se jmenuje ? Jaké má povolání ? A mám jenom tak jednoduše uvěřit, že jejich jméno je - učitel nebo rodič ? Vzdělaný rodič ? Jen tak hned uvěřit nedokážu, a co vy ?

Dnes učitelé nedostávají včas výplatu. Stávkují: „Nebudeme učit děti.“ Řekněte mi, je to dobré nebo špatné, že člověk nedostává svůj plat ? Samozřejmě, špatné. Vždyť člověk musí z něčeho žít. Ale když mezi stávkujícími je skutečně duchovní sadista ? Řekněte, je dobré nebo špatné, že peníze nedávají tomu, kdo se vysmívá vašemu dítěti ?

Ostatně stávkování učitelů mě přivedlo k zajímavému zamyšlení. Ve velkých městech jsou teď soukromé školy. Organizátoři těchto škol vybírají nejtalentovanější učitele, dávají jim dost dobrý plat - přibližně dvakrát větší než v obyčejných. Ne každému rodiči se daří dát dítě do takové školy, i když má na to prostředky. Protože takových škol je málo. Ale proč ? Odpověď je jednoduchá: protože je málo dobrých učitelů. Organizátoři je nemohou najít. Pak ještě jedna otázka. Nemohou najít učitele ani za dobrý plat, kdo v tom případě stávkuje ?..

Věřte mi, prosím, v žádném případě nechci z celé naší společnosti vyčlenit právě pouze učitele. Když mluvím o nich, tak mám na mysli i sebe. Vždyť jsem mezi nimi. Vždyť jsem rodič a také jsem nutil svou dceru učit se to, co jí přednášeli ve škole. A pak, na začátku perestrojky, jsem se ptal:

„Jaký je učitel dějepisu, o čem s vámi teď mluví ?“

A uslyšel jsem odpověď:

„Učitel mluví, ale jakoby mlčí.“

Jak jsem měl na tohle reagovat ? A tak jsem řekl:

„No, nemudruj. Uč se.“

Teď stávkují, ale copak pouze učitelé ? Stávkují doktoři, horníci, vědci. Stávkují a píší na svých plakátech: „Pryč s vládou, žádáme odstoupení prezidenta !“ Všichni stávkující uvažují logicky. Když není výplata, znamená to, že vláda nestačí plnit své povinnosti. Dnes se zdají podobné požadavky logické, a co zítra ? Opět otázka. Možná, že se zítra ukáže, že vláda a prezident byli na straně světla, zachraňovali zem před atentátníky, vampíry. Možná, že mimovolně, aniž by to sama tušila, riskujíc své postavení, vláda nedávala peníze sadistům, ničitelům lidských duší, lidského těla a země. A oni se nám představovali jako mučedníci. Dnes mučedníci. Podle dnešních postulátů, dnešních pozic. Ale zítra přijde někdo nový a není známo, kdo se jak ukáže.

Anastasia říká:

„Nesprávnou cestu si vybírá každý sám, odplata vždy přichází v tomto životě, ne potom. Ale každým novým dnem s východem slunce je každému dána ta možnost uvědomit si správnost cesty a je nám dáno právo volby. Vybírejte, jakou

cestou půjdeš. Jsi člověk. Pochop svou podstatu. Jsi člověk, zrozený žít v Ráji."

Ptal jsem se:

„Kdepak je Ráj ? Kdo nás zavedl do nějakého bahna ?"

Odpověděla mi:

„Člověk si všechno tvoří sám."

Jenom si uvědomte, co ještě říká. Vždyť tvrdí, že teď nastoupila doba zrychlení nějakých vesmírných procesů. A ti, jejichž způsob života se neshoduje s přirozenými zákony bytí, budou podrobeni zkouškám, ze začátku nejobvyklejším způsobem, srozumitelným a jasným a tyto zkoušky pro ně budou jako dobré znamení k uvědomění svých činů, své cesty. Ti, kteří nedokážou pochopit, ještě budou mít nezdary a pak budou muset odejít ze života, aby se zdraví znovu zrodili až za devět tisíc let.

A podle jejích slov to vypadá, že horníci, kteří přetrhávají žíly země, dnešní medicína, která zasahuje do genového inženýrství, vědci, kteří vynalezli smrtelná zařízení, již dostali první připomínku ve formě materiální nespokojenosti a jejich neuznání společností. Ti z nich, kteří dnes mají materiální blaho, ještě víc trpí morální neuspokojeností, protože podvědomě cítí, že jejich činnost je škodlivá a nikomu nic dobrého nepřináší.

Snažil jsem se jí odporovat a vysvětlit, že uhlí potřebujeme pro továrny, a ona:

„Pro jaké továrny, pro ty, které kouří a spalují vzduch, předurčený pro dýchání člověka, pro ty, které lijí surové železo, aby vyrobili samopal a kulky ?"

Jinými slovy řečeno, tvrdí, že námi vytvořený systém umělého životazabezpečení je nedokonalý, že všechna jeho dosažení se teď budou obracet v kataklyzmaty. Narušená země pod velkými městy, kde přirozené podzemní proudy vody a čisté prameny tryskající ze země jsou zaměněny systémem potrubí, kohoutků, nemůže se sebeobnovovat a hnije a nese tuto shnilost do kohoutku každému.

Ještě Anastasia říká:

„Nastane doba, kdy lidstvo pochopí. Kdy největší vědec přijde k babičce na zahrádku. Vyhladovělý poprosí babičku o rajče k jídlu. Vědec i jeho zdánlivé výtvořiny té babičce dnes nejsou potřebné. Babička o nich ani nechce vědět. Klidně si žije i bez vědce. A on bez ní nemůže přežít. Žije v iluzorním světě, bezplodném, nikam nevedoucím. Ona - v souladu se zemí a s celým vesmírem. Vesmír ji potřebuje, vědce - ne."

Snažil jsem se jí oponovat tím, že když nebudeme vyrábět zbraně a budeme se zabývat pouze zemí, tak budeme oslabeni a lehce si nás podmaní technicky vyvinuté státy, které zbraň mají.

„Oni mají problém, jak zachránit sebe sama od vlastních zbraní ! Jimi zrozených sociálních kataklyzmatů."

„Ano, zahodí všechno a s kulomety se vrhnou na zahrádky k našim babičkám, k tvým zahrádkářům, a ti nebudou mít kulometry, aby se ubránili."

„A stihnou to ? Co myslíš ? Nepoperou se mezi sebou kvůli babičkám ?"

A z toho také vyplývá, že když člověk nebude diskutovat s Anastasií a přijme s důvěrou to, co říká, tak bude muset uznat, že je úplný idiot a červ,

požírající plod. Je těžké tohle přiznat. A proto, chápaje, možná ne úplně, Anastasii, se snažím najít alespoň nějaké ospravedlnění toho, co pácháme. A když nenajdeme rozumná ospravedlnění a uznáme vratkost své cesty, pak... A co pak ? Pojdte, budeme přemýšlet. Možná, že skutečně stojí za to, dát možnost některým dětem vyrůst bez našich postulátů a pak se jich zeptat, kam, jakou cestou máme kráčet ? Vždyť Anastasia říká, že děti, které nezmrzáčíme duchovně, najdou tu možnost zachránit nás a sebe, přesněji řečeno nalézt od věků daný Ráj.

Vypadá to tak, že v našem světě je všechno jednoduché a zároveň i není. Ale proč, řekněte, proč bychom nemohli rozšířit zkušenosti školy akademika Ščetinina ? Proč neudělat alespoň jednu takovou školu v každém centru oblasti ? Jak je vidět, není to moc jednoduché. Prosil jsem Ščetinina, aby zřídil takovou školu v Novosibirsku. Souhlasil. Ale kdo zajistí budovu ? To je otázka. Zeptal jsem se Ščetinina:

„A kdyby se v jiných městech našli lidé, kteří se postarají o materiální stránku, mohl byste zřídit v různých městech alespoň po jedné škole ?”

„Tak hned to nepůjde, Vladimíre.”

„Proč ?”

„Nenajdeme tolik učitelů.”

A opět myšlenka: copak to znamená „nejsou učitelé” ? Kdopak v tom případě stávkuje ?

Škola akademika Ščetinina je státní škola. Je to bezplatná škola Ministerstva školství Ruské federace. Proč ale je v horách, v soutěsce ? Proč ? A proč na akademika Ščetinina stříleli ? Proč zabili jeho bratra ? A proč ji kozáci pomáhají střežit ? Komu se nelíbí ? Komu vadí ? Pozvali mě do státní Dumy do výboru školství. Tam si přečetli první knihu „Anastasia”, pak druhou a našli se i ve výboru školství lidé, kteří pochopili a shodují se s tím, co řekla Anastasia. Jsou to dobří lidé. Začal jsem vyprávět o Ščetininovi, ale dobře znají i jeho, vyjadřovali se o něm s úctou.

„Tak v čempak to vězí ?” ptal jsem se. „Proč se nic nemění ve státním školství ? Stále se trápí děti, jdou k tabuli jako na popraviště. A nehybně sedí ve školních lavicích.”

Odpověď byla pro mě smutná. A, bohužel, tragická pro ty, kdo jsou dnes ještě dětmi. Je to paradoxní, ale právě učitelé se stali nepřekonatelnou bariérou, jak jsem to pochopil, když jsem uslyšel smutnou odpověď:

„Kam, prosím Vás, dáme to množství vědeckých znalostí, všechny ty tituly, nesčetné kandidátské práce o výchově dětí ? Kam dáme vědecké ústavy ? Vždyť vypracovaly systém. Mechanismus je spouštěn a setrvačnick tak najednou zastavit nejde. Každý kandidát věd a obzvlášť ten, který má titul profesora, bude se snažit hájit své názory.”

A ještě jsem se dozvěděl, jak jedna poslankyně z naší Dumy po návštěvě Ščetininovy školy zarmouceně řekla:

„V té škole nic nechápu, je nějaká zvláštní, podobá se sektě.”

Nevěděl jsem, co konkrétně znamená slovo sekta. Až potom jsem se podíval do slovníku, kde se říká:

Sekta - lat. secta - učení, směr, škola

za 1.: náboženská organizace, skupina, která odbočila od vládnoucí církve.

za 2.: izolovaná skupina lidí, kteří se uzavřeli ve svém úzkém skupinovém zájmu.

Nechápu, co těmito slovy myslela poslankyně, ale na Ščetininovou školu se ani první ani druhé moc nehodí. A když se izoloval, tak od toho dobrého, nebo od špatného? Myslím si, že i když se od něčeho izoloval, tak od sadistického chování k dětem. A o Dumě, jejíž poslanci tvoří takové výroky, nemohu nic říci. Ať čtenáři popřemýšlí, do jaké míry se hodí k některým frakcím Dumy definice, izolovaná skupina lidí, kteří se uzavřeli ve svém úzkém skupinovém zájmu. Takže sekta?

Na Ščetinina stříleli, ale on je muž. Teď možná kozáci alespoň nějak pomohou. I Anastasia řekla, že bude chránit nové klíčky. Teď jsem pochopil, ať i ona zatím nevychází ze své tajgy. Kdyby byla trochu agresivnější, tak by mohla hodit svým paprskem po kandidátských pracích, po titulech, po různé hnilobě. Ale nechce. Je třeba, prý, klidněji. Je třeba měnit vědomí.

A je to. Co si o výchově dětí a o současných školách myslím, to jsem také napsal. Ale vypadá to, zřejmě, chaoticky, ne moc upřímně. Nevypadá to moc upřímně proto, protože o naší škole jsem se vůbec chtěl vyjádřit ruským sprostým slovem. Ale po seznámení s Anastasií se u mě objevil nějaký nový styl psaní, ne každé slovo se do něj hodí.

A ještě bych chtěl říci učitelům, všem těm, kdo i přes ten systém dokázali dát dítěti alespoň trochu lásky a jak říká Ščetinin: „.... zapojit dítě do přirozeného kosmického procesu“, děkuji vám! A hluboká poklona.

* * *

A ještě jsem z toho, co říká Anastasia o výchově dětí, pochopil: na prvním místě je uvědomění, že dítě je osobnost. Ve srovnání s námi, dospělými, dítě je samozřejmě fyzicky slabší, ale nesrovnatelně lepší. Je čisté, nespoutané postuláty. A dříve, než mu budeme do hlavy cpát různé poučky, měli bychom sami o světě něco chápat. Sami! Sami bychom měli popřemýšlet! Aspoň na nějakou dobu zapomenout na cizí postuláty.

A my, podnikatelé, budeme muset nějak sami v každém městě hledat učitele, pomoci ve vytváření materiálních podmínek školy a učit tam své děti a vnoučata.

(2 2 .)

O KONTAKTÉRECH

Plynul den za dnem, a já jsem si pro sebe stále nemohl najít žádnou práci. Anastasia kdesi běhá, je pořád v jednom kole. Syn, i když je zatím úplně malinký, tak za pomoci svých divokých chův všechno překrásně zvládal. Je to divné, ale vypadá to tak, že lidé všechno navymýšleli jen proto, aby jako něco dělali. A tady si klidně chodí lesem a jen přemýšlejí. A tak jsem chodil a přemýšlel. Přišel jsem opět k jezeru a posadil jsem se na své oblíbené místo u cedru. Díval jsem se na balíček s dopisy čtenářů a pomyslel jsem si: „Je třeba nezapomenout, aby mi odpověděla na všechny otázky.“ Když se přiblížila, tak jsem jí řekl:

„Vidíš dopisy čtenářů ? Všechny jsem roztřídil podle otázek. Otázky o výchově dětí, různé návrhy, o náboženství, o předurčení Ruska, o válkách, básně a přání, dopisy od kontaktem. Vidíš ?“

„Ano, vidím.“

A v první řadě jsem se zeptal Anastasie na kontakty:

„Jsou lidé, kteří o sobě říkají, píší to tady v dopisech, že komunikují s mimozemskými civilizacemi, s nějakými osobnostmi z minula, slyší různé hlasy, zapisují různé informace, které jim předává nejvyšší Vesmírný Rozum. U nás se vydávají knihy o kontaktérech ve velkých nákladech. Například je jedna žena - spisovatelka Blavatská, napsala několik knih. A mnohým lidem známí Řeřichové, také píší knihy a malují obrazy. V různých zemích se čtou jejich knihy a pořádají se výstavy jejich obrazů. Někteří lidé se lekají, bojí, když slyší hlasy. Podívej, tady je dopis od holčičky z města Klincy, které nějaký hlas říká, že je moudrý učitel a že ho má poslouchat. Holčička se bojí a prosí o pomoc. Skutečně tito lidé s někým komunikují a jak to probíhá ?“

„Co je to podle tebe mimozemská civilizace, Vladimíre ?“

„No, obyvatelé nějaké jiné planety, hvězdy nebo něco neviditelného, co žije vedle člověka. Jestli komunikují s osobnostmi, které žily dřív, tak to znamená, že tyto osobnosti žijí v nějakém neviditelném světě.“

„Každý člověk ,Vladimíre, je tak uspořádán, že má přístup k celému vesmíru, jak viditelnému, tak i k neviditelnému. Každý člověk může komunikovat s kým nebo s čím se mu bude chtít. Komunikace probíhá asi tak, jako skrze váš radiopřijímač. Mnoho stanic vysílá všemožné informace, ale co má poslouchat, rozhoduje majitel radiopřijímače. Člověk je současně i radiopřijímač, i jeho majitel. A záleží na uvědomělosti, citech a čistotě, jaká stanice, jaký pramen v něm najde své znění. Jako obvykle ke konkrétnímu člověku přichází ta informace, kterou je schopný si uvědomit, pochopit a použít. A všechno má probíhat klidně, bez dotěrného důrazu na vznešenost. Když někomu vykládají o vlastní velikosti, snaží se působit na pýchu: jsem velký, ale ze všech jsem vybral tebe, budeš mým žákem, také se povzneseš nade všechny. Zpravidla takto hovoří méněhodnotné, bezduché bytosti. Není jim dáno být v těle, a proto se snaží stěsnat lidskou duši a ovládnout cizí tělo. Působí na rozum, pýchu a strach člověka před nepoznaným.“

„Ale jak se jich zbavit, ptají se mnozí čtenáři ?“

„Tak to je jednoduché, sami jsou bojácní, primitivní. Je třeba je varovat: ‚Odejdi, neodejdeš-li spálím tě svou myšlenkou.‘ Velmi dobře vědí, že lidská mysl je mnohokrát silnější než ony. Nebo lze požvýkat lísteček vlaštovičníku. Nejdřív jej položit na dlaň a myšlenkou mu říci: ‚Zbav mě, lístečku, všelijaké nečistoty.‘ „

„A co když velký počet lidí bude chtít promluvit s jedním zdrojem ? Co s tím dělat ? Podívej, tady v dopisech píší, že mluví s tebou, je tomu tak ? A když ano, tak jak zvládáš jim všem odpovědět ? Vždyť je jich hodně, všichni ubezpečují, že bezprostředně s tebou hovoří a ty jim odpovídáš.“

„Každý své myšlenky produkuje sám. A ony žijí, nikam nemizí. Myšlené mnou a tebou je také v prostoru, je v prostoru i má touha, mé myšlenky a může je slyšet každý, komu se zachce, mnozí lidé mohou slyšet současně, otázka je, jakého zkreslení se dopouští přijímač.“

„Co to znamená „zkreslení“ ? Na čem je závislé ?”

„Na čistotě toho, kdo přijímá. Představ si, Vladimíre, že v obyčejném přijímači slyšíš řeč. Ale namísto některých slov pronikají nějaké šumy a některá slova jsou pro tebe neznámá, nejsou ti jasné pojmy, stojící za nimi. Co budeš dělat v této situaci ?”

„Pokusím se domyslet sám, jakými slovy mám doplnit nesrozumitelná místa.”

„Samozřejmě. Ale tebou doplněné slovo má schopnost znehodnotit znějící myšlenku, změnit a nasměrovat ji opačným směrem. Pouze vlastní čistota je schopná slyšet Pravdu bez zkreslení. A pokud je nedostatečná - tvá čistota a tvé naladění - tak není třeba obviňovat zdroj. Stejně tak ve vašem životě, v materiálním světě: ze všech stran zní množství zdrojů, snažících se o nárok na Pravdu, ovládnout tvůj rozum a vůli, formovat tvůj život ve svůj prospěch. Ale je na tobě, zda je budeš poslouchat nebo ne. Máš tu svobodu rozhodovat sám, a není třeba se na někoho vymlouvat.”

„Připustíme, že je to tak, a co když zazní otázka, na kterou ve vesmíru není odpověď ? Například dávají ti otázku a tvé myšlenky, které by odpověděly, v prostoru nejsou, neprodukovala jsi takové myšlenky, co se pak stane ?”

„Otázka, na kterou ve vesmíru není odpověď, okamžitě zrychlí posun ve všem. Dosáhne všech koutků, jako zářivý blesk, jako zvonění, uvede všechno do pohybu, dojde ke spojení protikladů, zrodí se odpověď a bude slyšet.”

„Znamená to, že hned, osobně, bezprostředně uslyšíš otázku, uvidíš tazajícího se ?”

„I já ji budu slyšet jako všichni. Ale, bohužel, po dobu mnoha tisíc let lidstvo dává stejné otázky, jsou na ně odpovědi, ale málokdo je slyší.”

„Tak jak se v tomhle vyznat ? Kdy Pramen nese Pravdu nebo, spíše, kdy se ona vnímá bez šumů ? Vždyť v uších nemáme šum, když slyšíme něco zvenčí. Říkáš, že odpověď se rodí jakoby ve formě vlastních myšlenek. Ale pomocí čeho se lze vyznat, zdali ten hlas je pro dobro nebo zlo ? Vždyť všichni, kdo slyší nějaké hlasy, si myslí, že slyší právě Vyšší Rozum.”

„Když v tobě zní nejenom slovo, když najednou vzplanul cit, emoce duše, slzy radosti, když cítíš teplo, vůně a zrodily se v tobě tóny, když cítíš v sobě vzplanutí, potřebu k stvoření a touhu se očistit, pak si buď jistý, že jasně slyšíš myšlenky Světla. Když k tobě přichází studená informace, nařízení nebo povel, byť i mluvící o blahu, vypadá moudře, dokonce nejmoudřeji, představuje se jako nejvyšší a nejmocnější zdroj, tak věz, že za blahem stojí zlo, bytost, která tě učí konat v její prospěch, bytost, které není dáno vtělit se do dokonalosti.”

(2 3 .)

MÁME VŠICHNI JÍT DO LESA ?

„Anastasie, je tady ještě jeden problém. Někteří čtenáři chtějí žít tak, jak žiješ v tajze ty. Jedni se chtějí dostat k tobě a prosí, aby jim byla ukázána cesta, druzí zas chtějí organizovat v tajze osadu. A píší do Moskevského centra své návrhy jak to udělat. Ostatně četl jsem, že ve světě již jsou takové osady, kdy lidé z měst ponechávají své byty a usazují se v přírodě jako komunita. Takové osady

jsou již v Indii, v Americe a také u nás v Rusku, například v Krasnojarském kraji. A lidé se tě ptají, jak lépe realizovat své úmysly."

„Pročpak odcházet na jiné místo ?"

„Jakpak proč ? Lidé odchází ze špinavých měst, kde je nečistý vzduch, hluk a spěch.. Stěhují se na čistá, ekologicky čistá místa, aby se očistili sami.

„A tam, kde vznikla špína, kdo má uklízet ? Jiní ?"

„Nevím kdo. Ale copak je to špatné, když se u člověka objevilo přání žít na čistém místě v přírodě ?"

„Přání je dobré, otázka je v něčem jiném. Když člověk šířící kolem sebe špínu přichází na čisté místo, tak ji přináší s sebou. Nejdříve uklid' tam, kde jsi našpinil, tím se očistiš od svých hříchů."

„Takže je třeba všechno začít úklidem ? A jak se podle tebe toto všechno bude dít ?"

„Na začátku všeho je uvědomění, usilování myšlenky, jako pramen nachází optimální cestu. V Rusku se všechno dneska právě takhle děje, jen se podívej pozorně, Vladimíre. Není to nadarmo, není to jen tak a není to náhoda, že dnes o továrny s kouřícími komíny není zájem a že se dává stále méně prostředků na armádu, ale hlavně nejsou považováni za hrdiny ti, koho lze pojmenovat vandalové, kdo svými skutky znečišťovali zem. Není třeba odcházet do lesa. Toho, kdo tam přijde, lesní prostor přijme s ostražitostí a dlouho bude studovat jeho úmysly, zvyky a způsob života. Příchozí do lesa není významnější, než ti zahrádkáři, kteří na pustině, na neobdělané zemi vlastnoručně vypěstovali sad, spíš naopak. Zná je a miluje každá bylinka jejich pozemku a snaží se jim odevzdat vesmírné teplo. A city těch lidí, kteří vytvořili oázu Ráje a vtělili dobro své duše mezi pomíjivost a temno odumřelosti, jsou upřímné."

„Copak se ale stane s městy ? Kdo je bude udržovat v normálním stavu ? Vždyť se ve městech bude všechno rozpadávat, hnít a rozkládat se."

„Nelze připustit náhlý přechod od jednoho k druhému, je vždy bolestivý, právě proto je zapotřebí klidnější pohyb, který teď probíhá. Je překrásný a do budoucna bude ještě překrásnější."

„No, Anastasie, opět jsi ve svém repertoáru. Stále si ze všech zahrádkářů děláš modly. Ale o duchovnu skoro nemluví, jak to dělá množství různých sdružení, duchovních organizací."

„K čemu slova, když vskutku jejich činy jsou svaté."

„Ještě jsou tady další dopisy. Jeden člověk jich poslal dokonce pět. Tvrdí, že slyší hlas a také mu to říká virgule, že jej zveš do tajgy. Snaží se dostat k tobě. V dopisech mi vyhrožuje, byl v Moskevském centru u Solnceva. Říká, že tě schováváme a žádá, aby mu zorganizovali cestu k tobě do tajgy. Takových je víc, co jim odpovíš ? Víš, myslím si, že jsou do tebe zamilovaní. Myslí si, že společně s tebou mají dělat dobré věci."

„Všem, kdo je upřímný, odpovím: děkuji vám za Lásku. Ale do tajgy jsem nikoho nezvala. Co byste tady dělali ? Co sem vnesete ? Jestli vaše úmysly jsou čisté, tak ať se vtělí tam, kde žijete. Ať všechny kolem vás osvítlí Láska."

O CENTRECH „ANASTASIA“

„V ruských městech a již i v zahraničí začali lidé zakládat centra, která pojmenovávají tvým jménem. Pojd' si to poslechnout, přečtu ti jeden z mnoha dopisů, které posílají mé dceři Polince. Na některé nějak odpovídá sama, ostatní odesílá mně, ale já na všechny odpovědět nemohu a někdy ani nevím, jak mám na některé dopisy zareagovat. Vždyť jsou takoví lidé, kteří tato centra považují za sekty. Pojd', poslechni si jeden dopis z centra, co na to řekneš sama ?“

Přečetl jsem Anastasii jeden dopis, který mi odeslala dcera Polinka. Tady je:

„Vážená Polino !

Píše Vám člen školního ekologického centra umění „Anastasia“ Valerij Anatoljevič Karasjev.

Naše centrum je ještě mladé, bylo založeno 4. prosince 1997 a teď se nachází ve stádiu svého utváření. Napomohla tomu kniha Vašeho otce, za co jsme mu moc vděční.

Anastasia, jako paprsek světla v temné říši, teď spojuje tvůrčí síly, spojuje tvořivé síly, dospělé i děti, kteří neztratili schopnost tvořit, bránit svou čest a důstojnost, kteří se snaží docílit světlých ideálů a věří, že Štěstí Ruska, rodné země je v našich rukou a v našich úmyslech.

Chápeme, jaké se teď na ni svrhly temné síly a snažíme se pomoci, čím můžeme.

V našem Centru pracují učitelé, žáci a jejich rodiče.

V současné době na různých vystoupeních a třídních hodinách seznamujeme děti a jejich rodiče s Anastasií a s jejími myšlenkami, používáme a rozšiřujeme knihy Vašeho otce, články a časopisy. Snažíme se vyhledávat i vědeckou literaturu, která by vysvětlovala Anastasiiny schopnosti.

Chápeme celkovou obtížnost práce na probouzení uvědomění člověka a liknavost lidského myšlení. Proto svou činnost provádíme klidně a s jistotou. A již jsme udělali zajímavé objevy.

Jedna část lidí vnímá Anastasii jako hezkou pohádku, druhá hned po přečtení knihy se připojuje k naší práci, nejmenší část začíná šířit pověsti o tom, že Anastasia je další sekta. Jejich názor u nás vyvolává úsměv nad duchovní chudostí lidí. Jak se říká: „Odpusť jim, Bože, vždyť nevědí, co činí.“

Nejdůležitější je, že jsme rádi, že v tomto venkovském kraji s umírajícím zemědělstvím, ve zrušeném sovchozu s vedením, které zapomnělo na potřeby lidí a mládeže, na tom samém místě, kde se kdysi narodil M. I. Kalinin a vzkvétal sovchoz-milionář „Verchnětrojickij“, Anastasia nás všechny dala dohromady.

Tady, v Centru „Anastasia“ venkovské školy M. I. Kalinina, se také zrodil náš program „Duha“. Jejíž poslání je:

„Vypracování a praktická realizace tvůrčích zaměření k rozvoji Rodné Země,

k pracovnímu i mravnímu vzdělávání dorůstající mládeže, vytvoření základny k výrobě ekologicky čisté zemědělské produkce."

Cíl programu „Duha“ je:

Vytvoření mládežnického kulturního a výrobního ekologického sdružení „Rus“, v kterém se sloučí Slovanské kulturní centrum „Lada“ a Výrobní ekologický komplex „Rod“.

Takový program nám pomohla vytvořit Anastasia. Ať nevěřící věří ve svou nevíru a my budeme uskutečňovat náš program, byť se někomu zdá jakkoliv nereálný.

Náš cíl: dát mládeži možnost pocítit svou tvůrčí sílu v praxi.

Jedním ze směrů programu „Duha“ je regionalismus, studium dějin starověku našeho kraje, života a kultury našich praotců-Slovanů.

Vedle Vrchní Trojice byl kdysi vybudován hrad „Medvěd“, o něm se prakticky nic neví, je vyhlazen z povrchu zemského. Na březích řeky Medvědice jsou slovanské mohyly. Mají snad některé z nich stejný význam, jako dolmeny v Gelendžiku, kde se konala bitva vojska hradu „Medvěd“ s hordami ?

Tuto informaci moc potřebujeme, protože nechceme zapomínat. To, co se povede, vezmeme do své péče a obnovíme, alespoň částečně.

Taková je, Polino, naše prosba k Anastasii.

Na jaře začneme zakládat školku na pěstování sazenic cedru, která se stane realitou díky našemu rodákovi, hajnému Georgiji Sapošnikovi, který nám zanechal neuvěřitelný dar.

Naše dětské divadlo pod vedením Sibiřanky Taťány Jakovlevny Zaoněginové připraví divadelní představení podle námětu z knihy „Anastasia“. Děti se nadchly pro tuto ideu.

Máme velké přání, aby se s námi spojila i jiná centra a sdružení, která vznikla díky „Anastasii“. Ať její božské linie Světla spojí centra v celé Rusi.

Vzájemná komunikace, byť pouze písemná, znásobí síly a pomůže rychle najít odpověď.

Naše adresa:

*Centrum „Anastasia“,
škola M. I. Kalinina
Vrchní Trojice
Kalininský okres
Tverskaja oblast 171622*

A následující posílá naše škola všem těm, pro které Anastasia existuje:

Díky tobě, Nastěnko !

*Příroda je naší matkou
Bůh naším otcem
my všichni -
jejich děti malé*

nerozumné, tvrdohlavé.

Matce se ukryli
Otcí se uzavřeli
a vymysleli, nešťastní
jeskyně betonové, bezduché
mikročtvrtě lesů cihlových.

Truchlíme, sirotci
problémy zahrnutí.
Nežijeme, ale trápíme se
dosažením nadřazenosti
chceme žít prestižně
jako tam: za hranicemi.

Tam ale teplo duchovní
zmizelo, neštěstí.
Přepych se cení více
než svědomí - hlas Pravdy...

Díky tobě, Nastěnko !
Díky tobě, milá,
za paprsek tvůj božský,
v temném carství svítící
bez tebe -jsme chudáci.

Bud' pochválen, rode lidský ! - Otče náš
Přírodo ! Bud' pochválena matko.
Odpusťte nám, rodiče cizí zvyky.

Vyhaslé paprsky
vás v duši hledající.
Rozžehneme paprsky
podívejte, naši milí
po celé Rusi Božské linie zasvítí.

Poslouchejte rozkaz, bratříčci !

Abychom pomohli Anastasii
učinit celý svět šťastným
katastrofám předejít
navždy na ně zapomenout.

V šest ráno společně se probudíme
a s úsměvem, prostodušně
ke hvězdám natáhneme ruce tak,
abychom se nenudili.

A přitulíme se, jako v dětství
k mamince milé, jak k nevěstě:
Mě ! Vem si rodná !
A úsměv rozpustilý nás obejmě,
v ten okamžik nám odpoví mámina tvář.

Bud' zdráva, matko Přírodo !
Ty s Otcem s lidským Rodem
jsi rodila bohatýry nejsou ve vesmíru lepší.

Slovanko ! Sestřičko !
Čekali jsme tě tak dlouho.
Dorazil k nám tvůj paprsek
plníme tvé přání.

Poslouchejte rozkaz, bratříčci !
V šest ráno ! Za tmy ! Jako v knize !
Provedeme „obstřelování“ patnáct minut.

Podpořit sestřičku je třeba
aby se nevzrušovaly děti
vždyť jsme odpovědní za ně
jak můžeme opustit je samotné ?

Ne poprvé musíme si zvykat
jak prolomit blokádu !

Říjen r. 1997 Valerij,
důstojník ruského loďstva.

*Přejeme Vám všechno nejlepší, Polino. Těšíme se na další informace o Anastasii.
Odevzdejte od nás svému otci přání všeho nejlepšího. Vše nejlepší k Novému
roku !*

Vrchní Trojice

„Tak co říkáš tomuto dopisu, Anastasie ?“

„Říkám, že jsou překrásná dychtění lidské duše. Není to zásluha má nebo tvá.
V tom je síla a krása pouze jejich duší. V názvu budou důstojnější jejich jména a
ne moje. Vyrůstala jsem ve Stvořitelově kolébce, zatímco jejich duše překonávaly
pekelná muka a dokázaly vydržet. Po dlouhá léta kolem nich se celá řada
nedostatků, trápení a pokušení snažila překroutit pojem dobra. Jejich duše
dokázaly všechno přemoci, jsou silnější než ty, co se ohradily od světa kamennou
zdí, jsou ve světě a sebou vyzdobí svět. Jejich jména by měla být v názvu. Když
všechna centra pojmenují mým jménem, vznikne kult a tohle nelze dopustit. Kult
osobnosti nebo obrazu vždy odvádí člověka od hlavního, od sebe.“

„Copak to tedy bude ? V Moskvě - centrum Solnceva, a v Gelendžiku - Larionové,
je již oddělení „Anastasia“ i při Mezinárodní akademii duchovního vývoje. Jak lidi
mají poznat záměry Center ?“

„Všem lidem je dána intuice a podstatu neurčuje název, duše má pocítit jejich
činy.“

„To je ale zajímavý zvrat, teď opět bude třeba přemýšlet. Jsi nějaká nestandardní,
Anastasie, po komunikaci s tebou budu přemýšlet nejen já, ale i ostatní budou
muset, a kdy budeme odpočívat ? Ještě ti dávají konkrétní otázku, co jsou to za
mohyly na jejich řece Medvědici ?“

„Není třeba rozebírat tyto mohyly - splnily své předurčení. A narodili se tam lidé,
kteří jako první dali hlavní otázku.“

„Jakou otázku ?“

„Popřemýšlej sám, Vladimíre. Zatím ti povím: pomoz jim podobným, aby poznali jeden druhého. Uved' do své knížky jejich adresy, ať všechny dopisy, které mají v sobě světlý paprsek, pomohou lidem ohřát srdce. Básník Korotynský ze Sankt Peterburgu ti dávno napověděl:

*Od srdce k srdci paprsek lásky
zazáří božskou nití.*

*Od hmoty odpoutej duši
a dej jí napít nebeskou výši.*

„Dobrá, chápu. Sám jsem chtěl publikovat dopisy, i básně, které mi poslali čtenáři. Chtěl jsem je vydat jako samostatnou brožuru. Sám jsem cítil, že v nich je něco neobvyklého. A v Moskevském centru bude možné získat jejich adresy, aby lidé mohli pomáhat jeden druhému. Má dcera Polina se také může ujmout této práce, k dopisům se zachovala zodpovědně. A co, nebylo by to špatné, kdyby lidé z různých zemí mohli mezi sebou komunikovat duši. Najdou si blízké duchem, ožení se nebo se seznámí, vymyslí něco společného nebo spolu stráví dovolenou. Dobře ! Je to pěkné. Vydám takovou brožuru. Protože, víš, jsou u nás seznamovací služby, lidé si do novin dávají inzerát, no, zkrátka hledají životního partnera, a tam uvádí svou výšku, barvu očí, věk, jako by si vybírali krávu do svého hospodářství. A tady to bude zřejmě lepší, když se sejdou lidé blízcí duchem a začnou si pomáhat."

„Samozřejmě, že je lepší a pevnější duchovní svazek." „Ano... Ale je tady jeden problém..." „Problém ? V čem ?"

(2 5 .)

OŽIVTE ŠAMBALU

„Z neznámého důvodu dochází k tomu, že právě v Novosibirsku nejvíce kritizují jak mě, tak i knihu. A vlastně kritizují pouze tam. Knížka se vydává ve třech zahraničních státech a mnohé další mi nabízejí smlouvy. V Novosibirsku stále nadávají. A tam - Polina, představuji si, jak se trápí. I o brožuru řeknou: ‚Opět vymyslel nějaký fígl, raději by měl pokračovat v podnikání.‘ V televizi byl pořad o prvních podnikatelích, zmínili se i o mně, ukázali rozhovor s Polinou, kde jí řekli: ‚Teď je tvůj otec mimo hru...‘ Polina se snažila něco říci o duchovnosti, ale přerušili ji."

„Projde ještě trochu času a většina Novosibirců pochopí tebe i tvou knihu. K tobě se vrátí ti lepší z bývalých kamarádů a také se objeví noví. V jedné z městských čtvrtí u věčného ohně se sejdou tví bývalí a noví kamarádi a zasadí cedrovou alej."

„To je ale ! Je to možné ?! Vymyslet něco takového... Cedrovou alej u věčného ohně... Trochu přeháníš, můj milý snílku."

Vyskočila z trávy, klekla si a celá zářící spráskla ruce a tiše zašeptala:

„Děkuji ti za tahle slova - milá, moje. Vždyť jsem to já, Vladimíre, že ano ? Stala jsem se pro tebe milou ?"

„U nás se to tak říká. A co se týče tvého snu, tak vskutku je překrásný."

„A také se splní, uvěř mi. Jak jsem zatoužila, tak se všechno i stane."

„Ve světě se nic neděje samo od sebe. Kdybys dokázala udělat v Novosibirsku nějaký zázrak. Nebo ne, co je platný zázrak, od nich není ani teplo ani horko. Kdybys dokázala udělat, aby se každý obyvatel města alespoň trochu stal bohatším a zdravějším, no, aby celkově v Novosibirsku každý byl šťastnější, pak možná, že by lidi zasadili alej. Ale tohle, myslím si, je nezvládnutelné i pro všechny tvé Světlé Síly dohromady. Něco takového je nad síly kohokoliv.“

„Máš pravdu, Vladimíre, nad lidskou vůlí nikdo nemá moc. Každý člověk si svůj osud - šťastný nebo nešťastný - buduje sám. Vlastní uvědomění každému vybírá cestu.“

„A kdo si pohrává s naší uvědomělostí? Kdo nám brání vybrat si takovou cestu, abychom se stali šťastnými z nešťastných?“

„Proč hledat příčinu mimo sebe, Vladimíre? Co tím změníš, když začneš někoho obviňovat? Zrodila se v tobě krásná myšlenka: vytvořit něco dobrého pro lidi Novosibirska. Moc se mi líbí, je třeba o ní popřemýšlet... Tak! Pěkně! Je to vymyšleno! Skvělé! Vejdou do dějin všichni lidé města, narodí se tam šťastná generace. Šťastnějším se stane i každý dnes žijící. Pojd', popřemýšlíme společně o tom, jak máme říci lidem města, s kterými si děláš starosti, jak máme promluvit do srdce každého, do jejich duší...“

„Co jim chceš říci?“

„Že společně mohou oživit Šambalu.“

„Jakoupak Šambalu, mluv jasněji.“

„Po věčnost lidé hledají na zemi svaté místo. Říkají mu Šambala a věří tomu, že na tomto místě se lze spojit s vesmírnou moudrostí, ale nikdo ho najít nedokázal, přestože hledači projeli mnohé země. A také ho nenajdou, když budou takhle hledat, vždyť Šambala je uvnitř každého a její vnější projev oživují lidé.“

„Konkrétněji. Co je třeba udělat pro "spojení s vesmírnou moudrostí a pro to, aby člověk dosáhl štěstí? Ale ne uvnitř sebe, protože nějak to stále nechápu. Povídej o vnějším, co je třeba stavět, sít nebo bourat?“

„Ať každý obyvatel města vyloupne ze smolnaté šišky malinké cedrové semínko, podrží ho v ústech, zasadí do květináče a zalévá každý den. Před zaléváním je třeba ponořit prsty do vody, nemít v sobě zlobu, přát sobě a hlavně budoucím potomkům, dětem jen to dobré a uvědomění Boha. A takhle každý den. Když vzejdou klíčky, bude možné s nimi v duchu mluvit o tom nejtajnějším. V letní den a nemrazivou noc je třeba dát nádobku s malinkým klíčkem ven mezi jiné rostliny. Ať je v kontaktu s hvězdami, měsícem a sluníčkem, ať pozná deštěček, větřík a duch bylinek, rostoucích kolem něj, a pak se opět vrátí do bytu ke svým rodičům. Takhle to lze dělat mnohokrát, když budete mít čas a přání. Klíček proroste ve věčnost, vždyť cedr žije víc než pět set let, dá potomstvo a novým cedrům vypráví o duši toho, kdo jej vypěstoval. Když v bytě vyroste do výšky třicet centimetrů, tak jej lze časně na jaře zasadit do země. Ať vedení města dá všem těm, kteří nemají svou půdu, alespoň jeden čtvereční metr pro jejich klíček. A ať je lidé zasadí na kraji města, na břehu řeky a podél silnic, mezi domy a v centru města na lidnatých náměstích. Ať si lidé chrání každý svůj klíček a ať pomáhají jeden druhému. Lidé z celého světa po staletí budou jezdit do tohoto města, aby se podívali a dotkli se svatyň, aby si alespoň letmo promluvili s jeho šťastnými obyvateli.“

„Pročpak najednou začnou jezdit lidé z celého světa ? Na obyčejné ozelenění města se podívat ? Kdybys najednou objevila v Novosibirsku nějaké svatyně, tak jako v Gelendžiku. Pověděla jsi o dolmenech Gelendžiku a teď se tam snaží dostat lidé z různých měst Ruska i ze zahraničí. Viděl jsem, jak se každý den pořádají exkurze k dolmenům. A každý rok v září se tam sjíždějí na konferenci čtenáři z různých měst, malíři tam pořádají výstavy a natáčejí se tam filmy. A tady, to je toho, ve městě rostou stromy. A ani ne stromy, pouze jen klíčky cedru."

„Tyto klíčky budou zvláštní. Budou podobné Zvonícím cedrům. Ohřáté teplem lidských srdcí, dotknuté lidskou duší, tyto klíčky zahrnou do sebe nejlepší paprsky vesmíru, pak je začnou odevzdávat lidem. A na tomto místě lidé a země věčně budou zářit. Přijde nové uvědomění, od těchto lidí půjdou objevy vesmírného rozměru do celého světa. Svaté místo, co je to, víš to ? Věř mi, Vladimíre, poznáš jej ve svém milovaném městě."

„Je to všechno, samozřejmě, lákavé. Ale pochop, Anastasie, tobě samotné těžko někdo uvěří. Nic takového v dějinách nebylo, dnešní věda to nepotvrdí. Kdyby o tom promluvil někdo důležitější než ty, s autoritou a je známý..."

„V koránu se velice moudře říká, co jsou stromy. A Buddha také poznal moudrost, odchází nadlouho do lesa. Řekni mi, Vladimíre, četl jsi Bibli ?"

„Četl jsem, a co z toho ?"

„Ve Starém zákoně se říká: ještě před narozením Krista si Šalamoun, nejmoudřejší ze všech vládců na celé zemi, nechal vystavět z cedru dům a chrám k slávě Boží. Najal si tisíce lidí, aby pro něj pokáceli a dopravili cedry z dalekých míst. Bible říká, že král Šalamoun byl moudřejší a jeho Píseň písní, jím napsaná, se dochovala dodnes. Ve Starém zákoně se také říká, že na sklonku let začaly Šalamouna odvádět od víry ženy z jeho harému, z různých zemí a víry. Poznal různá náboženství a víš, se kterým se spokojil ?"

„Kterým ?"

„Tím, v kterém se stromy nejen kácí, ale také sází. A pochopil umírající moudrý král, že časem i jeho chrám a dům zchátrají, že potomci neudrží moc, že pohasne mohutnost a velebnost státu. Také se tak stalo. A dosud se jeho duše trápí kvůli chybě, které se dopustil. Pochopil moudrý král: „Nelze tvořit bohulibé věci a při tom ničit živé výtvoř Stvořitele." Po tisíciletí se trápí jeho i mnohé lidské duše při pohledu na to, jak se jedna chyba opakuje po tisíciletí. Lze ji napravit a pak nad světem opět vzejdou překrásné červánky. O tvém městě všemi zemskými a vesmírnými kanály půjde zvěst.. Ze všech divů na světě, které známe, ještě nikdo neslyšel o takovém městě, ve kterém každý obyvatel s neobyčejnou láskou a něhou, s duší vypěstoval stromy a proměnil zkamenělé město v Prostor Lásky, v opravdový živý a vesmírný chrám. Pro tohle musí být božská uvědomělost, tak ať se objeví v každém člověku a pomůže mu pochopit své vesmírné předurčení."

„Možná, že ve tvých slovech je racionální jádro, a možná, že o tom napíšeš, ať se lidé rozhodnou sami. Ale víš, musím tě varovat, ty také tímto něco ztrácíš. Stále mluvíš o stromech... No, vlastně... Oficiálně nikdy se nebudeš moci provdat. Aby mohl být proveden zápis na matričním úřadě, nemáš doklady. A mluvíš tady tak důležitě o stromech... I bez toho tě církevní služebníci považují za pohanku, a když takhle tvá slova napíšeš, tak tě nepustí ani do blízkosti chrámu, a za nic na světě tě s nikým neoddají."

„Vladimíre, napiš tato má slova, ať se lidé o nich dozví. A sám se nestyd' za ně, pokoř svoji pýchu. Možná, že ne hned a ne všichni pochopí význam těchto slov, ale ve tvém městě je mnoho vědců. A když si myslíš, že je lidé chápou lépe, tak oni vědeckým jazykem dopoví to, co jsem nepověděla já. A novináři... Za kritiku se na ně nezlob, ještě ne všichni z nich řekli svá slova. A kdybych se měla vdávat, Vladimíre, věř mi, najde se i oddávající."

„A co, když se tohle stane v nějakém jiném městě, ne v Novosibirsku ?"

„Jakékoliv město se může takhle probudit. Ale pro tyto činy se v lidech musí zrodit jiná uvědomělost, a když se objeví, tak se změní tvář města. Mezi nimi ale bude první, který pozná blaho."

„Jsi prostoduchá, Anastasie, naivní, vždy sníš jen o tom lepším. Tak dobře, napíšeš to, o čem jsi mluvila, ať lidé vědí i o těchto věcech."

„Děkuji ti. Děkuji... Nevím, jak ti mám ještě děkovat."

„To nic není... napsat to není těžké. Ještě můžeš něco přidat, ale ne moc."

„Prosím Vás, lidé, nečtěte tato slova spěšně, uvědomte si je."

(2 6 .)

O TVŮRČÍ ČINNOSTI

„Podívej, Anastasie, odpovídáš na otázky, které ti dávají čtenáři, mluvíš o člověku jako o tvůrci, ale vždyť jsi žena. Víš, co řekl o ženách vůdce jednoho duchovního spolku ?"

„Co ?"

„Řekl to, že ženy nemohou tvořit, že jejich předurčenost je být krásnými, nadchnout muže pro různé činy a že všechno tvoří pouze muži."

„A co ty, Vladimíre, souhlasíš s tímto výrokem ?"

„Myslím si, že s tímto lze souhlasit. Víš, existuje statistika - taková nezaujatá věda. No, a když se podíváme podle ní, objeví se následující situace." „Jaká ?"

„Malíři Andrej Rubljov, Surikov, Vasněcov, Rembrant, no a další malíři, všechno byli muži, a ženy mezi nimi nebyly vůbec, alespoň si na to nevzpomínám. Vynálezci letadla, aut, elektromotoru, družic, raket jsou také muži. Za nejpopulárnější umění se teď u nás považuje kinematografie. Pro natáčení filmu je zapotřebí filmový režisér, v této branži je jeden z hlavních. A nejlepšími filmovými režiséry jsou opět muži. Bývají i ženy, ale zřídka. A nemají tak významné, zajímavé filmy. I nejlepší hudebníci jsou vždy muži, i filosofové starodávni a současní jsou také muži."

„Ale proč mi to všechno říkáš, Vladimíre ?" „Mám jednu myšlenku a myslím si, že ti pomůže." „Jakou myšlenku, můžeš se mnou se o ni podělit ?" „Ano. Má myšlenka je taková, že ty bys, Anastasie, měla věnovat více času nějakému zvelebení tohoto místa a výchově dětí. Nezatěžuj se starostmi o svět a o lidi, konec konců se všemi věcmi si mohou poradit muži. Pouze muži - tak mluví statistika - přesná a nezaujatá věda. I v dějinách to všechno takhle bylo, že muži dělali to nejpodstatnější, a dějiny také nejde popřít. Pochopila jsi, jaká je to nezvratná myšlenka ?" „Ano, pochopila jsem tě, Vladimíre." „Jen se nerozčiluj. Je lepší všechno pochopit dřív, starat se o své věci a nevěnovat se tomu, co někdo

jiný dokáže udělat lépe. Snažíš se změnit svět k lepšímu, ale tohle mohou udělat pouze muži, oni vynalézají všechno to nejlepší a tvoří lépe než ženy. Souhlasíš s tím ?"

„Souhlasím s tím, že navenek vypadá tvůrcem muž. Když se podíváme z materiálního hlediska."

„Co to znamená navenek ? A jak ještě, z jakého jiného hlediska se můžeme dívat na nezvratná fakta ? Raději nefilozofuj a řekni mi konkrétně: dokážeš něco vytvořit ? Například, umíš alespoň vyšít ? Dovedla bys na látce vyšít jehlou nějaký vzor ?"

„Vyšít jehlou vzor, to nedokážu."

„Pročpak ?"

„Nedokážu vzít do rukou jehlu, která je vyrobená z útrob země. K čemu je tvoření, když nejdřív ničíš velké, živé dílo ? Představ si, Vladimíre, že někdo nerozumný rozřízne obraz, plátno velkého malíře, podle tvých slov - tvůrce, a začne z kusů plátna vyřezávat nějaké zajíčky, figurky. Bude možné jeho činy pojmenovat tvorbou, byť s ohledem na jeho nerozumnost ? Ale když stejné věci začne dělat někdo jiný - rozumný, chápající všechno kolem sebe, tak tyto činy budou mít jinou definici."

„Jakou ?"

„Pojď, popřemýšlíme o tom společně. Lze to například pojmenovat vandalstvím."

„No, to je ale, kam až jsi zašla. Tak copak, všichni tvůrci, malíři jsou vandalové ?"

„Na úrovni svého vědomí jsou malíři, tvůrci. Ale jestli jejich vědomí dosáhne jiné úrovně, bude se hromadit tvoření jiným způsobem."

„Jakým jiným ?"

„Tím, kterým všechno tvořil ve svém zápalu nadšení Stvořitel. A dal tu možnost zdokonalovat jeho dílo a tvořit svá vlastní, pouze člověku."

„Čím všechno tvořil stvořitel ? A jaký dal člověku nástroj pro tvoření ?"

„Hlavním nástrojem tvoření Velkého Tvůrce je mysl. Je dána také člověku. Výtvořiny jsou opravdové tehdy, když myšlenkového procesu se účastní duše, intuice, city a to nejdůležitější - čisté úmysly. Podívej, u našich nohou roste kytky, její forma a barvy jsou překrásné, mění se polotóny v živém tvorbu, zkus je zdokonalit svou myšlenkou. Soustřeď se a zkus je změnit na lepší."

„Na jaké ?"

„Vymysli to sám, Vladimíre."

„No, vymyslet dokážu. Například, jeden lístek ať je červený, druhý ať zůstane bílý a takhle ať se střídají. Myslím, že to bude lepší, veselejší."

A najednou Anastasia znehybněla. Začala se pozorně dívat na bílou kopretinu. A rozumíte, přímo před našima očima, tato kopretina tiše, pomaloučku změnila barvy svých lístečků. Střídaly se: červená, bílá, opět červená. Ze začátku byla červená sotva viditelná, pak byla barva sytější a nakonec ty lístečky začaly jakoby zářit červenou barvou.

„Tak vidíš, jak se to stalo: ty jsi to vymyslel a já vše vytvořila myšlenkou."

„A to takhle mohou dělat všichni lidé ?“

„Ano. A také dělají. Jenže používají předem umrtvený materiál. A všechno mrtvé se může jen rozkládat. Tak léta letoucí se člověk snaží pozastavit rozklad svých výtvorů, tak lidská myšlenka se stále zaměstnává hnilobou a člověk nemá čas pomyslet na to, čemu se říká opravdový výtvor.“

Všemu předchází myšlenka, kterou časem lidé vtělují do hmoty nebo používají pro změnu zřízení společnosti. Ale nechápou hned, zda tvoří dobré nebo špatné. Zachtělo se ti změnit barvu kytky. Změnila jsem to myšlenkou, kopretina se mi podvolila. A teď se pozorně podívej: vymyslels to lépe? Dokonaleji než to, co bylo ?“

„Podle mě je to teď veselejší, pestřejší.“

„Proč ale mluvíš o svém novém výtvoru bez nadšení ?“

„Nevím, možná, že ještě něco chybí, třeba další barvy, zatím to nevím.“

„Barvy se dostaly do rozporu, na úkor pestrosti vybledly něžnější polotóny. Křiklavá pestrost nedokáže vyvolat něžné city.“

„No, dobře, zkus to všechno vrátit zpátky.“

„Nemusím, kopretina sama se dokáže změnit nazpět. Červená barva zmizí. Vždyť jsme ji, živou, nezabili. Příroda všechno sama vrátí do harmonie.“

„Tak copak, podle tebe, Anastasie, jsou všichni muži nerozumní vandalové, a ženy - tvůrci ?“

„Všichni muži a ženy jsou stejní, v každém z nich se spojují dva základy v jedno. A ve své tvůrčí činnosti jsou nedělitelní. Pro ně oba existuje zemské bytí.“

„Ale jakpak? Není mi to vůbec jasné. Já, například, jsem pouze muž.“

„Z čeho se skládáš, Vladimíre? Tělo ženy a tělo muže splynuly v jedno, spojily se v tobě a duch dvou splynul v jediný.“

„A proč se tvrdí, píší pojednání o tom, co je žena, a o tom, co je muž, a kdo z nich je silnější nebo důležitější ?“

„Popřemýšlej sám, kdo chce a s jakým cílem zaměnit svými dogmaty tvé chápání, vědomí, které od věků dal Stvořitel všem.“

„A co když Stvořitel dal někomu víc a ten Člověk, učitel, snaží se rozdělit se všemi o svou moudrost ?“

„Každý klíček, semínko břízy, cedru nebo květinu má v sobě v plné míře informaci Stvořitele. Tak jakpak tě mohla napadnout myšlenka, že Stvořitel mohl něco nedodat svému vyššímu tvorů? Co může být pro Otce urážlivější nežli tato výtka ?“

„Ale ne, nikomu nic nevytýkám. Prostě si o tom tak nějak pro sebe přemýšlím.“

(2 7 .)

KDO JSI, ANASTASIE ?

Před tím, než jsem dal tuto otázku Anastasii, pozorně jsem se na ni podíval. Tady přede mnou sedí žena, mladá, krásná, navenek se skoro ničím neliší od lidí

naší civilizace. Snad jen dokonce navenek pocítovanou lehkostí v celém těle, lehkostí v póze, gestech a ještě více, když se zvedá a jde. Toto všechno dělá s nějakou neobyčejnou lehkostí. Těžkopádná chůze starého člověka se značně liší od pohybu mladého, energického, veselého člověka. Ale stejně tak se liší Anastasiina chůze a pohyby od pohybů dokonce mladého sportovce. Zdá se, že je lehká jako peříčko a současně je silná fyzicky. Patnáct kilometrů klidně nesla můj batoh a při tom mi ještě pomáhala jít. V průběhu krátkých zastávek neležela, nesesedla vysílená, ale pohybovala se: buď běžela sbírat bylinky, nebo mi natírala nohu. A toto všechno s lehkostí, s radostí, s úsměvem. Odkud bere tolik životní radosti? Zkuste si někdy všimnout proudu lidí, kteří jdou ulicí, jejich tváře. Zkusil jsem to. Skoro všechny jsou soustředěné, sklíčené nebo zamračené. Zvláště tehdy, když jde člověk sám. A i když nic těžkého nenese, je slušně oblečený, určitě nemá hlad, protože kouří drahé cigarety, ale na tváři má stopu napětí, vážných problémů. A tak je to s mnohými, s většinou.

Anastasia se ale stále raduje. Ze sluníčka, z bylinek, z deštíku i obláčku. Přímo jako bezstarostné dítě po celou dobu září štěstím. I když s ní dokonce mluvíš o vážných věcech, tak ani tehdy nebývá smutná.

Stejně i tenkrát... Ne, tenkrát její vzhled nic konkrétního nevyjadřoval. Anastasia seděla s trochu skloněnou hlavou a spuštěnými řasami, jako by se zarazila nebo kapánek posmutněla, jako kdyby cítila, na co se jí chci zeptat. Ale stejně jsem se zeptal:

„Když si prohlídneš všechny dopisy, Anastasie, tak se přesvědčíš, jak různě tě pojmenovávají: mimozemšťankou, jedna známá spisovatelka-psycholožka badatelka Lavrova ve své knize tě pojmenovala biologem mimozemské civilizace, obyčejní čtenáři ti říkají bohyně, pravda, divně se při tom chovají, mluví k tobě, jako k blízkému příteli. Jsi zřejmě první, koho pojmenovávají bohyní, ale komu se neklanějí, s kým mluví, jako s blízkým přítelem. Vědci a vůdci duchovních konfesí tě většinou pojmenovávají bytostí, vysoce vyvinutou bytostí, samostatnou substancí. Komunikuji s tebou, napsal jsem knihu o našem setkání, ale nemohu přesně pochopit, kdo jsi. Sama přesně víš, můžeš mi srozumitelně vysvětlit, kdo jsi?“

„Vladimíre, a koho ve mně vidíš ty?“ zeptala se Anastasia, nezvedajíc oči. „A proč pro tebe je tak důležité to, co říkají ostatní?“

„Právě v tom to vězí, že nevím, koho v tobě vidím. Abych byl upřímný...“

„Jenom mluv, Vladimíre, poctivě, upřímně, pokusím se to všechno pochopit.“

„Tak dobře, všechno řeknu... Když jsem tě viděl poprvé, Anastasie, tak jsem tě vnímal jako obyčejnou ženu. Když jsme šli poprvé do lesa, posadili jsme se, abychom si odpočinuli, sundala jsi svůj šátek a svlékla své šaty, tak jsem uviděl, že jsi krásná, lákavá, no, rozumíš, u nás takovým říkají přitažlivé nebo sexy. Tehdy se mi chtělo s tebou... no, sama chápeš, co. Pamatuješ se?“

„Pamatuji.“

„No, a teď kvůli těmto nepochopitelným věcem, už se mi to nechce, dokonce i když tě vidím nahou.“

„Začal ses mě bát, Vladimíre, ano?“

„Ne, že bych se bál, spíš naopak. Ale je něco nepochopitelného. Narodil se nám syn a ty se nějak stále více vzdaluješ, dokonce i když jsi nablízku, jako teď, stejně se mi zdáš být daleko. Stále mám ten pocit, že jsi nějaká bytost.“

„Ať jsem bytost, ale vždyť ty jsi také bytost.“

„Ne, nejsem. Nikdo mě v dopisech tak nepojmenoval. Třeba mi někdy v dopisech čtenáři nadávají, zato nikdo nepochybuje, že jsem člověk.“

„Prosím tě, pochop, Vladimíre, jsem žena, jsem také člověk.“

„Říkáš, že jsi také člověk, ale nechceš udělat jednoduchou věc. Nechceš žít tak, jak žijí ostatní lidé. Celý svět. Všichni chtějí mít byt, nábytek, auto - ty nechceš. Za knížku jsem začal dostávat peníze, brzy jich bude víc. Pojd', koupíme byt, nábytek a auto, pojedeme společně na svatá místa i syna s sebou vezmeme. Naše civilizace teď obnovuje chrámy a kláštery a v jiných zemích je hodně svatých míst, historických památek. A ty tady nic nemáš, žádné svatyně, co tě tady drží? O co bys přišla?“

„Vladimíre, tady je můj prostor, Stvořitelův výtvar v odvěké formě. Má pramaminka, maminka, mí otcové svou láskou tady oblaskali každou bylinku. Každý majestátný cedr si pamatuje jejich pohledy a teplo jejich rukou. Semínka všech rostlin na jaře se promění v klíčky a v každém semínku, které se spojí se zemí, je celá informace vesmíru a informace o tom, že uvidí blahodárné světlo, že se promění v klíček. Snaží se mu pomoci i sluníčko, i k člověku se táhne klíček, za ještě větším světlem než od sluníčka, za blahodárným lidským světlem. Tak všechno stvořil Stvořitel. Vymyslel to tak proto, aby člověk s ním mohl tvořit dál. Mí rodiče zachránili dílo Stvořitele, je tady Prostor Lásky, mně darovaný mými rodiči. Co na světě může být světlejší než dílo Stvořitele, rodičů a živá Láska, která zaplňuje prostor? Tohle má udělat každý člověk-rodíč. Darovat svému dítěti překrásný Prostor Lásky, jako mateřské lůno. Pouze v tomto prostoru bude moci být šťastné jejich dítě, jejich budoucnost. Daruji našemu synovi svaté místo, Prostor Lásky.“

„To mu daruješ ty, a kde je můj Prostor Lásky? Co já mu mohu darovat?“

„U mnohých lidí je narušena spojitost posloupnosti, ale nit není přetržena. Nit spojující se Stvořitelem všechny najednou a každého zvlášť. Je pouze třeba, aby každý pochopil, pocítil, pak každý nalezne sílu i světlo. Vladimíre, rozšiř Prostor Lásky. Vytvoř jej v tom světě, kde teď žiješ. Pro našeho syna, pro všechny děti na zemi, proměň celou zemi v Prostor Lásky.“

„Nechápu. Co ode mě chceš? Abych měnil celý svět?“

„Ano, tohle chci!“

„A aby se všichni měli rádi, nebyla válka, zločinnost a aby byl čistý vzduch, voda?“

„Ať to tak je po celé zemi.“

„A pouze tehdy budu považován za skutečného otce, že jsem synovi něco dal?“

„Jen tehdy se staneš otcem, kterého si bude vážit syn.“

„A copak jinak mě ctít nebude?“

„Za co, Vladimíre, za jaké činy si chceš zasloužit úctu syna?“

„Za ty, za které všechny děti světa uctívají své otce. Otcové jim dávají život.“

„Jaký život ? Kde a v čem nachází své radosti dítě, které přichází na svět ? A proč ve světě, darovaném otci, je tolik neštěstí ? V tomto neštěstí má žít znovu narozený a rodiče si myslí, že s tím nemají nic společného, takto my žijeme a čekáme na úctu a divíme se, když ji nedostáváme. Věř mi, Vladimíre, málokterí otcové jsou skutečně uctíváni svými dětmi. Právě proto, sotva dospějí, opouští děti své rodiče a zapomínají na ně, čímž je intuitivně obviňují a samy opakují jejich omyl. Vladimíre, chceš-li si zasloužit úctu syna, tak budeš muset udělat svět šťastnější.“

„Ach tak... Ted' je mi jasné..." vyskočil jsem.

Cítil jsem v sobě zoufalství a zlobu. Myšlenky se mi splétaly do klubka. Tehdy jsem pochopil a všem je to myslím také jasné. Anastasia je fanatická poustevnice. Předpokládal jsem to už při prvním setkání. Byť i s neobvyklými schopnostmi, které má neznámo odkud. A možná, že právě tyto její schopnosti, její paprsek jí nedávají možnost poměřit své schopnosti a možnosti. Pamatujete si, jak řekla: „Přenesu všechny lidi přes úsek času temných sil ?“ Ale zřejmě pochopila, že to nedokáže udělat, a teď se snaží mě i čtenáře zatáhnout do svého bezplodného snu. Pochopil jsem, že zároveň s fanatizmem a nenormálností má v sobě neuvěřitelnou vychytralost a s její pomocí vše dělá pro svou touhu. Porodila dítě, dosáhla toho, že jsem napsal knihu. Ale je to možné, říci tohle: „Aby sis zasloužil úctu syna, změň svět, proměň v Prostor Lásky celou zem, daruj ho synovi a všem dětem.. ?“ Systematicky a jemně zatahuje všechny lidi do svého snu a pro mě stále vymýšlí složitější úkol. Nejdřív napiš knihu, teď po celém světě vytvoř Prostor Lásky, a co dál ? Známe hodně fanatiků, kteří se snažili změnit svět, a kde jsou teď ? Zmizeli jako dým. A tuhle další stojí přede mnou se spuštěnou hlavou a opět totéž... Měnit svět.

Věděl jsem, že s nenormálními a fanatickými je zbytečné diskutovat, potřeboval jsem se uklidnit a odejít. Ale nevydržel jsem to a řekl jsem jí, stále sedící se sklopenýma očima, všechno:

„Pochopil jsem, kdo jsi. Jsi směs bytosti a člověka. Jsi mazaná. Neuvěřitelně vychytralá. Ale takto chytře osnovat intriky ! Donutit mě napsat knížku a jako návnadu, porodit syna. Snažila ses za svou nelidskou logikou schovat svůj fanatismus, ale nevyšlo to. Nevyšlo, chápeš, nevyšlo. Když jsem psal knihu, komunikoval jsem s mnohými lidmi, dávali mi číst hodně různých duchovních knih. A nevím, co o nich víš ty, ale mohu říci jedno. Po dobu mnoha tisíc let se na světě objevovali velcí mudrcové, světci, i dodnes existují různé duchovní směry. Na světě je víc než dva tisíce duchovních konfesí, slyšel jsem to v televizním pořadu. Všichni hlásají dobro, poučují všechny, jak je třeba žít a každý vůdce tvrdí, že Pravdu má jen on. Kolem je plno různých svatyní, ale jaký je prospěch z tisíciletého blábolení ? Z různých učení ? Pochopil jsem pouze jedno: ubíhají tisíciletí, ale válka se nezastavuje. Válka mezi učeními. Kdo zvítězí, ten má pravdu, ale ne nadlouho. Uplyne nějaký čas a opět nová válka a vítězí nové učení. Ale padlých v boji si nikdo nevšímá. Kdybych měl všechno otevřeně říci... Víš kdo jsi, víš k čemu navádíš mě a čtenáře ?..“

Anastasia se zvedla, klidně se mi podívala do očí a řekla:

„Nepokračuj, prosím, Vladimíre. Věř mi, vím, co můžeš říci dál. Raději to řeknu sama. Věty budou kratší a bez nadávek.“

„Sama ? Tak to zkus. Třeba i bez nadávek. Co jsem chtěl říci ?“

„Chtěl jsi říci, Vladimíre, že na světě je množství proroků, učitelů, mnoho různých učeních. A je pro tebe těžké se v nich vyznat. Ale řeknu to a pochopíš to, jestli budeš chtít. Kritériem hodnocení všeho bude VODA. S každým dnem se stává špinavější. A je těžké dýchat vzduch. Na celou řadu pozemských vládců, ať vystavěli jakékoliv chrámy, potomci budou vzpomínat pouze díky špíně, kterou po nich zdědí. I život se s každým dnem stává nebezpečnější. A my žijeme dál.“

Myslíš si, Vladimíre, že jsem jedna z těch, kdo se snaží všechny učit, jak je třeba žít. Jedna z těch, kteří vytváří další náboženství a sami se chtějí postavit do čela. Ale ujišťuji tě, že v sobě nedopustím pýchu, která spalovala všechny zpočátku osvícené. Dokážu zvítězit a také vítězím ! Zastavím páchnoucí dým továren, pochopí horníci a nebudou trhat žilky země. Prosím vás, lidé, co nejrychleji změňte svá povolání, všechna ta povolání, která škodí Zemi - velkému dílu Stvořitele. Prosím vás, lidé, co nejrychleji pochopte, nikdo na Zemi nebude moci být šťastný, dokavad bude dále škodit Zemi. Již za nedlouho se po celém světě začne agónie lidské bídy, shoří sama ve svém ohni. Lidské uvědomění přenesení lidí přes úsek času temných sil. Vladimíre, dívej se kolem, po čem jsem zatoužila, se již děje. Moje touha je podchycena vesmírem, rozdává se všem lidem. Celé lidstvo již letí nad propastí a pouze pochybující se do ní zřítí. Ale lidstvo, věř, Vladimíre, lidstvo se zachrání.

Pochopí lidé, kdo jsou děti, poznají lidé život v Ráji.

Události v Rusku nejsou náhoda. Dívej se pozorněji na události. Ruším předpovězené peklo na Zemi.“

„Ale kdo jsi, za koho sebe považuješ ?“

„Ach, pročpak nechceš pochopit ? Teorie tě naplnily nevírou ve vlastní duši. Myslíš, že jsem čarodějka a že mé touhy a snažení jsou marné ? Ale trápí tě pochybnosti, věříš sám sobě i nevěříš a v tomto je má vina, jako nešika všechno říkám zmateně a nepochopitelně. A všichni lidé, kteří čtete tyto knihy, odpustěte mi, nějak se mi nedaří najít sloh, aby jej chápali všichni bez výjimky. Odpust' mi, Vladimíre, že jsem tě podvedla, ne všichni chápou to, co píšeš, vysmívají se ti. Jak ale mám odčinit svoji vinu ?

Vymyslela jsem to, chceš-li, tak před tebou zahraji úplnou fanatičku nebo se zjevím takovou jaká jsem, chápej to tak, jak chceš. Ale uvěř tomu, že upřímně chci pro všechny lidi jen to dobré. Jen abys to věděl. Prosím tě, nemrač se, usměj se, dívej se, všechno kolem je krásné. Netrap sám sebe, ať v ničem nemáš žádné tajemství. A když pro tebe je jednodušší mě považovat za naivní čarodějnici, tak mě vnímej tak, jak chceš.“

„Tohle je už lepší. Srozumitelnější. Takže ty všechno hraješ ?“

„A ty mou hru vnímáš svou duší ?“

„Hrát je třeba s radostí.“

„Ano, v tom máš pravdu. Ve všem má být lehkost, jednoduchost i já mám být veselá.“

Na břehu jezera a na hladině se třpytily paprsky sluníčka, probíjející se skrz obláčky, krůpěje deště padaly na lístečky křoví, na trávu a na vodě se splétaly do kruhů. Anastasia, dosud hovořící s chvěním a tiše, neodtrhujíc své oči od mých, se najednou podívala kolem, tleskla dlaněmi a zasmála se. Její zvučný, vábící smích se rozlil po větvích cedru na břehu a po hladině jezera. Jako nadšené dítě začala kroužit v řídkých krůpějích deště a smála se, smála jako dítě. Ale každé tři minuty zastavovala svůj ohnivý tanec. Viděl jsem, jak na její planoucí tváři, buď v krůpějích deště, anebo v slzičkách, hrály sluneční paprsky. Najednou všechno kolem utichlo a prostor zaplňovaly zvučné, odvážně jisté Anastasiiny fráze a vznášely se do výše. I vzduch nad tajgou více zmodral, i ptáčci zmlkli, jako by naslouchali, jak se Anastasiiny fráze vznášejí do výše.

„Hej, vy, proroci ! Po tisíciletí mluvící o beznadějnosti a pomíjivosti zemského bytí, strašící lidi soudem a peklem. Zmírněte svůj zápal, je to vaše vina, že člověk těžko chápe nebe.

Hej, Nostradame ! Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. Mnohé jsi uvěřit ti donutil, a tím jsi jejich myšlenky do děje toho strašného zapojil. Vznáší se myšlenka tvá, strašící lidi svým proroctvím a bezvýchodností. Ale teď se nevyplní. Ať se tvá myšlenka utká s mou. Samozřejmě, že všechno dopředu víš, a proto tak rychle mizíš.

Hej, vy, kteří jste se nazvali učiteli lidských duší ! Učitelé, vštěpující člověku, že je slabý duchem a nic neví a že pouze pro vás, jako pro vyvolené, je přístupná Pravda a že pouze prostřednictvím uctívání vás lze uslyšet Boží hlas a poznat Pravdu stvoření vesmíru. Zkrotte svůj zápal, ať teď všichni vědí: Stvořitel každému všechno dává od věků a stačí pouze nezakrývat jeho velké výtvořiny tmou výmyslů a postulátů, které jste vymysleli v zájmu vlastní pýchy. Nestůjte mezi Bohem a lidmi. Otec chce mluvit s každým sám. Zprostředkovatele nepotřebuje.

Od věků každý ve své duši má Pravdu. Teď, dneska a ne zítra ať je každý člověk šťastný. Stvořitel zaplnil štěstím každý okamžik a každý věk. A v jeho úmyslech není místo pro trápení milovaného dítěte."

Hrála si ! Tak nadšeně ! Tak šíleně odvážně hrála si ! Samozřejmě, že si hraje, ale proč nad ní v nebi nad tajgou září nějaké zvláštní světlo ? Jako by nebe mohlo zapisovat všechny fráze, které nadšeně a odvážně házela do prostoru poustevnice z tajgy.

„Hej, proroci všech dob, kteří věstili člověku tmu a tímto stvořili i tmu i peklo. O, jak pečlivě jste živili svůj egregor, strašice člověka jménem Otce. Pojdte, jsem tady. Všichni pojdte sem. Zajeden okamžik zničím svým paprskem tmu odvěkých postulátů. Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě a střetni se se mnou, zkus to.

A vy, bojovníci všech náboženství, vždyť vy jste tvořili všechny války. Teď o nich ani nesněte. Nezatahujte lidi do válek tmářskou lží, pro své vypočítavé zájmy. Jsem před vámi sama. Zkuste mě porazit. Abyste zvítězili, pojdte všichni na mě. Bitva bude bez bitvy, v tomto pomohou sloužící všech věr.

Mé pramaminky, mí otcové, naplňte všechny lidi pravdivým světlem Původních Pramenů. Dejte jim vše, co jste tak pečlivě chránili pro mě. Rozdejte světlo všem, kteří jsou schopni jej přijmout. Ať zlo bojuje samo se sebou a s mým tělem, ne

s duší. Celou svou duší lidem dám, v lidech duší svou odolám. Připrav se, zlo, odejdi ze světa, vrhni se na mě !

Jsem člověk ! Jsem člo-věk Pů-vod-ních Pra-me-nů. Jsem Anastasia. A jsem silnější."

„Zadrž, proč sama přivoláváš vše nečisté ?" zapojil jsem se s myšlenkou, že je to hra.

„Vladimíre, neboj se, jsou zbabělí. A navíc, sám jsi říkal, že jsem vychytralá. Jsem vychytralá ? Budiž tak. Přechytračila jsem je. Smáli se ti, považovali mě za výmysl, a já jsem mezitím tvořila a rozdala jsem mnohým lidem sílu Původních Pramenů, kterou mi dali mé pramaminky a mí otcové," dupla si nohou, zvonivě se zasmála a opět zakroužila jako baletka.

I já, unesený hrou, jsem ji začal podporovat morálně:

„V tom případě dělej, Anastasie, spaluj ! Ať se všechno zlo světa vrhne k tobě a ty jej spal ! Jen buď opatrná, zůstaň naživu."

„Pro mou záhubu, Vladimíre, musí zanechat hodně činností na zemi, osvobodit od svých pout množství lidských duší.

Ale i když zahynu, stejně se již koná to, po čem jsem zatoužila. Struny vesmírné harfy zní šťastnou melodií a lidské duše ji slyší. Chápou ji.

Zni, vesmíre ! Zni šťastnou melodií. Pro ně, pro všechny lidi na světě. Ať všichni poznají melodii duše. Podívej, Vladimíre, lidské duše směřují své paprsky na zemi, unavenou trápením."

Při těchto slovech běžela Anastasia k igelitovému balíčku s dopisy čtenářů, klekla si a položila na něj ruce. A radostně, nadšeně jako dítě začala mluvit:

„Staršímu člověku, bývalému vojákovi, při čtení tvé knížky najednou vstoupily do očí slzy. U mladé matky se objevil jiný vztah k dítěti. I dvanáctiletá holčička všechno pochopila a začne mít ráda život. A podívej, tady mladý kluk řekl, že už víc nebude brát drogy a odjel za svou matkou. A tady lidé z vězení posílají své dopisy, vidíš, cítíš, jak jejich duše zpívají, získávají jinou sílu... Jsou to všechno ty znaky a spojení vesmírných tónů, které jsem našla. Jejich duše je chápou, teď zní i v nich, přijímají je... Zatím ne všichni, ale bude jich hodně ! A nebe o tom ví a na každého čeká s láskou. Podívej, podívej, jak lidé vyjadřují své chápání v básních."

Stále mluvila o dopisech a tak upřímně se radovala, že jsem se zadíval na tuto scénu a pomyslel: „Tak co, ať se raduje, ať hraje svou hru a věří ve skutečnost svého snu. Napíši všem, že si hraje. Sama všechno vymýšlí a pak má z toho radost."

Chtěl jsem se uklidnit a najednou se opět v mé hlavě všechno smíchalo. Považoval jsem všechno za výmysl, fantazii, ale představte si, že se tady bylo z čeho zbláznit. Představte si, že o dopisech vyprávěla všechno to, co v nich skutečně bylo napsáno... A dokonce i to, co bylo v těch dopisech, které jsem nepřivezl do tajgy. Ale jak ? Vždyť je nečetla. Ohromeně jsem se díval, jak recitovala básně, které byly v obálkách, z něčeho se najednou radovala, nebo znepokojeně mlčela, jako by přečetla všechny dopisy najednou. Vyprávěla o nich všechno přesně. Všechno přesně... Přesně ! Stop ! Takže i před tím vykládala všechno přesně, nehrála...

Snila ? Samozřejmě, že snila ! Ale vždyť o knize, o básních, které teď leží před ní, také nejdřív zatoužila. Podívejme, uskutečnily se její sny. Uskutečnily se ! Tady před ní leží kniha, je materiální. Fantazie ! Ne, to není reálné ! Čtenáři, cožpak opravdu i ty teď držíš ve svých rukou do knihy zmaterializovanou částku odvážné touhy poustevnice ? A co teď ? Cožpak i všechno ostatní se může uskutečnit ?

Když jsem se probral ze strnutí, tak jsem se zeptal:

„Anastasie, jakpak ses dozvěděla o tom, co lidé píší v dopisech ? Jako bys je všechny přečetla. A dokonce i ty, které jsem nepřivezl ?”

Anastasia se otočila celá zářící radostí:

„Tak to je všechno jednoduché, podívej, jak lze slyšet řeč duše...”

A najednou Anastasia zmlkla. Klidně se ke mně přiblížila a zádumčivě řekla:

„Není složité odpovědět na všechny otázky, ale vždyť odpověď problém neřeší, jedna odpověď rodí další otázku. Stejně tak i dnes lidstvo hryže Adamovo jablko a neví, že se jím nasytit nelze. A mezi tím, odpověď může uslyšet každý sám v sobě.”

„A jak pozná každý sám, kdy přichází správná odpověď a kdy méně správná ?”

„Od Pravdy vždy lidi odvádí pouze pýcha. Vladimíre, zkus mě vyslechnout.”

Posadili jsme se na trávu vedle balíku s dopisy. Viděl jsem, jak jí zářily oči, jak na jejích tvářích vzplanul ruměnec, když řekla:

„Povím ti o stvoření, Vladimíre, a pak si každý odpoví na své otázky sám. Prosím, Vladimíre, poslouvej a napiš o velkém stvoření Stvořitele. Poslechni si a zkus to přijmout duší...”

A začalo se Anastasiino nadšené vyprávění o stvoření... Ale je dlouhé a nevešlo se. Řeknu jen jedno: po něm jsem chtěl pomodlit se.

S úctou k vám, čtenáři a na shledanou v další knize - Vladimír Megre.

ČÁST ROZHOVORU S AUTOREM KNIHY V ČERVENCI ROKU 2001

- z konce 3. knihy.

- Kdo je Anastasia: člověk nebo obraz-představa ?

- Je to reálně žijící člověk v sibiřské tajze, krásná, dobrá a chytrá žena se silnou logikou. Ale zároveň je i obraz. Záměrně se nechala vetkat do obrazu-představy, protože obraz může být poražen pouze obrazem.

- Kdo je ta žena na přebalu prvního dílu ?

- Je to Anastasia.

- Mysleli jsme si, že je to modelka.

- Před prvním vydáním jsem neměl prostředky ani moc diktovat své podmínky nakladateli. Aby tato kniha zaujala čtenáře, přesvědčovali mě, že na přebalu knihy musí být polonahá žena, nebo dítě, či zvíře. Jinak si této knihy v Rusku nikdo nevšimne. S tím jsem nesouhlasil. Proto mi nabídli umístit na přebalu nějakou výraznou, hezkou ženu. Já jsem se rozhodl pro Anastasii. Ale nebyl jsem si jistý, zda to přijme. Při setkání s Anastasií jsem jí vysvětlil, že je nutné, aby byla pro fotografii nalíčená. Ale ona je tak veselý tvor, že vždy se vším souhlasí. A já jsem až později pochopil, že všechno věděla předem, a proto souhlasila. Vlastně se udala jakási rninirevoluce, protože proč hezká, nalíčená žena není považována za duchovní a bohobojná žena v šátku je ? Víte, já jsem viděl ženy v šátcích, kterým do duchovnosti scházelo, jako nám do nebe. A tím nechci urazit ženy, které nosí šátky. Říkám to obrazně.

I když vlivem počítačové techniky vypadá na přebalu trochu jinak než ve skutečnosti, stejně tam zůstalo hrdé držení těla a upřený pohled.

- Odpovědi Anastasie nahráváte na magnetofon, nebo si děláte poznámky ?

- Ne, Mluví tak obrazně, že když řekne větu, nemohu na ni nikdy zapomenout. Recituji celé kapitoly z paměti.

- Nemáte pocit, že jste se jako ženatý muž s Anastasií dopustil hříchu ?

- Víte, mám pocit, že jsem se pouze jednou v životě nedopustil hříchu, a to s Anastasií.

- Představujete si v budoucnu společný život s Anastasií v tajze ?

- Lze žít jeden vedle druhého a nebýt spolu a naopak lze být daleko od sebe a přesto spolu. Stále cítím její přítomnost. Dokázala kolem mě vytvořit takový Prostor Lásky, že se cítím být v božské náruči. Ne, já musím něco dělat v tomto světě, připravit Prostor Lásky pro svého syna i zde.

- Jste šťastný ?

- Samozřejmě, že jsem, ale stále si to nemohu uvědomit.

- Uvažujete o návštěvě České republiky ?

- Ano a viděl bych to koncem roku 2002.

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu